

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2015
VII. volební období

Těsnopisecká zpráva o schůzi
Poslanecké sněmovny Parlamentu

Schválený pořad 30. schůze Poslanecké sněmovny

1. Informace předsedy vlády České republiky o řešení nelegální imigrace na území EU

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2015
VII. volební období

TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
o 30. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu
konané ve dnech 18. června až 1. října 2015

Obsah:

18. června 2015

Schůzi zahájil místopředseda PSP Vojtěch Filip.

Usnesení schváleno (č. 791).

Schválen pořad schůze.

1. Informace předsedy vlády České republiky o řešení nelegální imigrace na území EU

Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	10
Řeč poslance Marka Ženíška	14
Řeč poslance Marka Černocho	16
Řeč předsedy vlády ČR Bohuslava Sobotky	18

Další část schůze řídila místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová.

Řeč ministra vnitra ČR Milana Chovance	27
Řeč ministra zahraničních věcí ČR Lubomíra Zaorálka	29
Řeč poslance Karla Schwarzenberga	33
Řeč poslankyně Jany Černochové	34
Řeč poslance Marka Černocho	37
Řeč místopředsedy PSP Petra Gazdíka	39
Řeč ministra obrany ČR Martina Stropnického	40
Řeč poslance Bohuslava Chalupy	42
Řeč poslance Martina Kolovratníka	43
Řeč poslance Pavla Plzáka	43
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	44
Řeč poslance Karla Fiedlera	44

Další část schůze řídil místopředseda PSP Jan Bartošek.

Řeč poslance Vladimíra Konička	49
Řeč poslance Karla Fiedlera	49
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	50

Projednávání bodu bylo přerušeno.

1. října 2015

Další část schůze řídil místopředseda PSP Vojtěch Filip.

Pokračování v projednávání bodu

1. Informace předsedy vlády České republiky o řešení nelegální imigrace na území EU

Řeč poslance Petra Fialy	52
Řeč poslance Karla Fiedlera	58
Řeč poslance Jiřího Zlatušky	58
Řeč poslance Tomia Okamury	59
Řeč poslance Jaroslava Foldyny	59
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	60
Řeč poslance Pavla Blažka	61
Řeč poslance Marka Černocho	62
Řeč poslance Jiřího Zlatušky	62
Řeč poslance Tomia Okamury	62
Řeč poslance Martina Lanka	63
Řeč poslance Jiřího Koskuby	64
Řeč poslance Vítězslava Jandáka	64
Řeč ministra obrany ČR Martina Stropnického	65
Řeč poslance Ondřeje Benešíka	65
Řeč poslance Martina Novotného	66

Další část schůze řídil místopředseda PSP Jan Bartošek.

Řeč poslance Petra Bendla	66
Řeč poslance Marka Černocho	67
Řeč poslance Ondřeje Benešíka	67
Řeč poslance Tomia Okamury	68
Řeč poslance Vítězslava Jandáka	68
Řeč poslance Jeronýma Tejce	69
Řeč poslance Marka Černocho	69
Řeč poslance Karla Fiedlera	70
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	70

Řeč poslance Karla Schwarzenberga	77
Řeč poslance Tomia Okamury	79
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	79
Řeč poslankyně Anny Putnové	80
Řeč poslance Jana Zahradníka	80
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	80
Řeč poslance Ondřeje Benešika	80
Řeč poslance Marka Černocho	84
Řeč poslankyně Niny Novákové	85
Řeč ministra vnitra ČR Milana Chovance	86

Další část schůze řídil místopředseda PSP Petr Gazdík.

Řeč poslance Jana Zahradníka	91
Řeč poslankyně Jany Lorencové	91
Řeč poslance Marka Bendy	92
Řeč poslance Ivana Pilného	92
Řeč ministra vnitra ČR Milana Chovance	93
Řeč poslankyně Jitky Chalánkové	93
Řeč místopředsedy PSP Vojtěcha Filipa	95
Řeč místopředsedy vlády ČR Pavla Bělobrádka	96
Řeč poslance Antonína Sedi	101
Řeč poslankyně Jany Lorencové	101
Řeč poslance Marka Černocho	102
Řeč předsedy vlády ČR Bohuslava Sobotky	102

Další část schůze řídil místopředseda PSP Vojtěch Filip.

Řeč poslankyně Olgy Havlové	109
Řeč poslance Martina Novotného	109
Řeč poslance Jaroslava Holíka	110
Řeč poslankyně Niny Novákové	111
Řeč poslankyně Jany Lorencové	112
Řeč poslance Jaroslava Holíka	112
Řeč poslance Tomia Okamury	113
Řeč předsedy vlády ČR Bohuslava Sobotky	113
Řeč poslance Tomia Okamury	114
Řeč poslankyně Jitky Chalánkové	115
Řeč poslance Marka Černocho	116
Řeč poslance Reného Čípa	116
Řeč poslance Lea Luzara	118
Řeč poslankyně Olgy Havlové	123
Řeč poslance Ivana Gabala	124
Řeč poslance Bohuslava Chalupy	127
Řeč poslance Tomia Okamury	128
Řeč poslance Martina Lanka	129

Řeč poslance Antonína Sedi	130
Řeč poslance Miroslava Grebeníčka	131
Řeč poslance Martina Novotného	132
Řeč poslance Augustina Karla Andrleho Sylora	134
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	135
Řeč poslance Marka Černocho	135
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	136
Řeč poslankyně Jany Černochové	137
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	137
Řeč poslankyně Jitky Chalánkové	139
Řeč poslance Ondřeje Benešika	141
Řeč poslance Marka Černocho	141

Další část schůze řídil místopředseda PSP Petr Gazdík.

Řeč poslance Tomia Okamury	142
Řeč poslance Robina Böhnische	143
Řeč poslance Pavla Kováčika	143
Řeč poslankyně Jitky Chalánkové	144
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	144
Řeč poslance Romana Sklenáka	145
Řeč poslance Pavla Kováčika	145
Řeč poslankyně Jitky Chalánkové	145
Řeč poslance Romana Sklenáka	145
Řeč poslance Jaroslava Faltýnka	146
Řeč poslance Pavla Kováčika	146
Řeč poslance Miroslava Kalouska	147
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	147
Řeč poslance Jiřího Miholy	148
Řeč poslance Marka Černocho	149
Řeč místopředsedy PSP Vojtěcha Filipa	149
Řeč poslance Pavla Kováčika	149
Řeč poslance Miroslava Kalouska	150
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	150
Řeč poslance Romana Sklenáka	151
Řeč poslance Miroslava Kalouska	151
Řeč poslance Marka Černocho	152
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	152
Řeč poslankyně Jitky Chalánkové	153
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	153
Řeč ministra vnitra ČR Milana Chovance	158
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	159

Usnesení schváleno (č. 888).

Řeč poslance Ondřeje Benešika	159

Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	159
Řeč poslance Marka Černocho	160
Řeč poslankyně Miroslavy Němcové	161
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	162
Řeč poslance Františka Laudáta	163
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	164
Řeč poslance Vladimíra Koníčka	164

Závěrečná řeč místopředsedy PSP Petra Gazdíka

Zahájení schůze Poslanecké sněmovny
18. června 2015
Přítomno: 139 poslanců

(Schůze zahájena v 18.02 hodin.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, já bych vás požádal, abyste se usadili na svá místa. Rád bych zahájil 30. schůzi Poslanecké sněmovny.

Schůzi svolal předseda Poslanecké sněmovny podle § 51 odst. 4 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny na základě žádosti 45 poslanců. Pozvánka vám byla rozdána přes poslanecké kluby ve středu 17. června.

Připomínám, že podle § 51 odst. 6 jednacího řádu o takovém návrhu rozhodne Sněmovna bez rozpravy, protože jej nelze změnit.

Prosím tedy, abyste se všichni přihlásili identifikačními kartami a případně mi nahlásili čísla náhradních karet. Paní poslankyně Semelová má náhradní kartu 68. Ostatní náhradní karty odkazují na zápis z 29. schůze, stejně tak je to s omluvami na dnešní den.

Přistoupíme k určení ověřovatelů této schůze. Ještě jednou požádám Sněmovnu o klid.

Vážené paní kolegyně, vážení páni kolegové, máme před sebou první hlasování na této schůzi. Navrhují, abychom určili poslance Pavla Čiháka a poslance Jiřího Dolejše za ověřovatele této schůze. Má někdo jiný návrh? Není tomu tak.

Zahájil jsem hlasování pořadové číslo 1 a ptám se, kdo je pro určení navržených ověřovatelů. Kdo je proti? Děkuji vám.

Hlasování pořadové číslo 1, z přítomných 132 pro 130, proti 1. Návrh byl přijat. Konstatuji, že ověřovateli 30. schůze Poslanecké sněmovny jsme určili poslance Pavla Čiháka a poslance Jiřího Dolejše.

Pokud jde o omluvy, znovu konstatuji, že platí omluvy na dnešní den z 29. schůze.

Připomínám, že podle § 54 odst. 7 zákona o jednacím řádu rozhodne Poslanecká sněmovna pouze o pořadu schůze, uvedeném v žádosti. Nelze tedy navrhnout změnu nebo doplnění pořadu schůze. Rovněž tak nelze rozšiřovat schválený pořad.

Budeme hlasovat o návrhu pořadu 30. schůze Poslanecké sněmovny, jak byl písemně předložen.

Zahájil jsem hlasování pořadové číslo 2 a ptám se, kdo je pro. Kdo je proti? Děkuji vám.

Hlasování pořadové číslo 2, z přítomných 139 pro 136, proti nikdo. Pořad této schůze byl schválen.

Přistoupíme tedy k pořadu schůze, kterým je

1.

Informace předsedy vlády České republiky o řešení nelegální imigrace na území EU

Dnes do vaší e-mailové pošty vám byly rozdány materiály Informace pro 30. mimořádnou schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky k tématu nelegální migrace na území Evropské unie a Přehled krizových událostí s migračními dopady ve vybraných státech a regionech za květen 2015, které připravilo Ministerstvo vnitra. Tyto materiály vám byly též rozdány na lavice.

Prosím, aby se zástupci jednotlivých poslaneckých klubů, kteří požádali o svolání této schůze, postupně ujali slova. Nejdříve paní poslankyně Miroslava Němcová. Prosím, paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Miroslava Němcová: Děkuji. Vážený pane místopředsedo, vážená kolegyně a vážení kolegové, vážím si toho, že Poslanecká sněmovna nakonec se schází nad tématem, které je určitě klíčové pro českou veřejnost a pro celý náš kontinent. Je mi líto, že jsme nemohli tento bod projednat tak, jak jsme jej navrhovali, na řádné schůzi. Myslím si, že vzhledem k závažnosti tohoto tématu a vzhledem k tomu, jak veřejnost na řadu otázek chce získat odpovědi, by nám to více příslušelo, než se domáhat tohoto vysvětlení prostřednictvím schůze mimořádné. Nicméně okolnost, proč k tomu došlo nebo nedošlo, není podstatná, o tom se tady nechci příliš dohadovat. Chci se bavit o tom, jaký postoj má Občanská demokratická strana k situaci v oblasti uprchlíků a co očekáváme právě v této době od vlády.

Jestli si vzpomenete, tak Poslanecká sněmovna v únoru přijala usnesení, které mělo sedm bodů, a já ty body, které považuji za stále aktuální, akorát se posunuly někam jinam, protože od února k dnešku se situace dramaticky změnila, tak si dovoluji je okomentovat, říci k tomu postoj a návrh Občanské demokratické strany a také vznést otázky, které máme na vládu a rádi bychom znali na ně odpovědi.

Nejprve tedy bod usnesení, který říká, že podporujeme posílení humanitární pomoci z rozpočtu České republiky v uprchlických táborech v Jordánsku, Turecku a dalších zemích, kam masově prchají lidé ze Sýrie. To byl bod 3 našeho usnesení.

Chtěla bych říci, že stanoviskem Občanské demokratické strany je, že je určitě lepší věnovat peníze, i větší peníze, než jsme dosud věnovali, ze státního rozpočtu, protože naše bezpečnost nás určitě bude něco stát. Není možné si myslet, že v krizi, kterou procházíme, tedy těmi migračními vlnami, které se snaží dostat na území Evropy, že z toho vzejde bez nějakých vysokých nároků na peníze. Buďto ty peníze budeme investovat do těch táborů, které, pokud se to podaří, to je ta optimální varianta, vzniknou v zemích původu těch migrantů, a budeme se snažit je tam udržet s onou mírou humanitární pomoci, na které se domluvíme, a bude nás to něco stát, nebo přijdou na naše území a náklady budou zvýšeny o to, že bude pozvolna rozvracena také naše společnost, protože ten příliv uprchlíků, který v současné době se počítá dejme tomu jenom na tisíc, kvóty mluví o rozdělení 40 tisíc v těchto dvou letech, ale na březích Afriky čeká podle odhadu komisaře, který má na starosti

ochranu vnějších hranic schengenského prostoru, je to široký odhad, ale mluví o půl milionu až milionu uprchlíků.

Není určitě žádoucí, aby se tyto masy daly do pohybu, a viděla bych v tom velké riziko nejenom pro Českou republiku. Proto se ODS domnívá, že je lepší jít naproti těmto rizikům tím, že se budeme na evropské úrovni bavit o tom, jak lze navýšit rozpočet z jednotlivých zemí, jak zároveň lze redukovat rozpočet Evropské unie, aby z těch kapitol, které nemají takovou váhu, takovou míru rizika a takové nebezpečí, aby tyto peníze byly převedeny do kapitoly, která by zajistila bezpečnost schengenského prostoru a snažila se řešit nějakým lepším způsobem než dosud otázku uprchlíků.

Jestliže v tom bodě 3 máme, že podporujeme humanitární pomoc, dovoluji mi malou odbočku. Vždycky trpím tím, když se ozve jako reakce na naše výhrady proti přijímání uprchlíků věta: No ale to je nehumánní postoj, vždyť přece my jsme povinni pomoci těm, kteří jsou ve velké nouzi a kteří si zaslouží naši pomoc. A já se dívám na ty konvoje lodí, které připlouvají k břehům Evropy, a sama jsem se zajela podívat soukromě do severní Itálie, abych viděla, jaká je tam situace, a vidím dominantně mladé muže, kteří připlouvají a kteří se snaží, aby byli spaseni uprostřed Evropské unie. Pro mě humanitární pomoc, zejména v místech, která jsou ve válečném stavu nebo v těžké situaci neúrody, hladomoru apod., spočívá v tom, že se staráme o ty nejbezbrannější – děti, ženy, staré lidi. Ale najednou je tady otázka, že humanitní postoj je ten, když my se o tyto lidi, kteří zůstávají v Africe, v Sýrii, ti staří, nemocní, děti a ženy, když se o ně postará evropská populace, zatímco jejich synové, místo aby se tam všemi silami starali o své rodiny a bránili nějaké snesitelné poměry uvnitř své země, tak odcházejí do Evropy. Zdá se mi, že v tomto je zkreslený výklad pojmu, co je a co není humanitární pomoc, co je a co není odpovědnost každého jednotlivého člověka, ať už žije v Africe, nebo žije v Evropě. Tolik jsem měla zapotřebí výklad k tomu bodu 3.

A mé otázky vládě znějí takto. Ráda bych znala odpověď na otázku, kolik přesně bylo peněz zatím uvolněno na tuto pomoc v rámci humanitárních táborů. Zda má vláda představu o možném zvýšení těchto prostředků. Zda jednala s někým v Evropské unii a jaké úrovně by toto navýšení mělo dojít. Zajímalo by mě také, zda jednáme s některými zeměmi o rozšíření uprchlických táborů právě v těch místech, odkud migranti přicházejí, s cílem zastavit je tam, zabránit jim v tom, aby se vydali na moře a připlouvali k břehům Evropy, poskytnout jim maximální pomoc tam. Tedy s kterými zeměmi o tom již jednáme.

Čtvrtým bodem našeho usnesení bylo téma kvót. Ono se z toho celkového problému vymyká jaksi nejvíce. Teď je nejdiskutovanějším tématem, zda tedy má Česká republika a spolu s ní ostatní země Evropské unie přistoupit na návrh Komise na povinné rozdělení uprchlíků pro jednotlivé členské země. Ta otázka zviřuje napětí ve veřejnosti nejenom naší, ale vím, že příští týden se k tomu bude konat summit Evropské unie, a myslím si, tak jak jsme se o tom bavili v ODS, že stále platí naše usnesení z února letošního roku. My jako občanští demokraté odmítáme povinné kvóty pro jednotlivé země Evropské unie. Jsme přesvědčeni o tom, že cesta by měla vést přes maximální diplomatické úsilí k vytvoření zón pro uprchlíky v zemích jejich původu s podporou Evropské unie. Prostě zadržet je, co nejvíce to půjde, doma.

Pak jsme přesvědčeni o tom, že by zde měl existovat tlak na Evropskou unii k posílení personální podpory té identifikace a možná i finanční podpory k tomu, aby byli identifikováni ti, kteří už na břehy Evropy dorazí, aby jejich další postup do dalších zemí už byl pod nějakou kontrolou. Mluvili jsme velmi často, a dá se o tom také číst, o modelu Austrálie, která si zřídila takové mandátní území v Kambodži a myslím ještě někde jinde. Nedovolí ani žadatelům o azyl vstup na jejich území, nepřijímá uprchlíky a jednoznačně vyslala signál – týkalo se to, to musím přiznat, spíše těch ekonomických uprchlíků, nikoli uprchlíků z těch válečných zemí, to já chci prosím rozdělit, protože to je jiná situace – ale postavili se k tomu velmi tvrdě a myslím si, že některé prvky z toho australského modelu bychom mohli přijmout.

Domnívám se též, že je velkou chybou systému povinných kvót to, že už tady přece probíhá několik let různé azylové řízení, které bylo nastaveno v různých zemích různě. Ty země, které v minulých letech otevřely široce svou náruč, nyní zjišťují, že to nebylo správné rozhodnutí, že jsou zatíženy už přívalem uprchlíků velmi, a nyní chtějí, abychom tedy my část toho břemene přenesli na nás. Já rozumím principu solidarity, ale nemyslím si, že za to, že jednotlivé společnosti, ať už je to ve Švédsku, Německu nebo v jiných zemích, už začínají cítit významně tuto tíhu uprchlíků, že pomůžeme situaci tím, že zatížíme také sebe sama. Považuji takovou politiku za velmi chybnou.

Mé otázky k tomuto bodu tedy znějí, zda má vláda skutečně jasno v otázce kvót. Protože jsem četla vyjádření pana místopředsedy Bělobrádka, který mluví o tom, že budeme přijímat uprchlíky, a to více než tisíc ročně, proti tomu ministr Chovanec říká, že neví, kde pan ministr Bělobrádek k takovým číslům přišel, že o tom nic neví. Já prosím nezpochybňuji to, že členové vlády mají nějaké své představy, ale zpráva pro veřejnost musí být jasná. Vláda České republiky přistupuje na kvóty, nebo nepřistupuje na kvóty. Chceme přijímat uprchlíky a v jaké výši, nebo nebudeme přijímat. Proto bych tuto otázku chtěla vyjasnit.

Chtěla bych se také zeptat na to, co jsem slyšela, pokud jde o to zatížení Itálie, ale samozřejmě i Řecka, která podle tvrzení pana náměstka Prouzy nebo ředitele odboru, teď nevím přesně, že Itálie nereaguje na nabídky finanční a personální podpory k tomu, aby zvládla tenhle přívál. Tak by mě zajímalo, zda skutečně vláda s italskými partnery jednala a nějakou pomoc tohoto typu jim nabídla a skutečně byla odmítnuta.

Pak bych chtěla vědět ještě odpověď na to, co znamená vyjádření eurokomisaře pro vnitřní věci Dimitrise Avramopulose, který říká – cituji: "Dohoda o povinných kvótách bude uzavřena do konce července." Máme tomu rozumět tak, že tady je jasný plán a to všechno, co se odehrává, je takový trochu politický folklór a ví se už předem, že ta dohoda uzavřena bude, nebo je to spíše zbožné přání pana komisaře, nějaký spíše jeho vzkaz domů, který není opřen o žádné realie, které by vycházely z dosavadních jednání? Na to bych také ráda znala odpověď vlády.

Chtěla bych také vědět, zda jsme jednali s italskou stranou o tom plánu B, o kterém mluvil premiér Matteo Renzi, o tom, že bude vydávat schengenská víza, která umožní běžencům se tři měsíce pohybovat v rámci všech zemí evropského prostoru. On tím možná vyhrožoval, nicméně předseda vlády Itálie není jen tak někdo a zajímalo by mě, jestli jsme s nimi nějak jednali.

Chtěla bych se ještě chvíli zabývat otázkou schengenského prostoru, protože to figuruje v bodě 6 našeho usnesení, kde vyzýváme vládu, aby podporovala volný pohyb osob v rámci schengenského prostoru, a odmítáme návrhy na jeho omezení. Stanovisko ODS je, že trváme na tom, aby to byla prioritou České republiky, tedy zachování schengenského prostoru.

Samozřejmě že si velmi pečlivě všímáme toho, co se děje, ať už ze zoufalství v jednotlivých zemích. To, co se praktikuje na hranicích mezi Francií a Itálií blízko městečka Ventimiglia, co se tam děje na severu Itálie, např. ve městě Bolzano, kde na nádraží řada těch utečenců je nyní soustředěna a už tam dochází k potyčkám, protože řada z nich je nespokojených s dosavadním zacházením s nimi nebo s tím postupem.

Totéž se dá říci, že Rakousko zastavilo na chvíli azylové řízení, Maďarsko začíná budovat 175 kilometrů dlouhý plot, čtyři metry vysoký, mezi ním a Srbskem, což bych na jednu stranu velmi vítala, protože ono je povinnou zabezpečit tu zelenou hranici, tu vnější hranici schengenského prostoru, ovšem zároveň oznamuje, že do konce letošního roku Maďaři očekávají, že tudy projde 130 tisíc běženců. A také o tom bych chtěla slyšet nějaký názor vlády. Jestli toto číslo platí a jestli jsme na to připraveni.

Dnes dopoledne, nebo včera, tady byla již řeč, jeden z mých kolegů mluvil o situaci těch, kteří přijíždějí kamiony přes město Calais. Ta situace, která je tam velmi dramatická, tak také svědčí o tom, že je ohrožen schengenský prostor. Že ti, kteří ho budou chtít nějak chránit, mohou v nějakém horizontu přistoupit k tomu, že ty hranice, tak jak byly dosud otevřené, se začnou uzavírat. Slyšela jsem také vyjádření pana ministra vnitra Chovance, který připouští, že musíme být připraveni na to, že také na českých hranicích se může dít nějaká kontrola jiná, než jak se děje nyní. Tak bych potřebovala vědět a znát odpověď na otázku, jestli v tomto slova smyslu děláme nějaké přípravné kroky.

Já jsem se záměrně držela schématu našeho usnesení z února, protože jsem přesvědčena o tom, že tím Poslanecká sněmovna řekla svou vůli, dala mandát vládě, ve kterém očekává, že se bude pohybovat. Dotkla jsem se jenom těch bodů, které si myslím, že jsou nejdůležitější a došlo v nich k dramatickému vývoji. Jak k vývoji u těch kvót, tak k vývoji u možnosti změny hranic schengenského... nebo změny režimu na hranicích schengenského prostoru. Proto se domnívám, že je užitečné, abychom tyto otázky vznášeli, vláda, aby na ně odpověděla a vyslala tím tak k veřejnosti signál, jaká je situace ve všech těch aspektech, které umíme kvalifikovaně popsat, a jaký je postoj české vlády, s kterým bude odjíždět na nejbližší jednání. Zda má vyjednanou nějakou podporu zemí, která je kvalifikovaná na to, aby mohla odmítnout kvóty. Co to bude znamenat pro nás, pokud je skutečně odmítneme. Jestli máme čekat nějaký postih z Evropské unie za takovýto postoj, nebo nemáme nic takového očekávat. Skoro si trůfám říct, že to jsou nejdůležitější otázky, na které veřejnost by chtěla znát odpověď.

Takže děkuji v tuto chvíli za pozornost. Za to, že nakonec se vláda rozhodla umožnit konání této schůze a poskytnout nám informace. Děkuji za pozornost. (Velký potlesk z galerie.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji paní poslankyni Miroslavě Němcové. Ptám se, jestli za klub, který to navrhol, zda další klub má zájem o doplnění bodu nebo návrhu bodu. Pan poslanec Marek Ženišek má zájem. Prosím, pane poslanče, máte slovo k odůvodnění.

Poslanec Marek Ženišek: Děkuji za slovo, pane předsedající. Především jsem rád, že byl schválen program této schůze. Sněmovna si dle mého názoru zaslouží, abychom mohli debatovat o tomto tématu mnohem podrobněji a aby se do té debaty mohli zapojit právě i ti, kteří nemají třeba přednostní právo. Jsem toho názoru, že vláda právě díky svolání této schůze by měla využít toho, aby více zapojila opozici při formulování postojů vlády k tomuto tématu, které patrně zůstane hlavním tématem i v následujících letech. Nemohu teď mluvit za všechny v opozici, ale minimálně za TOP 09 mohu deklarovat, že TOP 09 je připravena spolupracovat na tomto tématu s vládou, ostatně tak jako se tomu děje například i v současné době při přípravě nové koncepce zahraniční politiky.

Dle mého názoru se v současné době nacházíme v situaci, kdy onen problém nelegálních migrantů ukazuje, že běžné nástroje a opatření Evropské unie na řešení dané problematiky nestačí, a je zřejmé, že onen pás nestability a chaosu v našem širokém sousedství v blízké době nebude ustávat a spíše naopak se bude rozšiřovat. Proto je nutné o tom jednat nejenom dnes, ale i v budoucnu. Pevně věřím, že vláda zařadí na program některé z dalších schůzí informaci o tom, jak se celá věc vyvíjí a jaká jsou její aktuální stanoviska a postoje například i na jednání v rámci institucí Evropské unie. (V sále je velký hluk. Poslanci se baví.)

TOP 09 je v souladu s vládou v tom, že zavedení povinných kvót problém neřeší, naopak je tu vzácná shoda napříč politickým spektrem. Ostatně to ukazuje ten připravovaný text usnesení, který by mohl být na konci tohoto jednání přijat, že všechny politické frakce se shodly na tom textu, a dokazuje to, že Sněmovna umí a je schopna zaujmout jednotné stanovisko k tak závažné problematice, jakou nelegální imigrace v současné době je. Ty kvóty, ty argumenty jsou shodné. My považujeme za nešťastné, protože právě kvóty, které by byly zavedeny Evropskou komisí, byť by jednotlivé státy s nimi nesouhlasily, stejně tak většina ve společnosti, tak by mohly mít neblahý dopad na samotnou integraci a na samotný projekt Evropské unie jako takový. Daleko více by toho pravděpodobně využily všechny protievropské či xenofobní populistické strany, kterým zkrátka projekt Evropské unie nebo jednotné Evropy vadí. Ohrožen je tak dnes dle mého názoru především schengenský prostor jako takový, a to právě snahou o zavedení kontroly na vnitřních hranicích uvnitř Evropské unie. Ostatně i jedna část právě toho usnesení se k tomu vyjadřuje. Opětovné zavedení hraničních kontrol uvnitř Evropské unie problém migrací nevyřeší a naopak by narušilo volný pohyb nejen osob, ale i zboží a zkomplikovalo by tak minimálně z časového hlediska například situaci některých českých exportérů.

Přesto je evidentní, že problém s imigranty se nevyhne ani České republice, a proto je namístě, aby vláda jasně řekla během dnešní schůze, s jakou kapacitou imigrantů na dobrovolné bázi počítá, jaká budou kritéria pro udělení azylu, kam budou ti lidé umístováni –

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Pane poslanče, já vás přeruším a požádám sněmovnu o klid! Pokud diskutujete jiné téma, než je předmětem této schůze, prosím v předsáli. Děkuji vám. Prosím, pokračujte.

Poslanec Marek Ženíšek: Diskutují určitě imigrační politiku.

Dále by bylo asi namístě, aby vláda dnes jasně řekla, zdali například komunikuje s kraji nebo s obcemi, zdali nějakým způsobem připravuje na tu situaci státní správu a jak plánuje začlenění imigrantů do společnosti. Další otázky, na které by vláda měla dle mého názoru odpovědět, se týkají plánů ve střednědobé či dlouhodobé perspektivě. Bylo by namístě, aby vláda jasně se vyjádřila, zdali podporuje – já očekávám, že nám to potvrdí, že podporuje navýšení prostředků na ochranu vnějších hranic Evropské unie, případně v jakém rozsahu. Pokud se shodneme na tom, že něco je problémem číslo jedna, pak ta priorita číslo jedna se musí samozřejmě projevit i v samotném rozpočtu Evropské unie, a posílit tak ochranu vnějších hranic Evropské unie.

Česká republika by asi měla také dát najevo, jaká další opatření sama chystá, co je připravena podpořit. Já věřím, že v té informaci, kterou za chvíli přednese pan premiér či ministr vnitra či ministr zahraničních věcí, budou některé věci konkretizovány. Zdali se jedná pouze o ten příspěvek ve formě jednoho letounu Casa, či zdali zkrátka připravuje další opatření, která by mohla v rámci Evropské unie pomoci, atd. Zdali podporujeme tu velmi diskutovanou koncepci Hot Spots, to znamená jakéhosi dohledu hranic v Itálii či například v současné době v Řecku, tak aby v těchto zemích byli evidováni všichni běženci, kteří se v těchto zemích objeví, a zdali se třeba změní nějakým způsobem rozvojová či humanitární politika České republiky tak, aby odpovídala aktuálním potřebám a výzvám a adekvátně by reagovala na problém s ilegální migrací.

To všechno jsou otázky, na které já dnes čekám odpověď, a věřím, že jak pan premiér, tak i ministr zahraničí na tyto otázky odpoví. Z toho dlouhodobého hlediska dle mého názoru je žádoucí, aby Evropská unie začala uvažovat i o takových řešeních a opatřeních, která byla doposud do jisté míry tabu, a poskytla tak nástroje, které by efektivně řešily tento problém. Mám teď na mysli především to, o čem jsem dnes hovořil v rámci dnešních interpelací na pana premiéra. Jsem rád, že mi potvrdil, že i on některá tato řešení vidí jako cestu správným směrem. Mám teď na mysli například vytvoření ve spolupráci s některými zeměmi severní Afriky jakýchsi záchytných bezpečnostních zón či ochranných zón, které by byly financovány z rozpočtu EU a kam by se mohli vracet případně ti, kterým nebude z objektivního důvodu udělena ochrana, udělen azyl. Bude to řešení patrně velmi nákladné. Na druhou stranu stále mnohem levnější nežli řešit situaci na samotném kontinentu Evropy.

To jsou všechno dle mého názoru strašně důležité věci a je naší povinností, a jsem tomu rád, že o nich budeme dnes na půdě Poslanecké sněmovny vést diskusi. Děkuji za pozornost. (Potlesk hostů na galerii.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu kolegu Ženiškoví. Nyní se ptám, jestli Marek Černocho chce doplnit ten návrh, který byl podán. Ano, chce. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Marek Černocho: Hezký večer, dámy a pánové, vážená vládo. Budu tady hovořit za celý poslanecký klub hnutí Úsvit.

Říkáme, že tato krize, která přichází v rámci nelegální imigrace, je dnes jeden z největších problémů, ne-li největší problém, který nejenom Českou republiku, ale celou Evropu ohrožuje. Je škoda, že ty odpovědi na otázky, které budeme dnes klást, nemohly dostat v řádné schůzi jako bod a že se kvůli tomu musí svolávat mimořádná schůze. Na druhé straně musím konstatovat, že vlastně je to lepší, protože mají možnost vystoupit poslanci, mají možnost říct, jaký na to mají názor. Mají možnost se k tomu vyjádřit. Pro mě je opravdu nepochopitelné, že při úterním hlasování někteří vládní poslanci, ať nemluvíme globálně, někteří vládní poslanci, bohužel však většinou, náš návrh na tuto informaci svým hlasováním odmítli.

Jak už zde bylo řečeno, problém je obrovský. Do Řecka jen letos dorazilo po moři více než 42 tisíc běženců. Počet uprchlíků, kteří nelegálně připlouvají na řecké ostrovy, se od loňska zvýšil šestkrát. Podobně je na tom Itálie, kam za loňský rok přicestovalo více než 170 tisíc uprchlíků. A další statisíce uprchlíků do Evropy dorazí i příští rok, pokud tomu nezabráníme a pokud nepřijmeme opravdu reálné řešení.

Tento problém eskaluje. Je to vidět po celé Evropě. Není to už dnes otázka pouze jižní Evropy, Itálie, Řecka, je to dnes otázka států, jako je Francie, Německo, jako je Rakousko, jako v současné době, ve velmi krátké době, bude i Česká republika. Všechny státy na to reagují. Na hranicích s Itálií jsou ze strany Francie, Rakouska zaváděny přísné policejní kontroly. Uprchlíci proti těmto kontrolám dokonce protestují, protože se nemohou prý dostat dál. Rakouská ministryně vnitra v sobotu oficiálně oznámila, že její země nebude přijímat další uprchlíky. Alarmující je situace také v Německu, kde se zvýšila kontrola hranic kvůli zasedání summitu G7. Jen v Bavorsku bylo zkontrolováno 105 tisíc lidí, z toho 430 z nich dostalo zákaz vstupu do země a dalších 8 600 lidí vyšetřují pro porušení imigračních pravidel. Navíc bylo zadrženo 350 hledaných osob a policisté odhalili také pašeráky drog a pašeráky zbraní. V Sasku policie zkontrolovala na hranicích 110 tisíc lidí, na 60 jich musela dokonce zadržet. To jsou jen malé střípky z toho, co nás, pokud nepřijmeme usnesení, v blízké době čeká.

Zatím jsme slyšeli pouze, že vláda nepodpoří kvóty. Bohužel ten problém se nestal ze dne na den. Ten problém se táhne dlouhou dobu a v těch minulých měsících, minulých letech bylo neustále ujišťováno, že k ničemu takovému nedojde, že nic takového se nestane. A v současné době je to zcela reálné na stole. Dokonce to došlo tak daleko, že někteří vládní poslanci v europarlamentu tento návrh kvóty podpořili.

Z citování z průzkumu STEM, který říká, že nelegální imigranty považuje za velké nebezpečí pro Českou republiku 71 %, islámských fundamentalistů se bojí 82 % dotázaných. Bohužel je to problém také médií, a veřejnoprávních médií, která v tomto směru informují absolutně neadekvátně a vytvářejí tím pádem také potom půdu k tomu, aby vznikaly různé skupiny extremistů – někdy extremistů, někdy lidí,

kteří si vymýšlejí i ty příběhy a šíří je na sociálních sítích. Kdyby média, veřejnoprávní média, informovala tak, jak mají, tak by k této situaci nedocházelo.

Bohužel jsme byli dlouhé měsíce svědky nekonečných debat, diskusí v otázce uprchlictví. Byly to dva tábory, protichůdná tvrzení. Na jedné straně, že Evropa potřebuje imigranty, na druhé straně, že tito lidé nejdou do Evropy budovat lepší Evropu, ale naopak zničit naši kulturu a styl života. Tyto diskuse rozdělovaly a stále rozdělují.

Věci se však v této chvíli daly opravdu velmi rychle do pohybu a je potřeba konstatovat, že Evropa nedrží otežte těchto událostí ve svých rukou. Obrovský příliv nelegálních imigrantů zaplavuje kontinent a přišel čas, abychom my jako poslanci Parlamentu České republiky začali nazývat věci pravými jmény. Tato přílivová vlna není ničím jiným než invazí. V této chvíli se tato vlna šíří nejenom Evropou, ale i Českou republikou. Mezi uprchlíky jsou určitě lidé, kteří jsou potřební a kteří by se integrovali. Ale naše evropské bezpečnostní složky nejsou schopny tyto lidi oddělit od potenciálních, nebo dokonce skutečných radikálů, které na naše území vysílají různé organizace v čele s Islámským státem. Stačí si vzpomenout na incident, který se stal v Paříži, kdy za bílého dne teroristé vystřelili redakci satirického deníku a pak čtyři dny – čtyři dny – úspěšně unikali 90 tisícům ozbrojených mužů francouzské policie a armády. Myslím, že to do značné míry ukázalo, jak nevykonný a bezzubý je náš systém.

Diskuse o téhle té hrozbě by se měla vést a je vedena napříč politickým spektrem. Vzpomínám si na článek kolegyně Jermanové "Noha ve dveřích", který si myslím, že dneska dostává úplně jiný nádech, a to nádech, že už to není noha ve dveřích, ale že ty dveře jsou buď otevřené, nebo už se pomalu zavírají.

Pojďme na tom spolupracovat opravdu všichni. Nazýváme věci tak, jak jsou. Nazýváme je pravými jmény. Pojďme pracovat na tom, aby se neřešil důsledek, ale abychom nějakým způsobem byli schopni se tomu postavit ještě ve chvíli, kdy se tomu postavit dá. Není možné, aby o našich osudech a osudech Evropy rozhodovalo pár vyvolených jedinců, kteří nechťejí slyšet, neslyší hlasy občanů, nezajímá je to. Hledejme řešení společně s dalšími státy Evropské unie. Hledejme společné řešení tam, kde ten problém vzniká – Střední východ, Afrika, Blízký východ. Hledejme řešení, které odstraní příčinu těchto událostí, a ne následky. Přestaňme být politicky korektní. Začněme nazývat věci pravými jmény, protože přišel čas přijmout odpovědnost za svá slova, za své činy.

Odpovědně tímto prohlašuji, že je v zájmu občanů České republiky, v zájmu České republiky jako takové, v zájmu celé Evropy tvrdě zasáhnout proti invazi nelegálních – nelegálních – imigrantů, nastavit návratovou politiku, neudělat z agentur, které mají střežit vnější hranice Evropské unie, cestovní kanceláře, které odvázejí ilegální, nelegální imigranty do Evropské unie, odkud se pak mohou v rámci schengenského prostoru po celé Evropě pohybovat víceméně bez jakýchkoli problémů.

Rádi bychom, aby vláda České republiky předložila návrh opatření včetně opatření rozpočtových pro zajištění dlouhodobé ochrany státních hranic před nelegálními imigranty. Dále, aby vláda předložila návrh, jakým způsobem bude řešit

případ, že by Evropská unie České republice povinné kvóty na přijímání uprchlíků nařídila, a také aby vláda České republiky Poslaneckou sněmovnu a občany pravidelně o této situaci informovala.

Děkuji. (Velký potlesk zprava.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Marku Černochovi. Prosim o klid v Poslanecké sněmovně. Upozorním na dodržování pravidel i galerii, platí pro to pravidla pro návštěvníky a žádám ochrannou službu, aby klid zajistila.

Nyní žádám předsedu vlády České republiky pana Bohuslava Sobotku, aby přednesl zprávu vlády o řešení nelegální imigrace na území Evropské unie a České republiky, a potom jednotlivé ministry, tak jak, pane premiére, určíte. Slovo má předseda vlády České republiky Bohuslav Sobotka. Prosim.

Předseda vlády ČR Bohuslav Sobotka: Děkuji. Vážený pane místopředsedo, dámy a pánové, už jsem se trochu obával, že Sněmovna začne projednávat a hlasovat o návrhu usnesení ještě dříve, než zazní zpráva, kterou opozice tak požadovala na jednání Poslanecké sněmovny. Jsem rád, že se mohu dostat ke slovu, protože mě přece jenom poněkud zmátlo, když jsem přišel do Sněmovny, viděl jsem na tabuli bod Informace předsedy vlády České republiky o řešení nelegální imigrace do Evropské unie a vystupovala paní poslankyně Němcová tady k této záležitosti.

Dovolte mi, vážený pane místopředsedo, vážení poslanci, vážená poslankyně, abych se nyní, tedy po tři čtvrtě hodině, mohl vyjádřit za vládu České republiky k této záležitosti.

Jsem přesvědčen, že Evropa je v tuto chvíli znovu na osudové křižovatce. Migrační krize, která je v tuto chvíli, vyžaduje velmi silnou spolupráci jednotlivých členských zemí Evropské unie. Tuhle krizi nemůže vyřešit žádná země samostatně. Žádná země ji není schopna zvládnout sama o sobě jenom nějakými svými opatřeními na národní úrovni. To je naprostá iluze.

Řešení krize vyžaduje také nezbytnou míru solidarity v rámci Evropské unie. Vyžaduje to také pevné vedení Evropské komise, protože je zřejmé, že je to právě Evropská komise, jejíž role byla posílena. Koneckonců také tím, že máme dneska stálého předsedu Rady Evropské unie, že máme stálou představitelku Evropské unie pro zahraniční politiku. Čili na základě minulých změn, ke kterým došlo v Unii, tak je do značné míry posíleno vedení Evropské unie a to nyní v tuto chvíli musí obstát. Musí být dostatečně pevné a musí být dostatečně rozhodné.

Bohužel do doby, než tahle krize vypukla, se nám nepodařilo v rámci Evropy vytvořit silnější pilíř společné zahraniční a společné obranné politiky. Myslím, že zejména v situaci, kterou zažíváme dnes ve vztahu k Ukrajině, ale i ve vztahu k té migrační krizi, která je minimálně stejně vážná jako to, co se odehrává na východě Evropy, a možná ještě vážnější, tak je myslím chyba, že Evropa nemá silnější a lépe zorganizovanou linii vlastní obranné politiky a že nemá silnější linii zahraniční politiky. Ještě se k tomu vrátím, až budu mluvit o jednotlivých aspektech a o možnostech řešení, která jsou před námi.

Proč je Evropa na osudové křižovatce? Mimo jiné proto, že situace v našem bezprostředním okolí se výrazně zhoršila. Snaha o export hodnot liberální demokracie do zemí, které mají velmi odlišnou historii, kulturu a náboženství, se v řadě případů tragicky nepovedla. Mezinárodní instituce, ať už je to OSN, OBSE, ale i organizace, kde jsme členy, jako je NATO nebo i Evropská unie, nebyly schopny zvládnout problémy širokého pásu, který se nachází na jih a na východ od Evropské unie. To se prostě nepovedlo. Čili v posledních letech jsme svědky výrazné destabilizace našeho okolí.

Evropská unie, když se dneska podíváte na mapu, a vím, že pan ministr vnitra Chovanec tady rozdál mapu, která ukazuje ta ohniska, ty země, ze kterých přichází a vychází migrační proud, o kterém tady budeme diskutovat, když se podíváte na tu mapu, tak Evropa tady vlastně zůstává jako určitý ostrov stability. Ostrov relativně vysoké životní úrovně. Místo, kde lidé mají šanci nejenom na bezpečnost, elementární bezpečnost, ale také na zajištění zdravotní péče a základní sociální zabezpečení. A nemůžeme se divit, že ostrov stability uprostřed znejistěné severní Afriky, uprostřed války na Blízkém východě, samozřejmě přitahuje pozornost lidí, kteří přemýšlejí o tom, jak stráví zbytek života. Jestli ho stráví uprostřed nejistoty, úpadku, rozkladu svých vlastních zemí, anebo jestli zkusí štěstí někde jinde.

Ukrajina. Její ekonomický propad. Válka na východě v Donbasu. Rozpad Sýrie. Občanská válka, která tam zuří. Rozpad Iráku. Faktický rozpad Iráku. Rozpad státních struktur v Somálsku. Situace v Mali. Boje s islámskými extremisty ve střední Africe. Rozpad Libye, kde zuří občanská válka. To je prostě jenom velmi stručný popis toho, co se odehrává v okolí Evropy. Já se k tomu ještě dostanu.

To, co se odehrává, má samozřejmě i vážné vnitřní důsledky. Když mluvím o tom, že Evropa je na křižovatce, tak samozřejmě řešení, která budeme volit, ovlivní i náladu, názory občanů, jak je budou v příštích letech uplatňovat i ve volbách. Máme demokratický systém. Evropa sama je založena na demokratických principech. A obávám se, že pokud Evropa zvolí špatné řešení – ještě se k tomu pak dostanu, já za součást špatného řešení kvóty pokládám – tak se obávám, že to bude jenom živá voda. Živá voda pro extremisty, živá voda pro xenofoby, pro okrajové proudy, které v konečném důsledku mohou zesílit do té míry, že vůbec rozloží Evropu, že zabrání jakémukoliv smysluplnému pokračování další evropské integrace. To si myslím, že je velký problém.

Samozřejmě vnitřní důsledky se projevují také tím, že v druhé, třetí generaci přistěhovalců z muslimského prostředí, z arabského světa, dochází k jejich radikalizaci. I v důsledku ideového kontaktu s Islámským státem. Potomci přistěhovalců ve druhé a třetí generaci odcházejí bojovat do Iráku, odcházejí bojovat do Sýrie. Řada z nich se bude vracet do Evropy. Zažili jsme atentáty v Paříži. Čili to, co se odehrává, zvyšuje napětí uvnitř Evropy, nejenom politické, ale také bezpečnostní napětí. Ještě než dorazila migrační vlna, tak jenom připomínám obavy z terorismu, které se rozšířily zejména po brutálním atentátu v Paříži. Čili tohle všechno je věc, která výrazným způsobem komplikuje situaci v Evropě.

Abych doplnil ten obraz, tak si myslím, že je potřeba také připočítat velmi objektivně narušené vztahy mezi Evropou a Ruskem, ke kterým došlo v důsledku

krize na Ukrajině. A jenom připomínám, že kooperace s Ruskem třeba na Blízkém východě nebo v severní Africe může být v řadě ohledů velmi důležitá. Ta spolupráce byla v důsledku krize na Ukrajině narušena a to samozřejmě může také znamenat určitá omezení pro náš manévrovací prostor.

Jak už jsem zmínil, nemyslím si, že lze tuto situaci podceňovat. Nemyslím si, že to je otázka jenom několika příštích měsíců, že se to přežene a za několik měsíců bude tady jiné téma. Myslím si, že to je otázka několika let, možná i řady let. Myslím si, že to změní Evropu, že to změní evropskou politiku. A teď je na nás, abychom jako Česká republika působili směrem, o kterém jsme přesvědčeni, že Evropě pomůže.

Dovolte mi, abych se tedy podrobně vyjádřil k té situaci, abych se pokusil zareagovat i na některé připomínky, které zde už předem zazněly v rámci vystoupení zástupců klubů, které svolaly tuto schůzi. A začnu u toho, co se vlastně odehrává.

Nejvýznamnější, a teď mluvíme o migraci, migranti do zemí Evropské unie směřují hned několika silnými proudy. Nejvýznamnější je centrální středomořská trasa. Potom západobalkánská trasa a východní středomořská trasa. V roce 2014 využilo centrální středomořskou trasu 170 tis. běženců, což činilo nárůst 270 % oproti roku 2013. Za prvních pět měsíců letošního roku dorazilo k italským hranicím 47 tis. uprchlíků. Jednalo se zejména o lidi z Eritreje, Somálska a další obyvatele subsaharské Afriky. Pokud jde o západobalkánskou trasu, směřovalo loni do Evropské unie 37 tis. běženců, což znamenalo takřka 90% nárůst oproti roku 2013. Jenom letos překročilo hranice v tomto regionu přes 50 tis. migrantů, především lidí z Kosova, Afghánců a Syřanů. Z této trasy se momentálně stává hlavní migrační proud. Pokud jde o východní středomořskou trasu, ta zaznamenala v roce 2014 přes 50 tis. nelegálních překročení hranic. Jenom letos ale tudy už prošlo 47 tis. běženců, zejména lidí ze Sýrie a Afghánistánu. Uvedené statistiky a obzvlášť jejich rapidně vzrůstající trend jsou alarmující a přirozeně nemohou nechat Evropu jen pasivně přihlížet dalšímu vývoji.

Jak je patrné ze spektra národností, které do Evropy nejčastěji směřují, jako hlavní příčinu uvedených migračních toků je nutno označit množství konfliktů, které probíhají v našem okolí. Když se dnes bavíme o uprchlících, bavíme se o migraci. Myslím, že se bavíme především o následcích a často zapomínáme na to, co stálo na začátku. Situace v severní Africe a na Blízkém východě se stala velmi nepřehlednou a komplikovanou. Pro většinu z nás je velmi obtížné se v ní orientovat a dopátrat se kořenů této politické, bezpečnostní a humanitární tragédie. Proto mi, vážené poslankyně a vážení poslanci, dovolte nejprve malou exkurzi k tomu, co vedlo k destabilizaci této části světa, protože si myslím, že bez znalosti příčin lze následky řešit jen velmi těžko.

Dne 17. prosince 2010 se v Tunisku upálil mladý pouliční prodejce, který svým zoufalým činem protestoval proti šikaně policie a státních úřadů. Probudil tím dlouho potlačované frustrace svých spoluobčanů. Vysoká nezaměstnanost, korupce, špatné životní podmínky vehnaly do ulic statisíce Tunisánů, kteří svým tlakem donutili odstoupit tamního dlouholetého prezidenta bin Alího. Tehdejší protesty v Tunisku zahájily vlnu sociálních a politických nepokojů, které se postupně přelily do Egypta,

přelily se do Libye, Sýrie a také dalších arabských zemí. Arabské jaro tehdy zasáhlo velkou část oblastí, které dnes jsou zdrojem této migrační vlny. A arabské jaro zasáhlo také svět do značné míry nepřipravený. Přestože existovaly předpovědi, že ty autoritářské režimy, které v tomto regionu dlouho působily, dříve nebo později padnou, neexistovala strategie – a neměla ji podle mého názoru ani Evropa a neměly ji ani Spojené státy – na základě které bychom mohli efektivně jednat. Zatímco Tunisku demonstrace přinesly svobodné volby a vznik demokratické vlády, tak v ostatních zemích už průběh nebyl a ani dnes není nijak optimistický.

V Libyi střet opozice a diktátorského režimu Kaddáfího vyústil v krvavé boje, při nichž zemřely tisíce lidí. Jenom připomínám, že v březnu roku 2011 koalice Spojených států, Francie a Velké Británie zasáhla proti prorežimním silám, a usnadnila tak vítězství tamější opozice. Jenomže vítězství opozice v Libyi nevedlo k tomu, že by se Libye vydala na cestu stabilizace a demokratizace. Libye je dnes zmítaná občanskou válkou, je tam několik znesvářených frakcí, je tam dvojvládní, rozpadl se státní aparát, byly narušeny základní funkce státu. Mezinárodní společenství se snaží vyjednat příměří, snaží se organizovat rozhovory, ale ty zatím bohužel nevedly k žádnému reálnému výsledku.

Ještě komplikovanější a tragičtější je situace v Sýrii. Zde byly před čtyřmi lety poklidné protirežimní protesty prezidentem Bašírem tvrdě potlačeny. Vedlo to k ozbrojenému povstání. Z Iráku se do Sýrie přesunuly militantní skupiny džihádistů, které začaly bojovat nejenom proti Asadovu režimu, ale také proti části syrské opozice. Čili dnes máme v Sýrii občanskou válku několika znesvářených skupin.

Podívejme se na Irák. Islámský stát obsadil přes třetinu syrského území a obsadil také významnou část Iráku. Z Iráku v roce 2011 odešla americká armáda a přechod země k demokracii do značné míry rovněž ztroskotal. Ztroskotal na nepřátelství jednotlivých náboženských sekt. Vznikla skupina Islámský stát, která v červnu roku 2014 velmi rychle převzala moc nad velkou částí západního a severního Iráku. Když se dnes podíváte na Irák, tak Irák směřuje spíše k rozpadu než k čemukoliv jinému.

To je velmi stručný a letmý popis toho, co se odehrávalo v minulých letech na jih a jihovýchod od schengenských hranic Evropské unie. Já myslím, že po tom, co se tam odehrálo, se nikdo nemůže divit tomu, že dochází k této vážné situaci a že stále více lidí se snaží z tohoto regionu dostat do míst, která jsou více stabilní.

Evropská unie a Česká republika, jak už jsem zmínil, v posledních letech nestály stranou. Snažili jsme se přispívat ke stabilizaci tohoto regionu. Poskytovali jsme humanitární asistenci, poskytovali jsme rozvojovou pomoc, ale samozřejmě ty investice, které byly realizovány ať ze strany nás, nebo dalších zemí, zatím k pozitivnímu výsledku nevedly.

Pokud jde o postup Evropské unie. V reakci na tragické události ve Středozemním moři, které souvisely s tím, že ten původní silný migrační proud, který směřoval do Evropy z Afriky, byl spojen s transporty po moři, které byly realizovány na lodích, které velmi často nebyly schopny v pořádku dospět k italským břehům, tak došlo k celé řadě tragédií, které si vyžádaly velké množství lidských životů.

V reakci na tyto tragické události ve Středozemním moři se 23. dubna letošního roku v Bruselu uskutečnilo mimořádné zasedání Evropské rady a myslím si, že to

mimořádné zasedání Evropské rady v zásadě ohraničuje období, kdy se téma migrace stává zásadním a klíčovým tématem z pohledu fungování Evropské unie. Cílem jednání Evropské rady v dubnu bylo nalézt účinnou odpověď Unie a členských států na aktuální migrační krizi. Hlavy států a vlád tehdy přijaly společné prohlášení, v němž schválily konkrétní kroky ve čtyřech oblastech. První oblastí je záchrana lidských životů na moři, a to především posílením operace Triton a Poseidon a rozšířením pátracích a záchranných akcí v rámci mandátu agentury Frontex. Za druhé tím cílem byl boj proti obchodníkům s lidmi a proti kriminálním aspektům migrace, kde Evropská rada rozhodla o záměru konkretizovat úsilí vedoucí k identifikaci a ničení plavidel, která pašeráci používají. Za třetí, jako cíl byla definována prevence nelegálních migračních toků, kde je klíčová spolupráce se třetími zeměmi. A za čtvrté, posílení solidarity a odpovědnosti uvnitř Evropské unie.

Evropská rada v rámci posledního uvedeného bodu zavázala členské státy k účinnější koordinaci přesídlování s možností mimořádné relokace, avšak na čistě dobrovolné bázi, a to bez jakékoli kvantifikace. Česká republika tehdy přivítala svolání mimořádné schůzky Evropské rady, podpořila přijetí společného prohlášení s tím, že na tomto jednání jsem jako předseda vlády České republiky zdůraznil zájem České republiky na zachování principu dobrovolnosti při přijímání uprchlíků.

Na současnou situaci reagovala i Evropská komise. Evropská komise 13. května zveřejnila sdělení nazvané Evropský program pro migraci. V něm představila svou vizi dalšího fungování migračních politik Evropské unie, to znamená okamžité řešení situace a také strategický přístup k migraci. Program konkretizovala komise 27. května, když předložila návrh na spuštění nouzového relokačního systému dle článku 78 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie. Relokováno by mělo být 24 tisíc žadatelů o azyl z Itálie a 16 tisíc žadatelů o azyl z Řecka. V obou případech by se mělo jednat o občany Sýrie a Eritreje. Na Českou republiku by podle tohoto návrhu Evropské komise připadlo 3,32 % z celkového počtu relokací, tj. 797 osob z Itálie, resp. 531 osob z Řecka. Celkem by tak Česká republika na základě návrhu Evropské komise měla přijmout 1 328 relokovaných osob. Téhož dne také zveřejnila Evropská komise i doporučení k mechanismu na přesídlení 20 tis. uprchlíků do členských států Evropské unie, kde na Českou republiku připadá 525 osob.

Oba mechanismy, které navrhla Evropská komise, vycházejí z redistribučního klíče, který je vytvořen poměrně na základě těchto kritérií: 40 % tvoří velikost populace, 40 % tvoří hrubý domácí produkt, počet žádostí o azyl či přesídlení osob na milion obyvatel v období 2010 až 2014 tvoří 10 % a míra nezaměstnanosti 10 % tohoto kritéria. Zatímco přesídlovací mechanismus má v návrhu Komise formu doporučení a je dobrovolný, u relokací se v případě jejich ustavení má jednat o schéma s povinným zapojením všech členských států Evropské unie, včetně České republiky.

Jsem přesvědčen o tom, že tímto návrhem, který jsem vám právě popsal, Evropská komise nerespektuje závěry mimořádného dubnového zasedání Evropské rady, protože na tomto zasedání se členské státy shodly na dobrovolnosti přerozdělovacích mechanismů. Takovýto postup Evropské komise je pro Českou republiku neakceptovatelný a může představovat rovněž nebezpečný precedent do budoucna. Je totiž otázkou, proč se má scházet Evropská rada na úrovni demokraticky

zvolených představitelů členských zemí a přijímat závěry, když tyto závěry Evropská komise nerespektuje. Připomínám, že mandát Evropské komise je odvozen jak od Evropské rady, tak od Evropského parlamentu. Evropská komise by tudíž měla respektovat závěry Evropské rady. To, že tu existuje takto velká diference, je pro Českou republiku nepřijatelný postup Evropské komise.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, vláda České republiky se migrační problematice intenzivně věnuje. Pokud jde o ten nejvíce diskutovaný návrh Komise, tedy přerozdělovací mechanismy, je pozice vlády České republiky jasná. Odmítáme systém kvót pro přerozdělování migrantů a povinné zapojení členských zemí do schémat navržených Evropskou komisí. Trváme na tom, že to musí být národní vlády, které mají mít šanci kontrolovat migrační toky do svých zemí a regulovat je s ohledem na ekonomickou, sociální a bezpečnostní situaci. Neregulované migrační toky, pokud trvají příliš dlouho, mohou rozložit jakýkoli státní mechanismus a jakýkoli sociální systém. Stanovisko naší vlády je takové, že do navrhovaného evropského programu na relokaci se Česká republika zapojí jen v případě, že se bude jednat o dobrovolné schéma. V opačném případě nemůže Česká republika tento návrh Evropské komise podpořit.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, současně je potřeba si uvědomit, že tváří v tvář humanitární a imigrační krizi nevystačíme pouze s tím, že bychom odmítli tento návrh Evropské komise. Na podporu svého stanoviska, tedy zachování dobrovolnosti mechanismů, budeme na zasedání Evropské rady příští týden připraveni jednat o možnostech posílení solidárních aktivit České republiky. Budeme připraveni v jednání deklarovat ochotu, ovšem s tím, a na to kladu důraz, samostatně a dobrovolně mimo navržený program. Pokud jde o konkrétní formu bilaterální spolupráce s Itálií, s Řeckem nebo s Německem či Rakouskem, musí to být otázka našeho národního rozhodnutí. Takovýto přístup je v souladu s dlouhodobým postojem České republiky. My se snažíme dlouhodobě solidárně působit a zmírňovat následky migrační krize. My jsme přijali v uplynulých letech řadu opatření, která cílí na efektivní podporu a rozvoj třetích zemí, které jsou zdrojovými a tranzitními zeměmi migrace. Jejich účelem je jejich stabilizace a další rozvoj. V lednu tohoto roku naše vláda schválila program na pomoc uprchlíkům v regionech původu, na který bude uvolněno sto milionů korun ročně. Pro rok 2015 je převážně prioritou region Blízkého východu v souvislosti s humanitární krizí v Sýrii. Předpokládáme, že tento projekt bude každoročně obnovován, podle vývoje situace bude také možné modifikovat částku, kterou na stabilizaci v těchto regionech poskytneme.

Chci také připomenout, že Česká republika se zapojuje do společných evropských programů rozvoje a ochrany ve třetích zemích. V roce 2014 jsme se zapojili do realizace programu pro Blízký východ v oblasti Jordánska a také v Libanonu a v Iráku. Poskytli jsme naprosto konkrétní finanční příspěvky a v letošním roce se také zapojíme do programu pro severní Afriku. Od roku 2008 se také Česká republika dobrovolně zapojuje do přesídlovacích aktivit prostřednictvím koncepce národního přesídlovacího programu. Chci připomenout, že v roce 2015 jsme se rozhodli pro dobrovolné přesídlení 15 syrských rodin se zraněnými nebo nemocnými dětmi z Jordánska. Celkem půjde o 70 osob.

Mezi naše další solidární aktivity patří stipendijní program vlády pro 20 syrských uprchlíků z Jordánska na českých veřejných vysokých školách. Chci připomenout průběžnou humanitární pomoc uprchlíkům a vnitřně vysídleným osobám v důsledku konfliktů a velkých katastrof. A chci také připomenout program MEDEVAC, v jehož rámci vysílá Česká republika pravidelně do regionů, které se potýkají s velkými migračními vlnami, lékařské týmy pro léčbu nemocných uprchlíků na místě.

Jsme země, která je solidární, jsme země, která pomáhá, a chci jasně deklarovat, že jsme také země, která pomáhat bude. Ale naším cílem je nastavit systém podpory a pomoci takovým způsobem, abychom řešili příčiny migrace, ne abychom pouze reagovali na její důsledky. Takto je zatím nastavena naše imigrační politika a v rámci Evropy chceme debatovat o tom, aby takto byla primárně nastavena i politika Evropské unie.

Řada otázek, které zde zazněly, se týkaly politiky azylu. Chtěl bych se stručně o těchto pravidlech nyní zmínit. Česká republika se jako člen Evropské unie mimo jiné zavázala ke spolupráci v oblasti azylu a uprchlictví a v souladu s těmito závazky se musíme zabývat každou žádostí o azyl, kterou obdržíme. Česká republika si tak stejně jako kterýkoliv jiný stát Evropské unie nemůže vybírat osoby, jejichž žádosti bude posuzovat. Povinnost poskytnout mezinárodní ochranu vyplývá i z čl. 43 naší Listiny základních práv a svobod. Nicméně pravidla pro přiznání národního statusu azyllanta si každý stát určuje sám. Základním právním předpisem u nás je zákon o azylu, zákon o dočasné ochraně cizinců. Česká republika dnes sice není primární cílovou zemí pro cizince z třetích zemí, musí však reagovat na možné zvýšené vlny uprchlických toků do České republiky.

Imigrace a příliv žadatelů o azyl má i důležitý bezpečnostní aspekt. Při přijímání uprchlíků je nezbytné klást důraz na minimalizaci bezpečnostních rizik. S ohledem na události posledních měsíců Ministerstvo vnitra jako reakci na zhoršující se situaci a jako snahu dostát svým unijním závazkům předložilo návrh vyhlášky, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Problémem je, že v současnosti stoupá počet uprchlíků žádajících o politický azyl. Členské státy mají jednak omezené kapacity a jednak celková integrace těchto lidí je náročnější než přijetí legálních migrantů, kteří do cílové země přicházejí dobrovolně z ekonomických důvodů. Jedním z cílů legální migrace je podporovat právě migraci ekonomickou, tj. přivést do České republiky kvalifikované zahraniční pracovníky, kteří jsou schopni přispívat k rozvoji ekonomiky. Tady je naším zájmem, a to musím říci, že je součástí politiky vlády, aby k nám přicházeli zejména lidé ze zemí, které jsou kulturně a nábožensky blízké, kteří mají šanci na dobrou a bezproblémovou integraci. Naši prioritou v této oblasti je minimalizovat nelegální migraci a zároveň zřetelně rozlišovat osoby, které splňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Je potřeba tyto lidi, kteří splňují podmínky pro udělení politického azylu, oddělovat od čistě ekonomických migrantů. Politici uprchlíci musí mít šanci na to, aby se u nás dočkali pomoci. U ekonomických migrantů je vždycky nutno respektovat možnosti a situaci jednotlivých zemí. Na ekonomickou migraci nejsou žádná zaručená práva.

Ještě mi tedy dovozte, abych se vyjádřil k pozici České republiky, k opatřením, která jsou navrhována v rámci reakce na současnou migrační situaci. Česká republika prosazuje geografickou vyváženost opatření v rámci migrace. Upozorňujeme také na

fakt, že je potřeba řešit situaci nejenom ve Středozezemním moři, ale i v dalších krizových oblastech. Není možné zapomínat na situaci na Ukrajině, která se ekonomicky výrazně v posledních letech zhoršila. Není možné zapomínat na situaci na západním Balkáně, kde v některých zemích také cítíme relativně silnou nestabilitu. Dalším klíčovým prvkem strategického přístupu Evropské unie musí být efektivní správa vnějších hranic a posílení jejich ochrany. Současná krizová situace reálně ohrožuje fungování schengenského prostoru. Objevují se myšlenky, které prosazují revizi Schengenu. Česká republika by měla své další kroky podřídit tomu, aby byl volný pohyb osob v rámci Evropské unie zachován v plném rozsahu, neboť se jedná o klíčový princip, který rovněž velmi kladně vnímá i naše veřejnost. Lepší fungování vnějších hranic, nebo lépe řečeno alespoň nějaké fungování vnějších hranic, protože myslím si, že fungování vnějších hranic se v tuto chvíli v Itálii a v Řecku do značné míry zhroutilo, alespoň nějaké fungování vnějších hranic by nám v tomto směru mělo výrazně pomoci.

Chci zdůraznit, že Evropská unie nemůže dlouhodobě fungovat bez toho, aby byla schopna zajistit ochranu svých hranic. Bohužel v Řecku a v Itálii se tato ochrana do značné míry zhroutila. Zhroutila se pod tlakem kampaně organizované obchodníky s lidmi a zhroutila se pod tlakem destabilizace zemí, které leží v bezprostřední blízkosti Evropské unie. Takový stav ochrany hranice je pro dlouhodobé fungování schengenského systému nepřijatelný a nemožný. Já se domnívám, že pokud nedojde k tomu, že budou dodržována pravidla v celém rozsahu schengenského prostoru, tak to dříve nebo později může vést k tomu, že se schengenský prostor zhroutí.

To, co je důležité, také je, aby Evropská unie a jednotlivé státy nepodcenily kriminální aspekty toho, co zažíváme. Kriminální aspekty, protože tady jde velmi často také o byznys. Proto je důležité, aby existovala posílená spolupráce policíí, resortů spravedlnosti v jednotlivých zemích v boji proti převaděčům, proti obchodníkům s lidmi. Ty sítě zasahují velkou část Evropy. Nejsou to jenom sítě organizované v Libyi, ale jsou to také sítě organizované dneska už v Itálii nebo na západním Balkáně a je důležité, aby tady existovala koordinovaná spolupráce v boji proti těm, kdo si z migrace udělali výnosný, velmi výnosný a jednoduchý obchod.

Evropská unie musí přehodnotit současnou návratovou praxi. Buď návratová praxe neexistuje vůbec, anebo je neefektivní. Do Evropy přitom přichází mnoho uprchlíků, jejichž žádost o azyl není motivována bezprostřední potřebou ochrany, ale přístupem k životní úrovni a k sociálním výhodám v některých členských státech. Proto říkám, je důležité, aby každý stát byl schopen regulovat ekonomickou migraci.

Pokud jde o už zmíněné přesídlovací nebo relokační mechanismy. Jak už jsem zmínil, trváme na tom, aby zůstaly na dobrovolné bázi. Není to řešení příčiny, ale následku. Kvóty mohou zapůsobit paradoxně jako pozvánka do EU a jako povzbuzení organizovaného zločinu převaděčů. Jsem přesvědčen o tom, že problémy afrických a blízkovýchodních zemí jednoduše nelze řešit tím, že jejich obyvatelstvo nebo jejich aktivnější elity se přestěhují, přesunou hromadně do Evropské unie. V těchto zemích takový exodus nutně povede k jejich další degradaci, k jejich dalšímu zaostávání, což jen dále roztočí migrační spirálu. Navrhované kvóty jsou proto nesystémovým krokem. Nepřinesou řešení migračního tlaku, přinesou jeho rozptýlení, které sice možná uleví některým členským státům, což ale může být pouze iluze, protože pokud

budou kvóty využity pro země, které nejsou hlavními cíli pro migraci, tak tito lidé v nich nezůstanou a budou stejně směřovat do zemí, které poskytují mnohem větší sociální výhody. Vytvoří se ovšem neočekávaný tlak na kapacity dalších členských států včetně České republiky.

Vysoký a neočekávaný přísun migrantů do Evropy může dále vyvolat nárůst antagonismu podle etnického a náboženského klíče.

Nesmíme zapomínat na to, že navrhovaný systém přerozdělování v rámci současných společných pravidel nezabrání v žádném případě tomu, aby lidé, kteří získají azyl na základě relokace, nesměřovali do úplně jiných států, než ve kterých tento azyl získali. Česká republika se v žádném případě nezříká své solidární odpovědnosti. Já myslím, že to je patrné z výčtu opatření, která jsme už udělali. Pomáhali jsme a jsme ochotni pomáhat na dobrovolné bázi. Jsme si moc dobře vědomi toho, že nemůžeme zavírat oči před realitou. Musíme odmítnout šíření nenávisti proti uprchlíkům, protože to velmi často může být jenom munice ve snaze získat na tom nějaké politické body, ale současně nelze založit přerozdělovací systém, který přinese ještě horší následky.

Jaká může být cesta vpřed? Jsme přesvědčeni o tom, že je důležité unijní debatu vrátit do racionální roviny. Je potřeba vyvážit princip solidarity a odpovědnosti, je potřeba nabídnout věrohodnou alternativu, a to nejen zemím, které v tuto chvíli jsou zatíženy migračními toky, ale i zemím, které jsou dnes zdroji těchto migračních vln.

Chci také zmínit fakt, že i na základě změn, které se odehrály v okolí Evropy, i na základě probíhajících změn na našem trhu práce vláda připravuje novou strategii migrační politiky a předpokládám, že i tato strategie migrační politiky bude předmětem široké diskuse, tak jako koneckonců byla i strategie zahraniční politiky a strategie politiky bezpečnosti.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, chci vás ujistit, že vláda České republiky bude na jednání Evropské rady zaujímat postoj, který je v souladu s doporučením výboru Poslanecké sněmovny pro evropské záležitosti. Tak jak jsem se mohl seznámit s návrhem usnesení, který je připraven pro dnešní jednání Poslanecké sněmovny, vláda je připravena pohybovat se v rámci stanoviska Poslanecké sněmovny, pokud tento návrh bude schválen. Nicméně chci upozornit na to, že to příští jednání Evropské rady nepochybně bude důležité, ale rozhodně to nebude poslední jednání Evropské rady, na kterém bychom se zabývali touto otázkou. Proto navrhuji, aby vláda zůstala s parlamentem v intenzivním kontaktu, zejména prostřednictvím výboru pro evropské záležitosti, kde by se měly projednávat informace o tom, jak postupuje vláda v této záležitosti ve vztahu k návrhům a pravidlům Evropské unie, a samozřejmě v případě, že dojde k nějaké výrazné změně pravidel na evropské úrovni, tak jsem připraven parlament informovat a jsem připraven také informovat o krocích, které vláda v reakci na eventuelní úpravu pravidel Evropské unie zvolí.

Tolik tedy zpráva, kterou jsem předložil na základě žádosti poslaneckých klubů, které iniciovaly tuto schůzi Poslanecké sněmovny. Děkuji. (Potlesk.)

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Děkuji panu premiérovi a prosím k mikrofonu pana ministra Chovance. Prosím, máte slovo.

Ministr vnitra ČR Milan Chovanec: Vážená paní předsedající, vážené poslankyně, vážení poslanci, Ministerstvo vnitra pro dnešní jednání připravilo podkladový materiál, kde je spousta důležitých informací pro vaši orientaci. Jsou tam některá čísla, která provázejí migrační politiku, a mnohé tady řekl pan premiér. Dovolte mi tedy jenom pár poznámek, a hlavně abych vás informoval o zasedání ministrů vnitra v rámci Evropské unie, které zasedalo v Lucemburku.

Chtěl bych tady připomenout, že to byla vláda Bohuslava Sobotky, která jako první svým usnesením reagovala na kvóty. Bylo to v době, kdy se o kvótách mluvílo v kuloárech v Bruselu, mluvílo se o nich velmi opatrně. Já jsem tehdy zmiňoval, že variantou pro zavedení kvót v České republice je i referendum. Už tehdy česká vláda reagovala a naši evropští partneři věděli od nás ještě v době, než formulovali svoji pozici, tedy k takzvaným povinným kvótám, že pozice české vlády je v této věci zamítavá. My jsme kontinuální. My té Evropě říkáme stále stejný vzkaz. Když jsem byl na zasedání ministrů vnitra v Lucemburku, tak ten vzkaz od nás byl jednoduchý. My jsme připraveni pomáhat, my jsme solidární, na našem území přijímáme uprchlíky. Za loňský rok o mezinárodní ochranu požádalo přes 1 200 osob, 370 mezinárodní ochranu dostalo. Prošly standardní evropskou procedurou, evropskou legislativou a byl jim udělen pobytový azyl. My nejsme uzavřenou zemí. Na druhou stranu jsme jasně deklarovali, že bychom byli rádi, aby ten vzkaz byl vícesměrný.

První jednoznačný vzkaz veřejnosti v členských zemích: otázka migrace je i otázkou vnitřní bezpečnosti. To je otázka, kterou bereme velmi vážně, nechceme ji a nebudeme podceňovat. Druhý je vzkaz zločincům. My jsme v současné době v regulérním střetu, v regulérní válce s mafií, která sem pašuje lidi, pašuje za úplatu, a my čelíme důsledkům činnosti těchto kriminálních žvlů. To je druhý vzkaz. Ten vzkaz pro ně je jednoduchý. Budeme potápět vaše lodě, budeme hledat peníze, které z toho máte a máte je uloženy v evropských bankách, budeme je zabavovat a prostě a jednoduše vám nedáme pokoj. To, co děláte, neschvalujeme, to, co děláte, budeme trestat. To je druhý vzkaz. Třetí vzkaz musí Evropa jasně vyslat migrantům, kteří přicházejí na evropský kontinent bez toho, aby měli šanci získat azyl. Šedesát procent stávajících migrantů jsou ti, kteří nemají podle evropského práva nárok na získání azylu. Jim musíme jasně vzkázat, že nemají šanci se v té Evropě udržet, že je budeme vracet. Má to několik doprovodných otázek a to je změna legislativy Evropské unie. I o tom jsme debatovali, i tam chceme případné změny. Není možné, aby se nám opravdu nedařilo v rámci readmise, v rámci návratů vracet migranty, kteří jsou jednoznačně ekonomickými migranty.

Další debatou, kterou jsme vedli, je debata, že se hovoří o příchozích z Řecka, hovoří se o příchozích z Itálie, už se málo hovoří o tom, že vznikla nová cesta přes Maďarsko. Přes Maďarsko do Evropy přišlo za loňský rok 55 tisíc běženců. Část z nich byli kosovští Albánci, ale už tam byli občané Sýrie, už tam byli občané Iráku. I tam se vytvořil nový proud. Maďarsko na to dnes reaguje stavbou plotu. Samozřejmě je potřeba debatovat s tranzitními zeměmi, s Nigérií. V Libyi velice složitě budeme

s někým debatovat. A na tomto plénu, když si vzpomenete, jsem zhruba před čtyřmi měsíci po schůzce s kurdským ministrem vnitra v rámci interpelací informoval Sněmovnu o tom, jaký je stav v Kurdistanu. Ani o tom se moc nehovoří. Kurdská autonomní oblast je jednou z posledních vojenských entit, která se brání Islámskému státu. Mezi spojencem NATO Tureckem a Islámským státem je tato autonomní kurdská oblast. Kurdistan v současné době má čtyři a půl milionu obyvatel a v té době měl 1,4 milionu běženců na svém území.

Také jsem našim partnerům v Evropské unii, ministrům vnitra, říkal, že dnes na světě je přes 3 miliardy lidí, kteří trpí chudobou. Ta Evropa nemá šanci je prostě a jednoduše všechny přijmout. To znamená, jsme připraveni pomáhat těm, kteří potřebují mezinárodní ochranu, těm, kterým hrozí smrt, ale ne těm, kteří přicházejí za bohatými sociálními systémy našich sousedů. Protože toky, které dneska jdou přes Maďarsko, a to jsou ti kosovští Albánci primárně, když se bavíte s našimi partnery v Kosovu, dejme tomu s ministrem vnitra nebo s jinými členy vlády, a ptáte se, proč z poměrně bezpečného Kosova ti lidé přicházejí do Evropy, do Evropské unie, oni říkají: to je jednoznačně problém velmi bohatých sociálních systémů, které poskytují Německo, Rakousko a další země.

V otázkách, které tady padly – schengenská hranice. Říkal jsem ministrům vnitra, že jsme ze státu, který zažil diktaturu, že pro nás svoboda pohybu je vysoká hodnota, jedna z nejvyšších. Že velice neradi pozorujeme debatu o tom, že by Schengen měl skončit, měl se demontovat, a že velice neradi a usilovně se budeme především bránit demontáží Dublinu. To je to, po čem dnes volá Itálie a Řecko, aby skončil dublinský systém. Ten dublinský systém znamená, že migrant, který přijde na území Evropské unie, se má registrovat v první zemi, kam vstoupí. Pokud by skončil Dublin, nemůžeme tak jako dnes ty migranty vracet do zemí, odkud k nám přišli, ať už je to Rakousko, ať už je to Německo, ať jsou to jiné státy. Pro nás i Dublin má vysokou hodnotu. To je debata, kterou jsme tam vedli. My jsme legitimně dali náš postoj, ten postoj je v tom rozsahu, jak jsem vám tady teď říkal, byl přesně v kontextu mandátu, který jsem dostal od vlády, abych tam prezentoval.

Co se týká možnosti zvýšení ostrahy České republiky, já jsem především jednal s policejním prezidentem, včera a dnes šly pokyny krajským ředitelům a začínáme zvyšovat ne ostrahu hranice, ale zvyšovat intenzitu kontrol ve vlacích, které přijíždějí z Maďarska, na některých vybraných komunikacích a silnicích v příhraničních oblastech. Nebudu specifikovat na kterých, protože nechci napovídat těm, kteří by je chtěli využít. Ale vězte, že česká policie v současné době zvýšila intenzitu kontrol právě proto, abychom reagovali na situaci, která vznikla na území Rakouska, Maďarska a dalších zemí. Když se podíváte na krátkodobé omezení a zvýšení kontrol na hranici mezi Německem a Rakouskem a Německem a Českou republikou, to bylo v souvislosti se summitem G7, tak toto krátkodobé opatření mělo výrazný vliv na migrační situaci v Rakousku a Maďarsku.

Jasně se ukazuje, že pokud se omezí v kterémkoliv členském státě volný pohyb přes jeho vnitřní hranici, tak to znamená dopady na okolní země. My se obáváme, že pokud bychom řekli povinným kvótám ano, že to bude pozvánka pro to, aby přijížděli další lidé, další migranti, a že jestli dnes chceme zamezit tomu, aby se nám topili lidé

na lodích ve Středozemním moři, že to je právě pozvánka pro to, aby těch lodí bylo víc. Proto se tomu bráníme.

My nejsme xenofobové. V České republice žije velká spousta cizinců. Na druhou stranu prostě musíme bránit také své zájmy. Naše zájmy jsou určitě ty, aby se nám tady (nesrozumitelné) extrémní hnutí. I to jsou některé otázky, které zmiňuje dejme tomu ÚOOZ ve své zprávě směrem k migraci.

Takže určitě pomáhat těm, co to potřebují v rámci evropských hodnot, ale chránit i naše zájmy a vnitřní bezpečnost. To je to, o čem jsme hovořili v Lucemburku.

Ještě jedna poslední otázka směrem k paní kolegyni Němcové prostřednictvím paní předsedající. Ta debata na Hradě byla primárně vyvolána diskusí s panem prezidentem o zavedení určitých opatření ke zvýšení bezpečnosti Pražského hradu a debata k migraci byla doplňková. Takže to nebylo tom, že bych šel informovat pana prezidenta a vás informovat nechtěl. Byla to doplňková debata, která vznikla na základě pozvánky pana prezidenta k tématu posílení ostrahy Pražského hradu před případným útokem.

Děkuji za pozornost a jsem připraven dál odpovídat na dnešní schůzi. (Potlesk z celého sálu.)

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Děkuji panu ministrovi a prosím k mikrofonu pana ministra zahraničních věcí Lubomíra Zaorálka. Pane ministře, máte slovo.

Ministr zahraničních věcí ČR Lubomír Zaorálek: Ano, děkuji. Přeji vám dobrý večer. Vlastně bylo poměrně mnoho řečeno, tak mi dovolu, abych řekl spíše něco, co by se týkalo toho, co tady nepadlo a co se týká zahraničněpolitického rozměru.

Otázka, která pravděpodobně napadá hodně lidí, je, kdy to skončí, nebo jak to zastavíme a jestli to lze zastavit. Když si tedy položíte otázku, jak to zastavit, tak se nutně budete dívat, kde jsou zdroje, kde je ten kořen problému a jestli s ním nemůžeme něco udělat. Ono se to obecně říká, protože se samozřejmě řekne – musíme se věnovat příčinám a angažovat se v těch zemích, které jsou zdrojem problémů. A já právě jenom ve svém vystoupení chci trochu ukázat, proč se s těmi zdroji tak snadno nevypořádáme, protože ten problém je založen poměrně hluboko.

Já se teď odmyslím od toho, že ve zprávě nebo v návrhu Evropské komise jsme kritizovali, v dopise, který jsme napsali společně se Slováký, Maďary a Slovinci, že ten návrh není zeměpisně vyvážený, takže jsme upozorňovali na to, že problém migrace není spojen jenom s jihem, že je spojen také konkrétně se západním Balkánem, o tom tady ale už mluvil premiér i ministr vnitra, a také na to, že je spojen potenciálně i s Ukrajinou, kde je skoro jeden a půl (milionu?) přesídlenců, kteří ve chvíli, kdy by jim ukrajinská vláda přestala vyplácet příspěvky, tak se mohou třeba také dát do pohybu. A to je něco, na co je také třeba myslet.

Kromě toho, že je třeba si to uvědomit zeměpisně vyváženěji, tak základní problém, který je akutně teď, je samozřejmě spojen se zdroji na jihu. A k tomu bych

chtěl říci poznámku, která mi připadá důležitá. Protože vlastně na jihu my čelíme dvěma základním krizím. Takže ne krizi jedné, ale dvěma. Ta první, to je ta, která souvisí se Sýrií a Irákem, nebo takzvaným Islámským státem. Ta druhá, to je subsaharská Afrika.

A teď mi dovoluje, abych řekl něco k té první. Myslím, že to je docela klíč k celému tomu problému. Totiž když budu mluvit o takzvaném Islámském státě, tak vzniká pocit, že to je nějaká teroristická skupina, možná větší, než jsme zvyklí, zřejmě tedy lépe vybavená, dokonce se mluví o zdrojích financování, a připadá nám, že nám tady najednou vyrostlo něco, co je o něco větší, než jsme byli zvyklí, ale vlastně je to taková zločinecká teroristická skupina, a tudíž s tou bychom si měli poradit třeba tím, že najdeme nějakou sílu, nebo ji dáme dohromady, zaútočíme a nějak se s ní vypořádáme. A dokonce se objevují i takové návrhy, že prostě sestavíme nějakou armádu nebo nějaké síly, ať už letecké nebo jaké, a prostě na ten zdroj zaútočíme.

Tady nejde jenom o to, že to není vojensky jednoduché. Tady jde o to, že v tom je nepochopení toho problému. Zřejmě totiž ve skutečnosti s čím my se tady potýkáme, není objevení se jedné teroristické skupiny. Ten základní problém je pravděpodobně v tom, že v celém tom regionu dochází k zásadnímu střetu dvou bloků, a to je šiitského a sunnitského. To je to, co vlastně postupuje tím konfliktem přes hranice států, a to, co způsobuje, že to má základnu daleko širší. A v tom je teprve skryto pochopení celé té věci. Proto není tak jednoduché někde zaútočit a zničit nějakou teroristickou skupinu, protože ten problém má opravdu velmi hluboké kořeny.

Z tohoto hlediska bylo opravdu nešťastné to, co se odehrálo v roce 2003, ta invaze do Iráku. I když bych tady chtěl říci, že si nemyslím, že je to tak, že bez té invaze se věci musely vyvíjet jinak. Já osobně mám podezření, že k něčemu podobnému by pravděpodobně došlo i za jiných okolností, i kdyby třeba možná Iráku nebylo. To nevím, nejsem prognostik. Ale samozřejmě z hlediska toho, jak to tam stálo, tak ta invaze nejenže byla v tom roce 2003, nešťastné bylo třeba to, že pak se politika soustředila na podporu politiky Nuriho Málikího, který de facto z irácké armády vytvořil stoprocentně šiitské uskupení. A to stoprocentně šiitské uskupení a to, že se Irák vlastně takto nevytvářel jako inkluzivní stát, ale jako stát šiitský, vedlo postupně sunnity k tomu, že začali utíkat, a nakonec utíkali o pomoc k Sýrii, vlastně k takzvanému vznikajícímu Islámskému státu. Nakonec to dopadlo tak, že sunnitě v Iráku žijí buď pod takzvaným Islámským státem, nebo v utečeneckých táborech.

Chápete? Ten problém je v tom, že dnes to, co živí ten konflikt, je, že jsou tady dva bloky, které se připravují na závěrečné zúčtování. A že tady nejde o nějakou teroristickou skupinu, ale že i takzvaný Islámský stát stále více funguje jako skutečný stát. Jako arabský stát, ne jako náš, který my známe v Evropě. To znamená, on už ve skutečnosti nežije pouze z těch peněz, které získá z toho obchodu s ženami třeba, který je ve velkém. Já vždycky uvádím ten příklad, když mi v Erbilu řekl premiér "dneska jsem koupil 200 žen, abych je zachránil". Tam se pravidelně pořádají tyto obchody ve velkém. Nebo že je získává z památek, které občas spektakulárně ničí, aby zvyšoval cenu a plnil potom starožitnictví v Bagdádu stejně jako v Dubaji. To jsou tradiční zdroje. Ty ropné byly do určité míry narušeny leteckými nálety. Ale on má dnes jiné zdroje, úplně normální vybírání nejružnějších poplatků a daní. Ty

struktury se prostě de facto vyvinuly skutečně do podoby zhruba na té úrovni, jak v arabských zemích fungují státy. Dnes dokonce znalci říkají, že rozdíl mezi tím, jak funguje takzvaný Islámský stát a některé další arabské země, už není velký.

Chápete? A proč to mohlo – to není jenom nějaká teroristická organizace. To je něco, co má daleko hlubší základní ideové důvody. Já to tady říkám, protože chceme-li si klást otázku, kdy to skončí, tak tohle skutečně nelze zničit nějakým útokem nebo nějakou soustředěnou invazí nebo něčím podobným, protože to bychom se zapletli do něčeho, z čeho se prostě potom vůbec nemáme šanci vymotat.

To je jako kdybyste dneska chtěli vstoupit do Libye, která vypadá, že to je pouze 8 milionů obyvatel, ne ty desítky, které jsou jinde.

Jenomže kdybychom nakrásně dali dohromady tu padesátitisícovou armádu, o které se říká, že je podmínkou, tak byste zjistili, že v tom prostoru nevíte přesně, ke komu se přidat a koho podpořit, protože to jsou trošku mýty, které se tady vykládají o tom, že jedna skupina je lepší než druhá. Chápete? To je naprosto relativní. A proto taková akce je velmi obtížná, a proto je taky iluze si myslet, že jsme schopni zřejmě v krátkém čase vyvinout strategii, kterou bychom v tom místě, odkud ta krize vlastně pramení, byli schopni věci zásadně změnit. My nejsme schopni do toho prostoru vydat náhradní vládu, která by tam vládla podle našich představ. Chápete, my nejsme schopni pochopit ani úplně možná ty konflikty, které tam vlastně živí krizi, která tam v současné době panuje.

Takže nemá cenu v tomhle smyslu neustále jenom opakovat mantru, která je samozřejmě důležitá a často ji slyšíme, že islám je náboženství míru, protože my tady dnes máme konkrétní příklad něčeho, co si chce říkat chalífát a co tedy rozhodně náboženstvím míru není, útvaru, který prezentuje islám naprosto násilným a agresivním způsobem. A to je samozřejmě výzva muslimskému světu, aby se s tímto nějakým způsobem vyrovnal, a je to výzva i arabskému světu, aby na to reagoval. A to je to, co říkám, když – rozumíte, opakují, že v tomto problému nebo v této krizi to není tak, že my bychom měli schopnost dávat dohromady sílu, kterou budeme zjednávat pořádek. To musí být přece ty arabské země samotné, které musí na tuto výzvu nějakým způsobem reagovat. A to platí dokonce i o těch důsledcích té krize. Jestliže jsou tam tisíce, desetitisíce, statisíce utečenců, kteří jsou výsledkem té krize, tak já pokládám za legitimní oslovit např. ty bohaté státy Gulfu a říct jim, že ony by se měly podílet významnými prostředky, které mají, aby řešily třeba problém těch, kdo žijí v těch utečeneckých táborech. Nedovedu si úplně představit, že to pokládáme za automatické, že se prostě tihle utečenci povalí z tohoto světa do Evropy, která bude budovat tábory a bude se snažit s tím... Já si myslím, že tady je primární odpovědnost arabského světa, který přece jenom je v rozdělení na ty náboženské bloky vlastně tím, kdo vytváří půdu pro ten konflikt, a my ho podle mě sami nejsme schopni řešit. My jsme schopni pomáhat, my jsme schopni hledat způsob, jak tomu čelit, ale nejsme schopni ho vyřešit. Protože my zřejmě nečelíme něčemu, co je pouze nějakou erupcí, ale je to problém minimálně střednědobý a my se bohužel s tím budeme muset naučit žít. Chápete, to není věc nějaké jedné akce. To je situace, se kterou se budeme muset naučit existovat. Ten prostor se jen tak nezmění.

Já jsem vám tady řekl, že ty bloky se jakoby téměř stále šikují k jakési pomyslné poslední bitvě, o které se v té mytologii vlastně mluví. Proto si myslím, že z toho není jednoduchá cesta a není z toho ani nějaký jednoduchý recept, který bychom my vymysleli a pak jsme ho v tom prostoru aplikovali. Takže to je ta první krize.

A ta druhá, to je vlastně proud utečenců ze subsaharské Afriky a ten má také vlastní logiku, která je jiná. Víte, že odborníci píší o tom, že velký důvod toho je třeba postupující dezertifikace neboli postupující poušť v té oblasti Sahelu, že i to jsou faktory, které způsobují, že se zhoršuje možnost obživy v tom saharském pásu a že se tam dostávají obyvatelé do pohybu. Těch faktorů tam je pravděpodobně více, to bychom mohli jít jeden stát od druhého, ale rozhodně výsledkem je to, že to je další krize a další vlna uprchlíků, která se tlačí na pobřeží Středozemního moře.

Já se domnívám, že ta situace nevznikla dneska, ona už vlastně trvá dlouho a je rozhodně chyba, že se v Evropě nepodařilo vytvořit a připravit strategii, která by tomuhle byla schopna čelit. To první, co ta strategie měla v sobě mít, bylo to, co už tady také padlo z úst premiéra a ministra vnitra, a to je ochrana vnější hranice Evropy. Já si myslím, že to je strašně zásadní věc. Nemyslete si, že Evropa je nějaká pevnost. Evropa byla snad nejotevřenější útvar na světě, když si vezmete počet lidí, kteří do ní přijížděli a kteří se tu ubytovávali. Ta situace najednou odhalila, že Evropa v tomto je tak otevřený kontinent, že přijímá všechno a všechny způsobem, který dneska jakoby nemůžeme zvládnout. A domnívám se, že se staly velké chyby, protože operace Mare nostrum, která sice v prvním, základně reagovala pochopitelně a jediň lidsky možně, že prostě se zachraňují tonoucí, ale ta druhá věc, co potom s nimi, jak s nimi nakládat, kam je dát, tam myslím, že to bylo naprosto nepromyšlené. Místo aby se vědělo, že je životně důležité vybudovat nějaké tranzitní tábory, já nevím, v Tunisu, Egyptě a jinde, tak se prostě začali dotyční uprchlíci vozit do Evropy a tím se vytvořila nabídka pro všechny ty podloudníky, obchodníky, organizovaný zločin, který z toho udělal byznys, na kterém dneska vydělává miliardy eur. To je dneska prokazatelné, že se z toho stala tato chobotnice. A najednou tyto záchranné akce vypadají jako článek řetězu, na kterém vydělává někdo jiný. To jsou podle mě ty strategické chyby. Místo aby se včas vytvořila politika, která by skutečně chránila vnější hranici, což de facto znamená, že se zabrání zneužívání např. onoho principu politického azylu – protože jak tady řekl ministr, že 60 % dochází ke zneužití toho titulu politický azyl – a místo toho, aby se na nějakém místě skutečně dělala azylová politika a řekněme použila se azylová procedura na ty, kteří skutečně utíkají před pronásledováním, jsou ohroženi existenčně, a odlišila se od těch, kteří utíkají z ekonomických důvodů. Protože my přece máme v Evropě právo o těchto věcech rozhodovat. To není tak, že musíme pustit do Evropy každého, kdo přichází. Já to pokládám za něco jako právo evropského kontinentu. My můžeme být otevření tak, jak to uneseme, a my můžeme v těch procedurách, které se týkají ekonomických imigrantů, stanovit pravidla, za kterých je budeme přijímat a v opačném případě provádět repatriace. Jenomže návratová politika je dneska úplně zkolabovaná, ona neexistuje. Když vám někdo říká: vezměte si ty, když tak je vrátíte, tak to není pravda, my víme, že to nefunguje. V tom vlastně ta ochrana vnější hranice se dneska rozpadla a v tom je vlastně to selhání evropské politiky. A to neříkám jako někdo, kdo chce Evropu jen tak

kritizovat, ale prostě konstatuji fakta, něco, co musíme změnit, protože to je předpoklad vůbec toho, abychom tu situaci mohli zvládnout.

Takže já se prostě obávám – a aspoň stručně jsem se to pokusil naznačit – že to, čemu tady čelíme, nejsou krize, které jsou odstranitelné v krátké době, a dokonce my tady v Evropě máme omezené možnosti je odstraňovat v tom jádru, tam, kde k těm krizím dochází, a musíme vytvořit strategie, které budou schopny se naučit žít s těmito místy nestability, oblastmi nestability, které podle mě není možné odsud učinit konsolidovanými a garantovat jim dobré vládnutí apod. To neznamená, že nepotřebujeme hledat partnery na severu Afriky, v Africe subsaharské, stabilní země, které nám mohou významně pomoci ve stabilizaci. Ale myslím si, že není dobré si tady představovat, že jsme schopni tu situaci v krátké době nějak zásadně změnit. Naopak musíme v Evropě vybudovat politiky, které povedou k tomu, že situace nám nepřeroste přes hlavu a nepovede k tomu, co tady také naznačoval premiér, že pokud to nedokážeme, tak se může vlastně hrodit společný evropský prostor, ze kterého Česká republika v podstatě žije. Pro stát jako Česká republika je to životní prostor, my vlastně díky tomu máme tady stát v té podobě a na té úrovni, který tady dnes je.

Takže to je, dovoluji mi, jen takové zahraničněpolitické upozornění na to, že neexistuje jednoduchý lék, neexistuje a není správná představa, že nějaká dobře postavená armáda, která si dobře stanoví cíl, je schopna vyřešit to, co se děje v severní Africe nebo v subsaharské Africe. Tohle je problém, který je na delší dobu, a je třeba to takto chápat. A Česká republika musí mít ambici se stát součástí řešení evropské strategie, která nám pomůže se s tím vyrovnat.

Omlouvám se, že tak pozdě jsem mluvil tak složitě, ale děkuji za pozornost. (Potlesk.)

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Já děkuji a poprosím k mikrofonu s přednostním právem pana poslance Schwarzenberga, poté se připraví paní poslankyně Černochová. Prosím, máte slovo.

Poslanec Karel Schwarzenberg: Vážená paní předsedající, vážené poslankyně, vážení poslanci, když člověk sledoval česká média, výroky, ať je to od různých politiků, nebo v hospodě, tak jsem někdy nabyl dojem, že zajisté mezi Kaplicí a Budějovicemi je uprchlický tábor zvící 200 tisíc běženců a u Znojma dalších 300 tisíc a někde před Břeclaví na rakouské straně číhají ozbrojenci Islámského státu. Upozorňuji na jednu věc a to je moje životní zkušenost. Nejhorší rádce v jakékoliv situaci, a přiznávám, že dnešní situace je vážná a svízelná, je strach. Strach před uprchlíky, strach před azylanty, strach před cizím elementem u nás v české kotlině. Velice bych vás prosil, abychom v této, ano, připouštím, velmi vážné situaci, zachovali střízlivý postup. Každá generace poslední doby čelila velké výzvě. Naši dědové čelili výzvě národního socialismu čili nacismu, naši otcové čelili výzvě komunistické totality a my dneska, snad, bude výzva pro naši generaci, čelíme výzvě této migrace po celém světě.

Pan ministr zahraničí právem poznamenal, že postrádá už dlouho evropskou migrační strategii. Ale vytvořili jsme si vlastní českou? Mně tato už dávno chybí.

Několikrát už jsem dokonce tady ve Sněmovně o tom mluvil, že tohle je nejnultnější, abychom si vytvořili vlastní přístup k migraci. Že migrace bude, a jak právem řekl pan ministr zahraničí a ostatní ministři, tento problém bude trvat léta letoucí, ba desetiletí. A nevyřešíme jej zákazy. Musíme opravdu k tomu přistoupit se strategií, jak s tímto problémem zacházet. A nemyslet si, že můžeme řešení odsunout na Evropu. Musíme sami najít naši strategii. Musíme sami najít řešení, které se bude naší země týkat.

Ještě jednou připomínám, ve srovnání s mnoha ostatními zeměmi v Evropské unii jsme, co se týká migrace, velice dobře na tom. Žádné velké proudy k nám nejdou, nemluví o Řecku a Itálii. Řekněme Švédsko čelí mnohem větší vlně migrace než my. Máme možnost opravdu si vytvořit vlastní strategii, přemýšlet, co uděláme a co by bylo do budoucnosti možné a prospěšné pro naši zemi.

Ještě jednou opakuji, strach je nejhorší rádce. Musíme dnes čelit výzvě, která je veliká, ale na tom se osvědčí naše generace politiků, nebo na této problematice selhává a selže, jako v minulosti jsme někdy selhali taky. Tak proto prosím střízlivě k tomu přistupovat, vědět, že situace je vážná, a nemít strach a neobávat se všeho cizího. Koncem konců, každý národ i praotec Čech jednou migroval, než se dostavil na Říp.

Děkuji mnohokrát za pozornost.

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Já děkuji a prosím k mikrofonu paní poslankyni Černochovou, po ní se připraví pan poslanec Černoch. Všechno jsou to přednostní práva. Prosím, máte slovo.

Poslankyně Jana Černochová: Dobrý večer dámy a pánové. Než zazněl ten poslední příspěvek, chtěla jsem říct s uspokojením, že víceméně se všim snad kromě výkladu pana premiéra Sobotky, který hledá příčiny v arabském jaru, tak se všim, co tady zaznělo až do toho posledního příspěvku, bych já osobně mohla podepsat a souhlasit s tím.

K tomu, co tady říkal pan premiér. Možná jenom pro jeho informaci. Pokud by bývala byla vláda České republiky a koalice daná touto vládou v Poslanecké sněmovně ochotná tento bod zařadit, tak jak jsme my o to prosili na gremiální poradě, mohl pan premiér vystoupit jako jeden z prvních, protože by byl navrhovatelem. Tím, že vládní koalice odmítla tento postup, opozičním poslancům nezbývalo nic jiného, než aby požádali o zařazení tohoto bodu na program, a proto je zcela logické, pane premiére, a překvapuje mě, že po tolika letech, kdy sedíte v Poslanecké sněmovně, to nevíte, že vystupuje jako první paní Němcová, jako druhý pan Ženíšek, jako třetí pan Černoch, protože uvádějí tento bod jako navrhovatelé. Kdybyste býval byl chtěl zařadit tento program, vy, jako členové vládní koalice, mohli jsme si tuto invektivu tady na úvod ušetřit.

Já myslím, že tady toho zaznělo hrozně moc. Já se nechci opakovat. Chtěla bych dát i prostor ostatním, kteří nemohou využít svého přednostního práva k vystoupení. Možná bych pouze řekla něco, co jsem dneska objevila na serverech, a byla bych

velmi ráda, aby i zástupci vlády se v rámci svých kompetencí na to podívali, zdali skutečně tady nedochází i z hlediska České republiky k porušování nějakých práv.

Na internetu na stránkách Security magazínu, kteří objevili tuto skutečnost, se objevila následující věc. Ten překlad prosím je volný, můžete si ověřit vy, co umíte, německy, francouzsky, anglicky to v originále. Dovolte mi tedy, abych vás seznámila s textem, který dnes objevil Security magazín. Uvítáme všechny cestující na jejich obtížné cestě a přejeme všem z nich dobrou cestu. Ne, to není reklama cestovní kanceláře, ale takto vítá web w2eu.info nelegální imigranty. Tento server poskytuje velice cenné informace pro uprchlíky při jejich cestě do a přes Evropu včetně rad za hranicemi zákona.

Již dlouho se spekuluje o tom, zda je současná vlna uprchlíků, především ze severní Afriky, někým řízená a podporovaná. Já myslím, že tento článek, který každému doporučuji, aby si přečetl, tak potvrzuje i mou domněnku, že ano. Manuál pro imigranty, který nabízí poradenské služby k azylu, kontakty, i to, jak se mají chovat, aby prošli touto Skyllou a Charybdou – ne hranic, ale případných kontrol.

Oficiální server řeckého ostrova Lesbos přinesl informace o tom, že nelegální přistěhovalci, kteří mají dost peněz, obdrží od tureckých pašeráků lidí dar v podobě příručky, jakým způsobem se mají domáhat svých práv na území jednotlivých evropských států. Za manuál si údajně obchodníci s lidmi říkají o dva až pět tisíc eur na hlavu. Informace, resp. v kontaktech v různých evropských zemích jsou uvedeny nevládní neziskové agentury, charity, různá komunitní sdružení, jsou nabízeny služby soukromých advokátů. Mne by velmi zajímalo, jestli se v tom angažuje některá z našich neziskových organizací. Také by mě zajímalo, jestli Ministerstvo vnitra o těchto aktivitách ví, zdali se i v rámci Frontexu nějakým způsobem tato věc bude řešit.

Informace pro imigranty jsou členěny podle jednotlivých zemí Evropské unie. Jsou v nich velice podrobně popsány podmínky pro udělení azylu, ale také například návody, jak se mají chovat a čeho se vyvarovat. Magazín Security vybral pro ilustraci jako cílovou destinaci uprchlíků sousední Rakousko. Policejní kontroly jsou nejčastěji ve vlacích, na veřejných místech, ulice, náměstí, stejně jako na dopravních uzlech, jako jsou nádraží. I když jsou v Rakousku přísné kontroly, někteří migranti dokážou přejít přes Rakousko do jiné země.

V Rakousku jsou nezávislé nevládní organizace poskytující právní pomoc. UVědomte si ale, že rakouské Sdružení pro lidská práva, které pracuje v uprchlických táborech, má úzké vazby na vládu a nemá zájem vám pomoci při získání azylu. Raději kontaktujte některou z uvedených nevládních organizací, v Rakousku jsou i antirasistické skupiny, které se snaží podporovat migranty, ale jejich zdroje jsou omezené. Pokud budete žádat o azyl, jako první věc, kterou budou policisté zjišťovat, je, zda jste byli předtím v jiné zemi Evropské unie. Proto pokud vám již dříve nebyly sejmuty otisky prstů, nemějte u sebe mince, jízdenky na vlak z jiné země, aby to nebylo použito jako důkaz pro neudělení azylu.

Rakouskou nezastavilo deportace do Řecka, ohrožení jsou zejména svobodní muži starší 18 let. Pokud vám hrozí deportace do Řecka, musíte okamžitě podat odvolání u Evropského soudu pro lidská práva. To je jediný způsob, jak můžete

zastavit deportaci. Musíte reagovat rychle. Před podáním žádosti o azyl je nejlepší informovat se u kontaktních advokátů na našich stránkách. Musíte říci jasně, že žádáte o azyl, a znovu to zopakovat, pokud vás předají jinému policistovi nebo na jiné oddělení. Pokud budete žádat o azyl na policii, počítejte s tím, že budou prohledána vaše zavazadla nejenom z bezpečnostních důvodů, ale také s cílem najít dokumenty a důkazy o tom, že jste přišli do Rakouska. Proto je velmi, velmi důležité, abyste u sebe neměli žádný důkaz – jízdenky na vlak, peníze, atd. – který by naznačoval, že jste byli v jiných zemích Evropské unie. Neignorujte úřední dopisy, a jakmile obdržíte rozhodnutí, pokuste se obstarat si právníka nebo některou z nevládních organizací. Pokud vám bude žádost schválena, budete mít možnost pracovat a získat přístup k sociální péči.

Podobných informací pro uprchlíky na webu je celá řada. Nechci zdržovat dál. Já bych jenom možná štiplavě řekla, že mě vlastně ani nepřekvapuje, že tady dneska na tom jednání není ministr pro lidská práva Dienstbier, který – jestli si dobře vzpomínáte, všichni kolegové poslanci – chtěl prostřednictvím vlády, a děkuji panu ministru Chovancovi, že tomu zamezil, předložit ten báječný nápad, aby se po Evropě mohli zcela beztrestně – po České republice pohybovat uprchlíci s padělanými pasy, tak aby byla jejich kontrola přesně v tom duchu, jak tady doporučují jiné neziskové organizace na svých webových stránkách.

Myslím si, že stanovisko od Občanské demokratické strany tady velmi jasně řekla moje kolegyně paní Miroslava Němcová, a já si velmi vážím toho, že Občanská demokratická strana může být tou stranou, která má své názory na migrační politiku již léta zcela konzistentní. Evropští poslanci i poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky hlasují v těchto otázkách jednotně, ne jako poslanci vládní koalice, kteří nás tady ubezpečují o něčem, ale jakmile opustí hranice – v uvozovkách – České republiky a dostanou se do Bruselu, postupují zcela jiným způsobem a hlasují v rozporu s tím, co tady říká naše vládní koalice. (Pokus o pískot.)

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Já se omlouvám, paní kolegyně, a poprosím své kolegy, aby nevyrušovali váš projev pískáním a podobně.

Poslankyně Jana Černochová: Pane kolego, zkuste na mě nehvízdát, prosím.

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Paní poslankyně, já to zvládnu. Děkuji vám. Takže poprosím, aby byl klid, aby paní kolegyně mohla svůj projev dokončit v klidu. Prosím, abychom se zdrželi těchto projevů. Děkuji.

Poslankyně Jana Černochová: Děkuji. Víte, já jsem ze staré školy a já ani když mi bylo sedmnáct, tak jsem se neotáčela a nereagovala na to, když na mě někdy nějaký muž zahvízdal třeba v autě, takže prosím, aby v mých 42 letech toto na mě nikdo nezkoušel ani na půdě Poslanecké sněmovny. Děkuji. (Pobavení v sále.)

Takže abych dokončila to, co jsem říkala. Občanská demokratická strana má jeden názor. Názor, který zastává léta, a věřím, že i ostatní strany v této Poslanecké

sněmovně dojdou k tomu závěru, že mezi integrací a imigrací musí být jednoznačné rovnítko. Protože jinak to bude špatně.

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Já děkuji a poprosím k mikrofonu pana poslance Černocho. Potom se připraví s přednostním právem pan místopředseda Sněmovny Gazdík, poté pan ministr Stropnický. Prosim, máte slovo.

Poslanec Marek Černoch: Ještě jednou hezký večer. Děkuji za slovo. Já musím říct, že z vystoupení pana premiéra a dvou ministrů – tak musím pochválit pana ministra Chovance za jeho přístup, za jeho slova. Bohužel u pana premiéra to byla velmi dlouhá rozprava, ze které si myslím, že nebylo pochopeno a nedalo se pochopit vůbec nic. A u pana ministra zahraničních věcí Zaorálka – tak já s tím souhlasím, samozřejmě, ale je tam jeden problém a ten problém je ten, že ve chvíli, kdy jsme na to upozorňovali, že tahle ta situace nastává, že ten problém začíná, tak se nám všichni jenom smáli a všichni říkali, že žádný takový problém není.

My jsme od začátku Sněmovny v rámci výboru pro evropské záležitosti, v rámci Rady Evropy na tento problém upozorňovali. A když člověk pak vidí, jakým způsobem třeba i Rada Evropy postupuje, jakým způsobem reaguje na tento problém, kdy se opravdu řeší pouze to, jestli se topí, nebo netopí, vůbec se neřeší, jakým způsobem se to stává. Co se stává? Že potápějí bohužel ty dnes už opravdu organizované mafie lodě samy jenom proto, aby hrály na city EU. Že se objevují případy, a to není případ, který je někde na nějakých sociálních sítích, to je zdokumentovaný případ, že tito lidé jsou schopni vyhazovat z lodí malé děti jenom proto, že vědí ta pobřežní stráž, která je pronásleduje, zastaví a bude samozřejmě zachraňovat ty děti a oni mezitím ujedou někam pryč. Takže je to situace, že stojíme proti někomu, kdo nehraje fěr, kdo nemá a necítí žádná pravidla. A ve chvíli, kdy budeme postupovat tím způsobem, že se tady budeme stále dohadovat, jak k tomu přistoupit, co dělat, tak tenhle ten boj prohrájeme. Bohužel, je to tak.

Já bych se jenom chtěl zeptat na konkrétní otázky a jestli by bylo možno potom konkrétně odpovědět. Ta situace je opravdu dneska úplně někde jinde, než byla před rokem. Jak zde bylo řečeno, ten nárůst je obrovský, proti loňskému roku téměř o 270, nebo dokonce 277 %. Nevím úplně přesně. Ve chvíli, kdy se to nezastaví, a zde bylo řečeno, že vlastně není zatím žádný systém, jak to zastavit, tak pokud to bude takhle pokračovat dál, příští rok těch lidí bude daleko víc, budou to opravdu statisíce a Evropská unie, Česká republika se s tímto problémem prostě nebude schopna vypořádat.

Co se týče zpráv, které přicházejí, už dnes zaznívají zprávy o tom, že pokud se nic nezmění, pokud se ta situace nebude řešit, tak že se zhroutí evropský sociální systém. Není to jenom sociální systém. Je to bezpečnostní systém, je to zdravotní systém. Protože ti lidé přicházejí – nejsou očkováni, přicházejí, mají nemoce, na které my nejsme připraveni. Bohužel ta realita taková je, a teď se samozřejmě nebudeme jenom o ebolách a podobných nemocech, ale o spoustě jiných nemocí, na které prostě připraveni nejsme. Zavádějí se tady systémy, kdy lidé přecházejí rohožky, musí v letadlech vyplňovat dotazníky, odkud přilétají, jestli letí z Afriky, karantény, apod.,

a pak přicházejí dnes už opravdu statisíce lidí, kteří pod žádnou kontrolou nejsou. A nebudou ani ve chvíli, kdy přejdou přes hranice EU.

Já bych se jenom velmi rád zeptal asi pana ministra Chovance a pana premiéra, jakým způsobem tedy budeme reagovat a jakým způsobem se tomuto budeme bránit, nebo jestli vůbec jsme schopni se tomuto bránit. Protože souhlasím i s tím, že jsme zvyklí dnes na volný pohyb v EU, na schengenský prostor, otevřený schengenský prostor. Ale tahle ta situace prostě vyžaduje nějakou reakci, a ta reakce bohužel, pokud nejsou jiné způsoby a jiné principy, jak ji řešit – tak možná i třeba dočasné uzavření hranic samozřejmě v případě, že by ta situace ještě eskalovala dál.

Velmi rád bych se zeptal na otázku, zdali česká vláda přijme ty povinné kvóty, o kterých se mluví v případě, že budou Evropskou unií nařízeny. A pokud nepřijme, tak jestli je připraven systém a jestli jsou připravena řešení na možné sankce, které ze strany Evropské unie by samozřejmě nastaly.

Další otázka je, zdali je česká vláda připravena chránit občany České republiky v případě, že by opravdu ta situace nějakým způsobem začala ještě více eskalovat. Ona už teď je kritická. Ale řekněme si to na rovinu, pokud by ještě eskalovala, i tou možností na dočasnou dobu, do té doby, než by se tato situace nějakým způsobem nezlepšila, uzavřít nebo opravdu natvrdo přísně hlídat hranice, hlavně jižní hranici České republiky.

Jedna z otázek je, protože opravdu těch lidí, kteří se sem valí, je spousta, myslím si, že je velmi těžké rozpoznat, kdo je azylantem, kdo je ekonomickým imigrantem. Ve chvíli, jakmile se dostanou do Evropské unie, a Itálie to opravdu reálně nezvládá, stejně tak jako Řecko, jestli jsme vůbec schopni v tomto směru nějakým způsobem tyto lidi odlišit. A tam, kde je třeba, kdy lidé utíkají před válkou nebo jsou to ženy, děti, tak těm samozřejmě Česká republika pomáhá, pomáhala. A myslím si, že Česká republika jako solidární stát patří k těm nejlepším vůbec na světě. V případě jakýchkoliv katastrof, jakýchkoliv živelních katastrof, tak jsou to Češi, kteří první posílají peníze, kteří první posílají záchranné sbory. Ale rozhodně, rozhodně nebudeme přijímat, nebudeme dávat azyl, nebudeme se vystavovat riziku, nebudeme vystavovat riziku občany České republiky, že sem prostě přijdou obrovské skupiny lidí, kteří se ani nechtějí integrovat. Ti lidé prostě nemají zájem o integraci. Francie s tím má své zkušenosti. Německo s tím má také své zkušenosti. Jak zde bylo řečeno, není to už dnes jediná cesta. Těch cest je více. Takže těch lidí bude přijímat, budou vznikat ghetta, budou vznikat komunity, ve kterých se pak mohou daleko snadněji skrývat lidé, kteří jsou přímo napojeni na teroristické organizace, mohou to potom opravdu být spící buňky. Podle informací, které samozřejmě nejsou ověřeny, je to dnes kolem šesti tisíc lidí minimálně, kteří mají v Evropě nějaké napojení na teroristické organizace. Tito lidé se stanou jedním obrovským problémem.

A jak zde bylo řečeno od paní kolegyně Černochové, pokud je ministr pro lidská práva, jakého máme, který navrhuje lidská práva v trošku obráceném směru, pokud je tady paní ombudsmanka, která hájí oproti českým občanům menšiny, tak pak můžeme očekávat, že tahle ta situace bude pouze horší a horší. Opravdu se stavíme, a není to xenofobie, není to rasismus. Naopak, já si myslím, že se svým jménem jako

Černochovi asi bych vůbec neměl mít tyhle ty pocity. Mám spoustu přátel jiné barvy kůže. Mám spoustu přátel, kteří mají třeba i jiné vyznání.

Ale tahle ta situace, která je teď, tak to je situace, která tady nikdy nebyla. A myslím si, že ve chvíli, kdy se fakt budou zavírat oči, kdy se bude čekat, jak říkal pan ministr Zorárek, na politiku nebo politiky, kteří budou do budoucna řešit tento problém, tak do budoucna může znamenat pět let, deset let, ale my řešíme problém, který je tady teď. Myslím si, že ho máme řešit, aniž bychom zavírali oči před tím, nastavit pravidla v této chvíli. Je to Evropská unie celkově. Bohužel radikálně ve smyslu návratové politiky, ve smyslu prostě ty lidi nepřijímat.

Děkuji. (Potlesk poslanců hnutí Úsvit.)

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Děkuji a poprosím k mikrofonu pana místopředsedu Sněmovny Petra Gazdíka. Připraví se pan ministr Stropnický.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Hezký dobrý večer, milé kolegyně, milý kolegové. Jsem velmi rád, že můžeme řešit na této půdě problém imigrace, a jsem velmi rád, že to řešíme důkladně. Svědčí o tom, že jdu po panu kolegovi Černochovi.

Pan premiér nás zahltl poměrně podrobným popisem událostí, které již známe. Čekal jsem spíše velmi stručnou, ale jasnou formulaci, pozici české vlády, kterou česká vláda hodlá zastávat. O to více děkuji panu ministrovi vnitra za poměrně jasnou pozici, kterou nám sdělil, panu ministru Zorálkovi za exkurz do jaksi širších mezinárodních souvislostí.

Nebudu opakovat a nebudu verbální masochista, nebudu opakovat to, co jsme tady už zazněli a co si myslím, že si myslí většina z nás. Pokusím se na to podívat spíše z toho, co tady zatím nezaznělo.

Řekněme si prosím jasně, stručně a bez historických exkurzů: Ano, máme morální povinnost pomoci uprchlíkům ze zemí postižených válkou. Zažili jsme dva totalitní režimy a naši lidé také odcházeli na Západ. Nicméně nemáme povinnost pomáhat imigrantům, kteří jdou jen za lepším životem závislým na sociálních dávkách. Kdo si myslí něco jiného, ať neříká neadresně: Evropa má pomoci. Ať řekne: Já XY, já Jan Novák, já Petr Gazdík jsem ochoten vzdát se pětiny, čtvrtiny, poloviny svého platu a chci je dát ve prospěch imigrantům. Připomínám, že tady ještě v čase Nečasovy vlády byly odborářské demonstrace proti třeba vyššímu zdanění stravenek. Nedovedu si dnes fyzicky představit, že by někdo byl skutečně ochoten něco takového udělat. Sám se sebe říkám, že to rád udělám. A vyzývám každého, kdo to chce udělat, ať nespolehá na Evropskou unii, ať začne u sebe.

Pan ministr Chovanec i paní poslankyně Černochová v tom, co četla, zcela jasně řekla, že jedním z problémů evropské civilizace jsou velmi bohaté sociální systémy. Ano, ti lidé přicházejí za velmi bohatými sociálními systémy. A je naší povinností udělat všechno pro to, aby ty sociální systémy nebyly zneužívány. Ale jako pravicově myslící člověk vím, že každé přerozdělování, každé (s důrazem), povede vždycky k částečnému zneužívání.

Pozice české vlády je taková, že vyjednává v rovině: kvóty ne, ale dobrovolně někoho přijmeme. Ptám se: Proč chceme poskytovat pomoc v Evropě? Neměli bychom raději poskytovat přímo pomoc v zemích, odkud ti imigranti přicházejí?

Pan ministr Zorálek řekl další věc: Oslovme bohaté arabské státy. Jich se to bytelně týká. A tady v těchto dvou věcech mi u české vlády chybí jedno a to je akce. A proto se chci na rovinu zeptat: Pane premiére, páni ministři, co konkrétně udělala česká vláda? Jakou diplomatickou aktivitu vedla k tomu, abychom oslovili konkrétní arabské státy, abychom s pomocí charitativních organizací při domluvě, při společné domluvě v Evropské unii se snažili vybudovat například uprchlický tábor nebo nějaký záchranný systém přímo v zemích, odkud ti lidé odcházejí? Bude mnohem účinnější – za jedno euro vynaložené v Evropě dostanou imigranti mnohem méně než za jedno euro poskytnuté třeba na severu Afriky. Zastavíme narůstající sociální pnutí třeba těch zemí, které teď imigranty hostí. Zastavíme byznys mafií, které uprchlíky přes moře do Evropy dopravují. Právě tuto pozici bych si strašně přál, aby česká vláda aktivně navrhovala, aby vzhledem k té totalitní minulosti, kterou Česká republika bohužel má, aby byla aktivní a aby Evropské radě jaksí navrhla konkrétní akci.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk zprava.)

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Děkuji a poprosím pana ministra obrany Martina Stropnického. (Poslankyně Němcová se hlásí, že má faktickou poznámku.) Ještě není otevřená rozprava, paní poslankyně. Ještě pořád tu jsou přednostní práva. Nebojte se.

Ministr obrany ČR Martin Stropnický: Vážená paní předsedající, vážené dámy, vážení pánové, vážení hosté, tady zazněla spousta věcí a já se rozhodně nebudu pouštět do toho, že bych něco z toho opakoval nebo na tom nějak parazitoval. Jenom se omezím na to, že řeknu, že s řadou těch názorů souhlasím. A cítím ještě potřebu vyjádřit to, že z toho celku vnímám určitý soulad v tom nejpodstatnějším. Myslím si, že je to nesmírně cenné, že nám jde určitě všem o jedno, že ani ty cesty k nějakému řešení nejsou zcela diametrálně odlišné jedna od druhé, a to si myslím, že je velmi důležité a že bychom si to měli u tohoto tématu udržet co nejdéle.

Teď pár poznámek nikoli přímo z titulu ministra nebo Ministerstva obrany, protože pokud by tomu tak bylo, tak to už by to bylo skutečně vážné. Imigrace. Padlo to tady, ale to si neodpustím. Jsou tedy minimálně řekl bych čtyři kategorie. Je ta humanitární, to je asi kategorie, kde tradice a vzájemnost je něčím evropsky samozřejmým. Pak je tu ta politická, kterou si dovolím označit za relativně velmi málo početnou v té situaci, které teď musíme čelit. Pak je ta ekonomická a pak je ta teroristická. A já jsem někdy na rozpacích při různých výročí evropských politiků, kdy ty rozdílů jsou myslím velmi podečňovány, a v tom spatřuji jedno ze základních nebezpečí.

A pak je tu ten obchod. Ono to taky už padlo. Těžko mohu přijít po tak dlouhé debatě s něčím průrazně originálním. Ale tady nejde o originalitu. Ten aspekt obchodu je zarážející. Všichni to víme, všichni víme, že to je miliardový byznys v dolarech, to pašování lidí. Zazněla tady možná zajímavá informace navrch od paní

poslankyně Černochové – vaším prostřednictvím, paní místopředsedkyně – o těch službách, řekněme, včetně právnických a jakýchsi průvodcovských téměř. Ale je tady taky velmi zajímavé to, že tzv. Islámský stát žije především ze zdrojů na dobytých územích. A to je, když z té země dostat nějak ven. Ta ropa jezdí cisternami. Ta ropa jezdí do sousedních států. Ty sousední státy jsou některé našimi spojenci. Jeden třeba. Je docela zajímavé, že toto je vlastně v tuhle chvíli neřešitelné a přitom je to jeden ale z klíčů toho oslabit Islámský stát. Protože jedním směrem jezdí kamiony s ropou a v protisměru vozí potraviny. A my děláme, že to není. Tak trochu děláme, že to není.

Čili těch otázek je celá řada. Pomoc na místě, o které se tak často mluví. Ano, kdyby to bylo tak snadné, tak určitě by k ní už dávno docházelo. Ale ono je strašně těžké najít partnery na místě a tu pomoc realizovat. V tom obecném slova smyslu, v tom obecné měřítku, samozřejmě. V praxi je to podstatně těžší. Ale samozřejmě je potřeba se o to pokoušet.

Schengen je jeden z hlavních výdobytků Evropské unie. Je nám jistě všem velmi drahý. Byl bych jenom nesmírně nerad, kdyby to, že něco podceníme, přivodilo takovou situaci, že v Evropě postupně zvítězí takové strany, které ho zruší i bez nás. To by bylo docela Pyrrhovo vítězství.

Potom si dovolím říct ještě jednu věc snad už na závěr, že to vnímám kromě toho všeho, co tady zaznělo, jako určité přímé ohrožení ještě jiného typu – Evropské unie jako takové. Možná jste si všimli, že v posledních dnech se na sociálních sítích, které nepřeceňuji, ale ani nepodceňuji, množí nejrůznější zaručené zprávy, zaručená videa, zaručené fotografie. Řada z toho jsou fotomontáže nebo nějakým způsobem počítačově upravené věci. A abych to řekl lidově, topí se pod kotlem. Existuje celá řada nejrůznějších subjektů, občanských sdružení nebo různých nových a nových informačních serverů, které vysloveně pumpují tu atmosféru. Určitě to je k neprospěchu, a to říkám velmi eufemisticky. A pak si kladu otázku – nejde tady taky o to dokázat, že ta Unie je vlastně neschopná? Opět je neschopná něco řešit, něco velice vážného? Komu prospívají nějaké různice uvnitř Unie? A ony jsou teď, teď jsou. Kdo se z toho případně může nějak politicky radovat? Nechci spekulovat, jenom kladu tu otázku. Ale že Unie je pod určitým jasným atakem, se domnívám tvrdit, že je nepochybné.

A na sám závěr bych si dovolil ještě možná trochu v intencích toho, co vaším prostřednictvím, paní předsedající, tady říkal pan předseda zahraničního výboru Schwarzenberg. A to je kategorie toho strachu. V tom bych velice souhlasil. Rozhodně síla křiku není měřítkem jakéhosi zájmu politika o to řešit situaci. Naopak, myslím si, že využívat ji, a tady to prakticky nezaznělo, a to velice kvituji, využívat současnou situaci bych považoval nejenom za nevkusné, ale za také nebezpečné. Myslím si, že i do budoucna, a budeme v té situaci až po krk, s prominutím, važme ta slova, neživme náznaky nebo už existující případnou hysterii a vůbec už nevyvolávejme paniku. Jednejme. Jednejme prosím uvážlivě, ale rozhodně. Děkuji. (Potlesk části poslanců.)

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Děkuji panu ministrovi a nyní otevírám obecnou rozpravu, do které mám přihlášeno pět faktických poznámek. První pan poslanec Chalupa, poté paní poslankyně Černochová, pokud ji nechce stáhnout. (Poslankyně Černochová informuje z lavice, že si to rozmyslí.) Dobrá. Potom pan poslanec Kolovratník, pan poslanec Plzák a potom paní poslankyně Němcová. To jenom pro pořádek, abyste věděli, kdy kdo přijdete na řadu. Prosím, máte slovo, vaše dvě minuty.

Poslanec Bohuslav Chalupa: Dobrý večer, děkuji za slovo, paní předsedající. Vážené kolegyně, vážení kolegové, zaznělo zde mnoho slov popisujících stav, slov varujících, slov, která se nás táží na to, co budeme činit. Jsou z hlediska práva je zde vyslovit zcela jistě namístě, nicméně, a omlouvám se za to, neslyšel jsem nic tak nového, aby mě to donutilo k nějakému novému zamyšlení. Nic, co by zásadním způsobem přispělo k mnohatýdenní diskusi a přijímaným opatřením a usnesením k této velmi závažné problematice.

Co mě poněkud překvapilo, je, že řada poslanců zde hovořila tak, jako by tato Poslanecká sněmovna problém nevnímala, jako by ti poslanci, kteří zde nevystoupili, nejsou v tomto směru aktivní. Bohužel mám i pocit, jako by si někteří nepřipouštěli svou odpovědnost za svá hlasování a podpis Lisabonské smlouvy. Jako by nevnímali to, jak jejich straničtí kolegové hlasovali ve věci kvót v Evropském parlamentu. Překvapuje mě to o to více, že tak hovoří i ti poslanci, se kterými se setkávám tu ve výboru pro obranu, tu ve výboru pro bezpečnost, tu v podvýboru pro integrovaný záchranný systém či ve výboru pro migraci a azylovou politiku nebo ve stálé komisi pro kontrolu Vojenského zpravodajství. Právě tito poslanci, vy kolegové, velmi dobře víte, jak dlouho a jak intenzivně se tímto problémem zabýváme. Jak vážně chápeme veškeré aspekty a jak velmi pozorně vnímáme názory našich spoluobčanů.

Řada z nás, kteří v těchto výborech pracují, své názory pronáší velmi zřetelně a jasně a delší dobu. Proto se neztotožňuji s jistou snahou některých politických subjektů si na tomto velmi vážném problému hledat prvoplánově své politické PR, nicméně s ohledem na pozornost médií to samozřejmě chápu.

To, co zde dnes večer zaznělo, to zde v Poslanecké sněmovně nezní poprvé. V řadě případů je to jen myšlenkový extrakt z toho, co již dříve bylo vysloveno řadou z nás –

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Pane poslanče, váš čas, dvě minuty vypršely.

Poslanec Bohuslav Chalupa: Tak já to rychle dopovím.

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Ne, já se moc omlouvám. Jsou dvě minuty, je vás tady dlouhá řada, abychom, případně se přihlase znovu k faktické nebo do řádné rozpravy. Děkuji.

Další s faktickou paní poslankyně Černochová, stahuje svoji přihlášku. Poprosím pana poslance Kolovratníka. Prosím, vaše dvě minuty.

Poslanec Martin Kolovratník: Dobrý večer, kolegyně, kolegové, já budu stručný a svůj čas ani nevyčerpám. Nejdříve budu citovat zprávu, kterou jsem přes chat dostal od jedné voličky, občanky z Pardubic, který přesně vystihuje můj postoj: "Imigranti. Obavy chápu a mám velký strach i o své děti. Na druhou stranu, nejsou mi lhostejní a neumím si představit zavřít hranice a nazdar. Navíc vykašlat se na Evropu nejde. Jsme součástí ve všem dobrém i zlém."

Tak to je taková citace jedné z občanek. A já chci říct to, že velmi děkuji a souhlasím s ministrem vnitra Milanem Chovancem, který ten problém jasně popsal. Já jsem tady od něj slyšel jasná stanoviska, jasné formulování politiky, jak budeme postupovat, jaké kroky v tuto chvíli naše vláda činí a bude činit. Podobně jsem slyšel, byť obsáhleji, další závěry a názory od pana premiéra Bohuslava Sobotky. Možná vás překvapím, ale souhlasím s Petrem Gazdíkem, který vyzývá ke konkrétním akcím i na místě. Například k diplomatické nótě na ony bohaté arabské státy, které by měly pomoci, a je to jejich problém. Vyzývá k humanitárním aktivitám České republiky. To jsou stanoviska, která bychom my jako Poslanecká sněmovna měli vzkázat vládě a žádat na vládě, aby tyto kroky podnikala a aby nás o nich zpětně informovala. A to tady budu prosazovat.

Poslední věta. Chci poprosit prostřednictvím paní předsedající paní kolegyni Černochovou, na kterou nebudu pískat ani dnes ani nikdy jindy, aby tuto debatu nezneužívala k politické reklamě. Když paní kolegyně tvrdíte, že vaši europoslanci nějak hlasují a koaliční jinak, tak buďte prosím konkrétní, anebo toto tvrzení stáhněte. Ale nepromítejte tuto debatu do reklamy Občanské demokratické strany.

Děkuji a věřím, že všichni se shodneme na jasném stanovisku vůči vládě, vůči Evropě a hlavně vůči imigrantům. Pěkný večer.

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Děkuji za dodržení časového limitu a poprosím k mikrofonu pana poslance Plzáka. Prosím, pane poslanče, vaše dvě minuty.

Poslanec Pavel Plzák: Paní předsedající, děkuji za slovo. Vážené kolegyně a kolegové, já mám opravdu faktickou poznámku k projevu paní kolegyně Černochové.

Já jsem pozorně poslouchal, mně se ten projev líbil, já jsem se s ním do puntíku ztotožnil až do toho okamžiku, kdy jste nám neřekla úplnou pravdu, a to když jste, co se týče hlasování v Evropském parlamentu, tzv. hodila všechny poslance koalice do jednoho pytle. Nevím, jestli to nevíte nebo jestli jste to řekla úmyslně, ale prostě když se hlasovalo o bodu 8, když se projednávala imigrace na půdě Evropského parlamentu, který doporučoval Evropské komisi ustanovení kvót, tak všichni poslanci za hnutí ANO hlasovali proti tomuto bodu a všichni poslanci hnutí ANO hlasovali i proti rezoluci jako celku, to znamená stejně jako vaši poslanci. Takže tím bych to chtěl vysvětlit, omlouvám se za svůj projev, to opravdu nebylo důstojné.

A pak ještě navážu na neziskové organizace, o kterých jste mluvila. To je mi také opravdu záhadou, protože včera jsem vyslechl konec Interview na ČT1 do sedmi hodin, kde byla paní zástupkyně snad Amnesty International, která řekla, že v Německu si nechali udělat studii, která jednoznačně prokazuje, že imigranti jsou ekonomicky výhodní. A já jsem říkal, proč je tedy do toho Německa všechny nevezmou. Děkuji. (Potlesk části poslanců.)

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Děkuji za dodržení časového limitu a poprosím paní poslankyni Němcovou a její dvě minuty. Prosím, máte slovo.

Poslankyně Miroslava Němcová: Děkuji. Nejprve chci ujistit naše kolegy, že jsme tuto debatu nechťeli vést ve Sněmovně s cílem nějak z toho budovat politické body pro ODS. My si velmi dobře uvědomujeme, jak vážné je to téma, se stejným úvodem jsem tady stála v únoru, kde jsem vysvětlovala Poslanecké sněmovně, že to je téma, které zajímá celou Českou republiku, a nikdo, i kdyby sebevíce chtěl, tak na sebe nemůže strhnout pozornost, jako že on je spasitelem celé akce. Buďto se domluvíme všichni společně, buďto tady bude nějaká dobrá vůle Poslanecké sněmovny, která vymezí vládě takový mandát, na kterém se shodneme, a bude vyjadřovat zároveň tento mandát názor většiny české společnosti, aby měl váhu a legitimitu, anebo se nedohodneme. Já z dosavadního průběhu mám pocit, že jsme schopni se dohodnout, a jsem za to vděčná v této.

Moje krátká poznámka vedla mě k tomu, co zde říkal pan místopředseda Gazdík. Všechno říkal moc pěkně, ale v jedné věci bych prosila, abychom odlišovali. Často slyším argument o tom, že Česká republika má co vracet, neboť během dvou totalitních režimů, které nás postihly, odtud odešla řada lidí, kteří byli přijati. Já chci upozornit, že nelze tyto dvě skupiny, ty, kteří utíkali z Československa před komunismem nebo nacismem, dávat rovnítkem k lidem, kteří nyní opouštějí Afriku, Sýrii apod. Odtud odcházela elita země, která v zemích, kam přicházela, nikdy nepůsobila žádný problém. Začlenila se do systému a práce, jako např. letci RAF, kteří odtud odešli a okamžitě byli nápomocni v zemi, kam přicházeli, aby čelili tomu zlu, před nímž utekli odtud. Myslím si, že proto není možné dávat do jednoho pytle ty, kteří odcházeli odtud, protože skutečně nepředstavovali vůbec žádné riziko pro společnost, kam přicházeli. (Potlesk z pravé části sálu.)

Místopředsedkyně PSP Jaroslava Jermanová: Děkuji, paní poslankyně, a nyní poprosím prvního přihlášeného do rozpravy, pana poslance Fiedlera.

Poslanec Karel Fiedler: Dobrý večer, děkuji za slovo, paní předsedající. Dobrý večer, dámy a pánové. Dvě a půl hodiny, to je slušný výkon, než se dostane na prvního řádně přihlášeného. Já se budu přesto, přestože mám ty poznámky udělané dlouhé, protože jsem si je dělal během toho, co tady mluvili předřečníci, tak se budu snažit to zkrátit, ale přece jen chci své nějaké názory sdělit.

Musím se přiznat, že mě poměrně dost zklamalo vystoupení pana premiéra. Ne že bych s ním nesouhlasil, s tím, co říkal, ale popis faktů, výlet do historie, popis toho, co se děje a jak problémy vznikaly, to se sice týká toho tématu, ale dnešní schůze má v názvu slovo řešení. A já jsem ta navrhovaná řešení opravdu v proslovu pana premiéra velmi postrádal. Myslím si, že jsem poslouchal dobře a dělal jsem si poznámky. Zaregistroval jsem, že naštěstí pan ministr Chovanec to pojal trochu jinak, a tam jsem některé konkrétní věci a konkrétní návrhy slyšel a to jsem tedy vnímal trochu jinak.

Vy jste, pane premiére, říkal, prostřednictvím paní předsedající, že ty programy nefungují. Častokrát jste používal slovní obrat, že je třeba řešit, nesmíme zapomínat, musí být a je potřeba – ale konkrétně: co budeme dělat, jak budeme dělat? Že to nesmíme, že to musíme dělat, to jsou sice nějaké obecné formulace, ale já si myslím, že tady aktivisté, kteří sedí na galerii, přišli proto, aby slyšeli nějaké konkrétní věci, a ne popis toho, jaký je stav. Ten asi všichni dobře víme, a proto tady dnes sedíme.

Bylo také řečeno, že jsme přijali již v minulých letech řadu opatření. A jaké jsou tedy výsledky? No ty výsledky jsou takové, že tady dnes se tímto problémem zabýváme, že tento problém narůstá a nějaká konkrétní opatření se tedy asi nepřijala, nebo neúčinná, a výsledky jsou takové, že nám prudce roste příliv imigrantů do Evropy. Takže to, co se konstatovalo, že se dělalo, tak já říkám, že se konstatovalo to, že jsme si s tím problémem nebyli schopni poradit.

Také jsem tady zaslechl, tuším, že to bylo pořád v projevu pana premiéra, ale nejsme si jistý, jestli ministra zahraničí, nebo pana premiéra, výčet toho, kde se všude zapojujeme v Africe, do jakých programů jsme se zapojili. No a co dál a jak to tedy budeme řešit u nás? To, že tu přijmeme pět nebo dvacet studentů z Jordánska, tím přece nevyřešíme problém imigrantů na naší hranici. A to jsme tady asi my, kteří jsme tu schůzi vyvolali, očekávali, že uslyšíme nějaký konkrétní nástin toho, co se dělá. To zřejmě očekávali i aktivisté na galerii a to zřejmě očekává asi v tuto chvíli podle mých informací těch 80 tisíc petentů, kteří podepsali petici, která je sice proti kvótám, proti přijetí kvót, ale jistě očekávali nebo mají představu, že uslyší návrhy nějakých řešení.

Zaznělo tu, že musíme být připraveni. A já se k tomu zase vrátím. Jak? Já jsem tady moc neslyšel, jak musíme být připraveni. Zaslechl jsem tady také v proslovu premiéra, že musíme podporovat ekonomickou migraci. On sice pan premiér následně v tom projevu to zase popřel, on si ve svých projevech často protirečí, tak jako dnes dopoledne při písemných interpelacích. Ale proboha, tím, že si vezmeme z těch chudých zemí odborníky, ty, kteří jsou ekonomicky na výši, tak tím těm zemím nepomůžeme. Tím jim pouze ublížíme, protože jejich ekonomická situace se bude pouze zhoršovat.

Zmínil bych se ještě o tom informování. To, co tu řekl pan ministr Stropnický, s tím souhlasím, že to, že jsou informace, které se šíří, které, jak říkal pan ministr Stropnický, se pumpují a zveličují, častokrát je otázkou, jestli jsou reálné, nebo nejsou reálné, s tím souhlasím, to je pravda. A proč se takové informace šíří? Protože, já jsem tedy přesvědčen o tom, že to je právě z toho důvodu, že chybí zásadní informace, které by měla předkládat vláda, naše oficiální sdělovací prostředky, tam

toho najdeme málo, a proto vzniká podhoubí pro to, aby se šířily ty informace, o kterých pan ministr Stropnický hovořil. Já s ním souhlasím. Je s otázkou, jestli jsou reálné nebo nakolik jsou reálné, ale že v nich podstata nějakého problému je, to asi všichni víme, o tom zřejmě diskutovat nebudeme.

Petice, kterou jsem zmínil, ta byla předána do Sněmovny před týdnem, měla 46 tisíc podpisů. Podle informací, které mám, má nyní 80 tisíc podpisů a další přicházejí. Čili se dá říct, že zhruba za týden občané připojili téměř dvojnásobek podpisů, a je vidět, že to je opravdu aktuální palčivý problém, který naše občany pálí. Zhruba pět tisíc podpisů na tu petici jako přírůstek připadá denně.

Když už jsem zmínil tu petici, tak mně to připadá tak, že dnes jsme dostali od Ministerstva vnitra nějaký soubor informací, za což tedy určitě děkuji a s tím jsme se seznámili, ale nemohu si nevzpomenout, nebo nemůže se mi nevybavit podobnost s peticí Vrbětických, kdy také veškeré informace byly odmítány, kdy požadavek, můj požadavek, který jsem přednášel, na zařazení toho bodu na program schůze, byl zamítnut, až na potěšení se podařilo svolat mimořádnou schůzi a až potom nějaké informace byly poskytnuty. A já tady vidím v tom bohužel paralelu.

Na Ministerstvu vnitra před nějakou dobou proběh seminář, který se týkal imigrace, a já jsem ho pokládal, nebo pořád pokládám, za velmi užitečný. Zúčastnil jsem se toho. A chtěl bych tam zmínit jednu věc, která tam zazněla, která tam byla jasně řečena, že vlna imigrantů, která přichází do Evropy, a to tu dnes také zaznělo, že ti migranti nejsou identifikováni. My vlastně nevíme, kdo tady přichází. Jakmile nám začnou běhat po Evropě, cestovat tedy myslím, tak asi těžko budeme něco dělat, když nevíme vlastně, odkud jsou, jaké mají vazby, jaké mají kontakty, kdo to je. To pokládám za velmi nebezpečnou situaci. A to, že tohle bylo konstatováno, já nevím, jaký je současný stav, ten seminář byl, já nevím, dva tři měsíce zpátky, tak nevím, co dělá EU, jestli tedy opravdu zase je tady pouštíme dál. Já mám pocit, že když český občan vyjede do zahraničí a nemá u sebe pas, tak je vrácen, ale imigranti nám tady do Evropy proudí ve velkém.

Problém není nový, ani není krátkodobý. Trvá několik let, a jak se při stávajícím přístupu zejména Evropské unie řešil, to víme. On se v podstatě nevyřešil. My jsme nedokázali vyřešit problémy s nepřizpůsobivými občany u nás, my jsme nedokázali vyřešit, a to za mnoho let, problémy se zneužíváním sociálních dávek, my jsme nedokázali vyřešit problémy se zneužíváním vyplácení příspěvků na bydlení. A já se obávám, že při stávajícím přístupu, který předvádějí naše orgány a vláda, nedokážeme vyřešit a poradit si s problémem imigrantů. Mám vážné obavy. Myslím si, že ty vážné obavy stejně jako já mají petenti a občané, kteří tu petici podepisují.

Když jsem navrhoval bod na pořad jednání schůze, který byl tedy zamítnut, a na základě až toho, že opoziční strany musely vyvolat tuto mimořádnou schůzi, tak jsem chtěl, aby zazněly konkrétní odpovědi na otázky, jak jsme připraveni na příliv imigrantů. Já vám říkám jednoduchou věc, už to opakuji poněkolkrát: Je úplně jedno, jestli my – je to můj názor – kvóty přijmeme, nebo nepřijmeme. Imigranti, nebo jak tady bylo řečeno nájezdníci, tady jednoho dne prostě přijdou bez ohledu na to, jestli kvóty přijmeme, nebo nepřijmeme, jestli nám budou vnuceny, nebo nebudou vnuceny, jestli je budeme akceptovat, nebo nebudeme akceptovat. Prostě jak tady

zaznělo z úst myslím ministra vnitra, vznikla nová trasa z Maďarska. To už je velmi blízko. Jsou v Rakousku, jsou v Německu a jednoho dne se k nám prostě dostanou. A když jsme chtěli, aby proběhla tato schůze, abychom dostali od vlády informace, tak jak je na tabuli, o řešení tohoto problému, tak jsme očekávali, a já tedy vidím, že asi trochu naivně, jak jsme na to připraveni, jestli jsou připraveny materiální zásoby v nějakých táborech nebo jsou vytipována místa, kde by uprchlíci, kteří nám tady proti naší vůli zůstanou, co s nimi budeme dělat. Já jsem člen rozpočtového výboru, momentálně se probírá rozpočet, jestli v rozpočtu na tento rok se udělají nějaké rezervy, jestli se s touto částkou bude počítat v rozpočtu na příští rok v návrhu jednotlivých kapitol. Protože jsem v rozpočtovém výboru, vím, že se moc nepočítá. A my jsme čekali konkrétní odpovědi, které pořád postrádám. Děláme nějaké materiální zásoby, abychom to mohli řešit, aby nám tady imigranti neběhali volně po naší republice, když nevíme, jak jsou na tom zdravotně, bezpečnostně, jakou mají identitu? My to nevíme a nedostal jsem zatím odpověď, jestli vláda s tímto počítá, jestli se na to připravujeme, chystáme, jestli na to máme vyčleněny finanční prostředky. Nedělejme si iluze, ono nás to bude stát peníze, finance, a nebude jich, obávám se, málo. A odpověď na tuto otázku jsem také nedostal.

Zaregistroval jsem ve sdělovacích prostředcích, a teď nevím, jestli je to pravda, já bych rád slyšel odpověď pana ministra vnitra, že se zvažuje, že bychom i hranice uzavřeli. Proto mám na triku trikoloru se zámekem. To je od aktivistů, kteří očekávají uzavření hranic – pomyslné, zvýšenými kontrolami, o kterých pan ministr hovořil. Jestli se tedy počítá, že by opravdu v případě potřeby – říkám, nechci nic vyvolávat – ale v případě potřeby, nutnosti, když situace bude eskalovat, a já se obávám, že ta možná eskalace je reálná, že není nereálná, jestli jsme schopni nebo v jakém časovém úseku budeme schopni na to zareagovat s tím, že budeme své hranice dělat méně a méně propustné. Ne pro občany EU, ne pro naše sousedy z Polska, z Maďarska, z Rakouska, ale pro tyto uprchlíky, o kterých nevíme, odkud jsou, jaké mají cíle, co všechno vlastně u nás chtějí, jestli se chtějí, nebo nechtějí přizpůsobit. A tuto odpověď jsem také nedostal a bohužel také mám zkušenosti, tak vím, že získat ji bude asi velmi těžké.

Je možná symbolické, že tady, protože se jedná o finance, peníze jsou prostě u všeho, že tady – ať se na mě kolegové z hnutí ANO nezlobí – opět symbolicky není pan ministr financí, protože nás to bude hlavně stát peníze.

Když už jsem se tedy dostal ke slovu, tak využiji ještě jeden bod, o kterém jsem chtěl mluvit. My jsme předložili návrh zákona o církvích, který právě souvisí s touto tematikou. Kromě současné situace na hranicích jsou zde i jiné aspekty současné krize. Je to aktualizace české legislativy, která se v mnohých bodech neumí vypořádat s nastalou situací. My jsme mj. předložili návrh zákona o církvích. Cílem návrhu je podmínit přiznání zvláštních církevních práv, jako zakládání církevních škol či provozování duchovní služby ve věznicích a armádě, bezpečnostním hodnocením dané církve. Jsou to právě ty instituty, kdy může pronikat radikalismus do společnosti, ať už se radikální myšlenky dostávají do hlav mladých studentů, nebo odsouzených zločinců. BIS, Vojenské zpravodajství, Úřad pro zahraniční styky a informace a policie mají tak dát závazné hodnocení, zda příslušná církev nevzbuzuje

důvodnou obavu, že ohrožuje zahraničněpolitický zájem ČR, či nezakládá důvodné podezření, že ohrožuje veřejný pořádek nebo národní bezpečnost.

Vůbec nechápeme, proč tato vláda tento návrh odmítá. Zdůvodnění vlády je dosti křečovitě. V prvním bodě vláda říká, že takové opatření není potřebné a že omezuje nediskriminační přístup k církvím. Ve druhém bodě zároveň říká, že k takovému vyhodnocování již dochází.

Přítom principem zákona v podstatě je, aby k takovému hodnocení docházelo povinně, bylo závazné. Nedovedeme si představit, že budeme vědět, že církev představuje bezpečnostní riziko, a přitom jí udělíme zvláštní práva. Důležité také je, že žádný z bezpečnostních orgánů – NBÚ, Ministerstvo vnitra, BIS a další – se k zákonu nestaví zamítavě a chápou důvody zavedení.

Chtěl bych proto apelovat na vládu, aby dala stranou své politické ambice a aby podporovala návrhy zákonů, které jsou důležité pro bezpečnost České republiky. Já bych zde chtěl zmínit, že oceňuji – a říkal jsem to už i na našem brífinku – že ti aktivisté, kteří tady sedí, se neuchylují k tomu, aby ten problém eskalovali a radikalizovali. Jak vidíte, předkládají petice, což je cesta demokratického řešení, aby se domohli projevení svého názoru, předkládají nebo navrhlí zákonnou úpravu, což je přesně v souladu s naší demokracií a s našimi legislativními principy. Pokud se budeme vyhýbat tomu, nebo budeme liknaví, neříkám, že se tomu vyloženě vyhýbáme, ale pokud budeme liknaví v řešení tohoto problému, tak jenom bude vznikat prostor pro to, aby se této tematiky chopily radikální skupiny, kterým bude cizí nějaký demokratický zákonný princip, a ten problém bude eskalovat a bude i nám přerůstat přes hlavu.

Apeluji proto na vládu, aby začala jednat konkrétněji. Já osobně očekávám, zopakují to, odpovědi na to, jestli počítáme v rámci, já nevím, hmotných rezerv, v rámci rozpočtu Ministerstva vnitra s vyčleněním míst, kde by ti imigranti byli, prostředků pro jejich dočasné působení u nás, doufám dočasně, finanční prostředky na to, které to bude stát, zvýšený počet zaměstnanců nebo příslušníků policie, armády a tyto věci. Ty odpovědi jsem bohužel zatím neslyšel. Dále bych chtěl rád slyšet konkrétní odpověď na to, už to tady bylo, tato výzva padla, když my nepřijmeme kvóty, jaké budou sankce a jestli jsme schopni – tedy co se bude dít dál, jak bude vůči nám postupovat Evropská unie, jak si s tím problémem poradíme. Protože naším posláním tady v této Sněmovně, tak jak jsme všichni přísahali, když jsme dělali poslanecký slib, a to bych chtěl připomenout všem, že budeme hájit zájmy občanů České republiky. Já chápu problémy imigrantů, mám sociální citění, ale v našem poslaneckém slibu jsme se zavázali hájit zejména a primárně zájmy občanů České republiky.

Protože se blíží jednadvacátá hodina, chtěl bych navrhnout, abychom jednali i po 21. hodině.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji, беру to jako procedurální návrh (ojedinělý potlesk z levé i z pravé části jednací síně). Dáme hlasovat o tom, že Poslanecká sněmovna bude jednat a hlasovat po 21. hodině meritorně i procedurálně. Eviduji žádost o odhlášení, takže vás, kolegyně a kolegové, všechny odhlásím,

zazvoním (neklid a šum v jednací síni), samozřejmě přivolám ty, kteří jsou v předsálí, a požádám vás, abyste se znovu přihlásili. Vzhledem k tomu, že je přítomno poslankyně a poslanců 44, tak musím ještě chvíli počkat, aby Poslanecká sněmovna byla usnášeníschopná.

Já tedy ještě jednou zazvoním a přivolám kolegyně a kolegy z předsálí (neklid a šum v jednací síni). Ještě stále poslankyně a poslanci přicházejí, tak vás požádám o chvíli strpení, abychom počkali, než se všichni dostaví do jednacího sálu.

Já vás požádám, vás, kteří jste přišli do sálu, abyste se přihlásili svými elektronickými kartami.

Hlásí se pan poslanec Koniček.

Poslanec Vladimír Koniček: Vážený pane předsedající, návrh pana poslance Fiedlera je nehlasovatelný. Včera jsme to tady měli už jednou, když jsem říkal, že návrh pana poslance Miholy je nehlasovatelný, návrh pana poslance Fiedlera je taktéž nehlasovatelný.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Dobře, já tedy požádám pana poslance Fiedlera, aby zopakoval svůj návrh, protože to je procedurální návrh, o kterém dáme hlasovat. (Šum, smích, neklid v jednací síni.)

Poslanec Karel Fiedler: Pardon, omlouvám se, jménem dvou poslaneckých klubů, poslaneckého klubu Úsvitu a poslaneckého klubu ODS navrhuji, abychom jednali a dokončili tento bod i po jednadvacáté hodině.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Bylo by dobré, aby "jednali a hlasovali"...

Poslanec Karel Fiedler: Jednali a hlasovali i po jednadvacáté hodině.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Dobře. Já ještě jednou zazvoním na gong a požádám kolegy a kolegyně, aby se dostavili k hlasování, protože máme čtyři minuty do 21 hodin, to znamená, buď odhlasujeme, že budeme pokračovat v jednání, nebo budu nucen jednat Poslanecké sněmovny přerušit. (Neklid v jednací síni.)

Pro pořádek přečtu ještě jednu omluvenku, která ke mně dorazila. Je to omluvenka paní poslankyně Zuzany Kailové, já ji přečtu. Pane předsedo, prosím omluvte neúčast poslankyně Zuzany Kailové z dnešního odpoledního jednání Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky od 18 hodin z osobních důvodů. Takže to je omluvenka paní poslankyně...

(Vyčkává se, zda se na světelné tabuli objeví dostatečný počet přihlášených poslanců. Po chvíli se hlásí a k mikrofonu přistupuje poslankyně Němcová.)

Vzhledem k tomu, že máte přednostní právo, dobře. Prosím, aby vystoupila paní poslankyně. Jenom říkám, že je 20.59 hodin. Jistě víte, že jednání končí ve 21 hodin. Máte slovo.

Poslankyně Miroslava Němcová: Já tomu všemu rozumím. Děkuji za slovo. Myslím, že tomu rozumíme všichni, kteří jsme tady. Je hanbou koalice, která tvrdí, jak vážný bod směrem k veřejnosti tato otázka je, a víme dobře, že část poslanců se tady odpíná. Vidím dobře, kolik nás tady teď sedí. Na tabuli svítí 66.

Jestli pro pana předsedu vlády a pro vládu jako celek skutečně je vztah s občany tak důležitý a budování důvěry tak důležité, tak nechápu, jak to, že nemůže zajistit alespoň mezi svými poslanci, když koalice dává většinu z Poslanecké sněmovny, aby u tohoto bodu tady většina byla.

Považuji to za ostudu koalice a její přístup k tomuto bodu, k občanům i ke Sněmovně. (Potlesk zprava.)

Místopředseda PSP Jan Bartošek: S přednostním právem se hlásí ještě pan předseda Bělobrádek. Bohužel mohu konstatovat, že do 21. hodiny nebyla Poslanecká sněmovna usnášeníschopná. Z toho důvodu jsme nemohli odhlasovat, abychom jednali a hlasovali po 21. hodině. Z toho důvodu já přerušuji jednání této schůze.

Děkuji vám a přeji pěkný zbytek dnešního večera.

(Schůze byla přerušena ve 21.01 hodin.)

Pokračování schůze Poslanecké sněmovny
1. října 2015
Přítomno: 146 poslanců

(Schůze pokračovala v 9.00 hodin.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, členku vlády tady ještě nemám žádnou, zahajují další den přerušené 30. schůze Poslanecké sněmovny.

Žádám vás, abyste se všichni přihlásili svými identifikačními kartami, případně mi oznámili, kdo žádá nebo již požádal o vydání náhradní karty.

Sděluji, že do zahájení schůze požádali o omluvení své neúčasti na jednání této schůze poslanci a poslankyně: Petr Adam zdravotní důvody, Vojtěch Adam zdravotní důvody, František Adámek od 14.30 do 15.00 hodin pracovní důvody, Markéta Adamová zahraniční cesta, Zuzka Bebarová Rujbrová zahraniční cesta, Ivana Dobešová pracovní důvody, Jan Farský do 11 hodin pracovní důvody, Matěj Fichtner pracovní důvody, Jana Fischerová zahraniční cesta, Pavla Golasowská bez udání důvodu, Josef Hájek zahraniční cesta, Jana Hnyková pracovní důvody, Pavel Holík zahraniční cesta, Bohuslav Chalupa do 10.15 hodin pracovní důvody, Igor Jakubčík osobní důvody, David Kádner pracovní důvody, Zuzana Kailová bez udání důvodu, Vít Kaňkovský do 9.30 hodin osobní důvody, Simeon Karamazov osobní důvody, Rom Kostřica do 12.15 hodin pracovní důvody, Michal Kučera zdravotní důvody, Helena Langšádlová osobní důvody, Jana Lorencová do 10.30 hodin bez udání důvodu, Květa Matušovská osobní důvody, Alena Nohavová rodinné důvody, Josef Novotný rodinné důvody, Igor Nykl pracovní důvody, Gabriela Pecková pracovní důvody, Lukáš Pleticha pracovní důvody, Karel Pražák zdravotní důvody, Karel Rais zdravotní důvody, Adam Rykala osobní důvody, Antonín Sed'a od 16 do 17.30 hodin pracovní důvody, Jan Sedláček odpolední jednání – pracovní důvody, Milan Šarapatka zahraniční cesta, Milan Urban zdravotní důvody, Helena Válková pracovní důvody, Roman Váňa zdravotní důvody, Vladislav Vilímec pracovní důvody, Josef Vondrášek zdravotní důvody, Josef Vozdecký zdravotní důvody, Rostislav Vyzula pracovní důvody, Markéta Wernerová pracovní důvody), Kristýna Zelenková zahraniční cesta, Jiří Zemánek pracovní důvody a Marek Ženíšek pracovní důvody.

Z členů vlády se omlouvají Bohuslav Sobotka pracovní důvody, Pavel Bělobrádek od 17.00 pracovní důvody, Richard Brabec pracovní důvody, Jiří Dientsbier pracovní důvody, Daniel Herman pracovní důvody, Milan Chovanec do 10.00 pracovní důvody, Michaela Marksová pracovní důvody, Jan Mládek pracovní důvody, Svatopluk Němeček pracovní důvody, Robert Pelikán pracovní důvody, Dan Ťok pracovní důvody, Kateřina Valachová pracovní důvody a Lubomír Zaorálek zahraniční cesta. To byly omluvy, které došly předsedovi Poslanecké sněmovny.

Pan kolega Jeroným Tejc má náhradní kartu č. 11.

Vracíme se do schůze, která má jediný bod, a tím je

1.
**Informace předsedy vlády České republiky
o řešení nelegální migrace na území EU**

Touto informací jsme se zabývali dne 18. června 2015, kdy jsme ji přerušili ve všeobecné rozpravě. Připomínám, že vám byly dne 18. června rozdány materiály Informace pro 30. mimořádnou schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky k tématu nelegální migrace na území Evropské unie a Přehled krizových událostí s migračními dopady ve vybraných státech a regionech z května roku 2015, které připravilo Ministerstvo vnitra.

Žádný z ministrů, který přednášel úvodní slovo, to znamená jak pan premiér Bohuslav Sobotka, tak ministr vnitra Milan Chovanec, který je omluven jenom na část dopoledního jednání, tak ministr zahraničních věcí, který je na zahraniční cestě, není přítomen. Požádám tedy některého z členů vlády, aby zaujal místo u stolku zpravodajů.

Vidím sice přihlášku Karla Fiedlera, ale ten hovořil podle mých poznámek 18. června, takže ho odmažu z přihlášených a budeme pokračovat v přerušené rozpravě, do které jsou řádně přihlášení jednotliví poslanci, ale s přednostním právem evidují přihlášku pana předsedy ODS Petra Fialy a také se stanoviskem klubu ODS vystoupí paní poslankyně Miroslava Němcová. To jsou přednostní práva, která mám.

Ale nejdříve požádám některého ze členů vlády, kdo se ujme role za vládu. Ochoten je pan ministr obrany Martin Stropnický, takže to je vynikající. Pan ministr Martin Stropnický alespoň na část projednávání zaujme místo u stolku zpravodajů za vládu České republiky, která informaci předkládá. (Hluk v jednací síni.) Prosím o klid kolegy poslance a poslankyně. Chvilíčku ještě počkám, než dohovoříte. Děkuji.

Prosím, pane předsedo, máte slovo.

Poslanec Petr Fiala: Dámy a pánové, pěkné dopoledne. Myslím, že to, co jsme tady teď viděli, je příznačné pro to, jak vláda přistupuje k zahraniční politice a k této otázce. Jsem rád, že se našel alespoň jeden člen vlády, který si přišel sednout ke stolku zpravodajů, abych mohl vůbec začít mluvit k tomuto bodu. Bohužel tu není řada klíčových ministrů, není tu premiér. Chápu samozřejmě, že má svůj program a respektuji to, nicméně i to, že tu projednáváme tak důležité téma a premiér tu jako většinou, když se mluví o zahraničněpolitických otázkách, není, ukazuje jeho priority.

Vláda pokračuje v praxi, kdy v otázkách migrace a obecně zahraniční politiky komunikuje velmi málo nebo vůbec ne. A to jsme ještě svědky toho, že každý ministr si říká, co chce, přítom si ani mezi sebou nesdělují zásadní skutečnosti a premiér pro jistotu mlčí nebo mění názory každý den.

Chtěl bych připomenout, a připomenout nám všem, tedy i vám, že Poslanecká sněmovna zavázala vládu České republiky, a tedy i premiéra, svým usnesením z února letošního roku, aby průběžně Sněmovnu informoval o postojích, která vláda bude zastávat na unijních jednáních. To se neděje a většina jednání, která vůbec

v Poslanecké sněmovně máme a která se týká zahraniční politiky nebo evropské politiky, jsou vyvolána z řad opozice.

Potřeba jasných informací o postojích České republiky, o postojích, které česká vláda zastává, je o to důležitější v situaci, kdy česká vláda na evropských summitech kapitulovala, kapitulovala poté, co Evropská unie a některé silné členské státy neváhaly použít politiku nátlaku a mocenské převahy, aby byly přijaty povinné kvóty pro přerozdělení uprchlíků. Česká koaliční vláda se rozhodla tuto skutečnost navzdory předcházejícím proklamacím bez jakéhokoliv politického či soudního odporu pasivně přijmout. Tato její nečinnost neohrožuje jenom řešení migrační krize, ale především ohrožuje budoucí možnost obhajoby našich zájmů v Evropské unii.

Vládu jsme podporovali, vláda měla podporu opozice, měla oporu napříč politickým spektrem, pokud jde o její negativní postoj vůči kvótám, neboť jsme se domnívali, že vláda za svým negativním postojem opravdu stojí, že ho bude prosazovat, že je ochotna ho hájit a že je ochotna hájit zájmy občanů České republiky.

Ukazuje se však, jasně se to ukázalo, že vláda tady hrála velkou evropskou komedii. Na jedné straně ukazovala veřejnosti a médiím, že bojuje proti kvótám, ale na druhé straně v okamžiku, kdy došlo na lámání politického chleba, tak vzala zpátečku, zařadila zpátečku, pravděpodobně proto, aby si v Evropské unii neudělala příliš mnoho nepřátel. Pan premiér se asi bojí, že ho stihne podobný osud jako Roberta Fica, který neváhá slovenské občany hájit a Evropská socialistická internacionála mu hrozí vyloučením, protože jeho smýšlení není dostatečně proevropsky progresivní. Vicepremiér Andrej Babiš se možná zase obává, že pokud se vláda ozve, rozhněvá Evropskou komisi a ta zastaví příliv dotací, které jdou také do jeho podniku.

My jsme hluboce přesvědčeni, že většinové přehlasování v otázce přijímání cizích příslušníků na naše území, tedy v otázce, která se bytostně týká bezpečnosti, která se bytostně týká suverenity naší země, je riskantním precedentem. A toto není jenom můj názor. To, že systém povinných kvót navržený Evropskou komisí, je "neakceptovatelný a může představovat rovněž nebezpečný precedent do budoucna", to jsou slova premiéra Sobotky z 18. června tohoto roku, tedy z minulých schůze Poslanecké sněmovny k otázkám migrace. A ten samý Bohuslav Sobotka o čtrnáct dní později veřejnosti sděluje, že vláda povinné kvóty bez protestu přijme. A tedy ten precedent, který označoval za mimořádně nebezpečný, se tímto jeho postojem v podstatě vytvořil.

Z hlediska budoucí obhajoby našich zájmů, zájmu České republiky v rámci Evropské unie, je použití, ale i tichá akceptace, i tichá akceptace takového řešení, silového řešení ze strany vlády, naprosto nepřijatelná. Hrozí totiž, že toto řešení, tento způsob přehlasování zájmu jednotlivých států a zájmu České republiky se stane v Evropské unii osvědčenou praxí a znemožní tak jakoukoliv možnost do budoucna obhajovat naše zájmy, naše názory, naše postoje, tedy zájmy, postoje a názory občanů České republiky. Pokud budeme tuto praxi bez odporu, bez jakékoliv reakce, bez jakékoliv obrany akceptovat, tak hrozí, že o otázkách naší národní suverenity, o otázkách našeho zájmu, naší bezpečnosti bude rozhodovat nějaká hlasovací ujednání koalice, hlasovací mašinérie v rámci Rady, a to je naprosto nepřijatelné. Přitom

premiér se na tomto místě například v červnu tohoto roku dušoval, že trvá na tom, že to musí být národní vlády, které mají šanci kontrolovat migrační toky do svých území a regulovat je.

Další příležitostí, kdy bude mít vláda možnost zastávat naše zájmy v otázce migrace, bude jednání o návrhu Komise na permanentní přerozdělovací mechanismus. Jak bude ale vláda bránit tomuto dalšímu návrhu Komise, když už jednou de facto tento princip připustila? Já se skoro obávám, že na tuhle otázku, kterou jsem teď položil, jak bude vláda bránit tomuto novému návrhu Komise, je už skoro pozdě. Pozdě je ale proto, že vláda nejednala, nebo neřikala veřejnosti pravdu. Již několik dní, několik týdnů před naším fiaskem na zasedání Rady Evropské unie jsem se ministrů vlády a přímo pana premiéra opakovaně ptal, jaký bude postup vlády, pokud bude hrozit hlasování kvalifikovanou většinou, a co vláda podnikne, bude-li v této otázce přehlasována. Buď jsem se nedozvěděl nic, nebo jsem byl panem ministrem Zaořálkem v našem společném televizním vystoupení osočen, že straším lidi, že česká vláda má situaci pod kontrolou. Ministr zahraničí také dodal, že – cituji: "je přesvědčen, že použití kvalifikované většiny v Evropské unii se používá na technické věci a použití na tuto výslovně politickou záležitost je precedent, který by byl nebezpečný" – konec citátu ze slov pana ministra Zaořálka. Vypadá to ovšem, že pana ministra jeho evropsští partneři v použití kvalifikované většiny pěkně vyškolili. Stejný pan ministr Zaořálek dnes říká, že se tomu precedentu nebudeme bránit, protože bychom se vyautovali pro další jednání. Tak já musím jenom říci, že český ministr zahraničí tady nejenom srazil paty, ale že se nechal ještě střelit do nohy a myslí si, že jako jednonohý český reprezentant si vylepší svoji startovací pozici. No tak já si tedy myslím, že si svoji startovací pozici tímto postojem Česká republika nejen nevylepší, ale katastrofálně si ji zhoršila.

Musím říci, že taková česká diplomacie nehájí české zájmy, ale jediné, co hájí, je vlastní bezproblémové fungování v Evropské unii. A dámy a pánové, to není jedno a to samé. Česká diplomacie nemá hájit bezproblémové fungování, svoje bezproblémové fungování v rámci Evropské unie, ale má hájit zájmy České republiky a zájmy českých občanů, což nedělá. A znovu opakuji, v této chvíli nejde jenom o otázky migrace, ale jde o samotný princip fungování České republiky v rámci Evropské unie. Vláda se v praxi silového hlasování v otázkách národního zájmu musí bránit všemi politickými a právními prostředky. Pokud to vláda neučiní, pokud nevyužije všech prostředků, pokud se nebude bránit, tak zradí zájmy našich občanů a nenávratně tak poškodí již tak nízkou důvěru lidí v evropský integrační projekt.

Bohužel – a říkám to opravdu nerad, protože já na těchto věcech nechci získávat žádné opoziční politické body, já bych byl šťasten, kdybychom v této věci dosáhli celonárodního konsenzu a mohli postupovat společně – bohužel dosavadní postup vlády důvěru nebudí. A nebudí ji nejenom pro to, co vláda udělala, ale nebudí ji ani pro to, co říkala o tomto postoji, protože je zcela zjevné, že nám vláda neřikala celou pravdu, že nebyla a není v této otázce jednotná a že si ani celou pravdu neřikali pravděpodobně jednotliví členové vlády. Možnost efektivního prosazení našich zájmů tak padla za oběť nesouladu mezi členy vlády, kteří si mezi sebou nesdělují elementární informace, které mají vliv na taktiku jednání, a opět tímto postupem ohrožují naše národní zájmy.

Pan premiér Sobotka v pořadu České televize – abych to ilustroval na konkrétních případech – 13. září řekl: "Naším cílem je, aby se o této věci" – tedy rozumějte o kvótách – "mluvilo na Evropské radě, ne aby se ta věc uzavřela na úrovni ministrů vnitra nebo ministrů zahraničí. Čili chceme," říkal pan premiér Sobotka, "aby se o tom jednalo na úrovni Evropské rady, tak jako se o tom jednalo v minulosti."

Jak máme ale rozumět tomu, že pan státní tajemník Prouza, pravá ruka premiéra, který má na starosti evropské záležitosti a do jisté míry koordinuje českou evropskou politiku, 29. září v rozhovoru pro týdeník Respekt přiznal, že "záměr po neúspěšném červnovém jednání, jehož se premiér Sobotka zúčastnil, zněl, že dohodu uzavřou ministři vnitra, na jejichž jednání se rozhoduje hlasováním, a premiéři se pak budou věnovat skutečně důležité věci"?

Pokud jste mě, dámy a pánové, poslouchali, tedy ne mě, ale slova pana premiéra Sobotky a pana státního tajemníka Prouzy, tak vám musí být jasné, že jeden z těchto pánů neříká pravdu. Jeden z těchto pánů veřejnosti lže. Možná se nechali inspirovat slovy svého sociálně demokratického kolegy z Maďarska, bývalého premiéra Gyurcsányho, který ve svém známém citátu přiznal, jak vypadala jeho politika, když řekl: Lhali jsme ve dne, lhali jsme v noci. Jenom bych k tomu dodal, že bývalý socialistický premiér Gyurcsány řekl: Lhali jsme ve dne, lhali jsme v noci, abychom uspěli ve volbách.

Tady já ani sociální demokracii nepodezírám z toho, že to dělala proto, že chce uspět ve volbách, ale spíše si myslím, že to dělali z pohodlnosti, z toho, aby se vyhnuli konfliktu, aby veřejnosti sdělili jednu věc, která není pravdivá, a jinak se zachovali na úrovni Evropské unie, kde se dostali pod tlak silných států. A když to tak je, tak si myslím, že pan premiér by si mohl odpustit i taková ta teatrální gesta, kterých jsme byli také svědky, kdy vyprovázal svého ministra vnitra na letiště před odletem na klíčové jednání rady ministrů o kvótách, aby ho – cituji: morálně podpořil, protože ho čeká perný den. Bohužel, pánové si nějak zapomněli sdělit, že ten den bude perný proto, že Poláci neudrží jednotnou pozici Visegrádské skupiny, na které vláda tak stavěla. Premiér pak hrál překvapeného, i když vláda, až tedy na pana ministra vnitra Chovance, i když vláda o polském postoji, jak řekl opět státní tajemník Prouza – cituji: věděla už tejdén, protože ona volala premiérka našemu premiérovi, že stahují svoji dohodu z V4.

A bylo by tedy správné, aby vláda veřejnosti také sdělila, když to zjevně někteří členové vlády věděli už dopředu, proč Polsko ze společné pozice vycouvalo. Polsko vycouvalo nejspíše proto, že počítá s tím, že se může zhoršit situace na Ukrajině a může přijít následná vlna migrace Ukrajinců. A vzhledem k tomu, a to by nám vláda také měla jasně říct, že závěry jednání Rady ministrů neobsahují žádnou záruku toho, že kvóty nebudou opakovaně používány, tak je velmi pravděpodobné, že kvóty a další počty migrantů budou jednou na stole a může to být třeba na základě požadavku Polska.

Když se na to podíváme podle činů, nikoli podle rétoriky, tak vidíme, že na faktické úrovni vláda svou pasivitou a svým přístupem de facto nesmyslné kvóty obhájuje, a to kvóty, které tady budou nejspíše natrvalo, přivedou na naše území

neznámý počet lidí a z hlediska řešení migrační krize v rámci Evropské unie stejně nebudou fungovat.

Vzhledem k tomu, že debata o migrační krizi bude nepochybně pokračovat, tak vyzývám vládu, aby na evropské úrovni hájila, prosazovala kroky, které občanská demokratická strana navrhuje už dlouho a z nichž některé potom chceme přenést i do usnesení Poslanecké sněmovny, které po mně bude navrhovat paní poslankyně Miroslava Němcová.

1. Žádáme vládu, aby trvala na odmítavém postoji k povinným kvótám a připojila se k podání žaloby k Evropskému soudnímu dvoru, jak to ostatně avizoval místopředseda vlády Pavel Bělobrádek. Protlačení povinných kvót silou rezignovala EU na demokratické principy rozhodování a je nutné, abychom se tomu postavili, abychom byli v této otázce důslední a mohli tak čelit návrhu na povinný přerozdělovací mechanismus, který je nepochybně na stole.

2. Vláda musí odmítnout jakékoli tlaky na sjednocení sociálních dávek pro běžence v zemích Evropské unie. Naopak je třeba sociální výhody omezit a zvýšit tlak na integraci. Navíc hrozí, že sjednocení sociálních dávek se pak přelije do nutnosti sjednocovat další věci, sjednocovat azylové řízení v celé Evropské unii, což je jenom další cesta k evropskému superstátu, cesta, která jde proti zájmům České republiky a proti zájmům jejích občanů.

3. Vláda musí vyvíjet tlak na urychlenou změnu rozpočtu Evropské unie s cílem posílit zdroje na zlepšení podmínek uprchlíků v táborech mimo území Evropské unie. Pokud může Evropská unie na svůj chod, na svůj administrativní chod vyčlenit 645 mil. Kč denně, tak je nutné, aby změnila svoje priority a našla rozpočtové zdroje, a to nebude žádný velký problém, na navýšení dnes již schválené pomoci uprchlickým táborům, která má v současné době činit 1 mld. eur.

To samé, abychom jenom neřekli, co se má udělat na evropské úrovni, je ale potřeba udělat i na úrovni České republiky, tedy v rámci rozpočtu České republiky. Připomínám tady náš požadavek na vládu. Česká republika dává dlouhodobě na rozvojovou spolupráci kolem 4 mld. Kč, což je 0,11 % hrubého domácího produktu. My jsme se ale zavázali při vstupu do EU, že budeme dávat do letoška 0,33 % HDP, a to když si spočítáte, tak je rozdíl kolem 10 mld. Těchto 10 mld. vláda samozřejmě má, utrací je, o 10 mld. meziročně zvýšila provozní náklady ministerstev. Ale tady by ty peníze byly použity správně a byly by použity dobře. A nezapomeňme, že každá koruna, která je utracena v místě konfliktu, má sedminásobně vyšší cenu než koruna, která je použita v důsledku řešení migrační krize na území České republiky.

4. Vláda by měla trvat na tom, že migrační krize je především bezpečnostním problémem a že má jednu ze svých zásadních příčin v nezvládnutí organizovaného zločinu na periferii Evropy. Je proto nutné potírat organizovaný zločin, pašeráctví, obchod s lidmi a důsledně chránit vnější hranice Unie. EU se už před čtvrt rokem dohodla na zabavování lodí, potápění lodí pašeráků, ale zatím neudělala nic. Místo toho vymýšlí kvóty, a kdyby nevymýšleli kvóty, tak se mohla třeba vnější služba a Komise snažit o to, abychom dosáhli na diplomatickém poli získání mandátu Rady bezpečnosti OSN, který je k této aktivitě nutný.

Ale zase nechceme mluvit jenom o tom, co se má udělat na evropské úrovni, co mají udělat velké státy. Chceme k tomu boji s převaděčstvím, s obchodováním s lidmi také sami přispět. Proto ODS navrhuje zpřísnění trestů za převádění nelegálních uprchlíků, nyní je to 5 let, resp. 8 pro organizovanou skupinu, a to je třeba stejná sazba, jakou máte za provozování hazardu. A určitě se všichni shodneme, že společenská nebezpečnost převaděčství je v této době mnohem vyšší a zvýšení trestů by mělo nepochybně preventivní a odrazující účinek. Vláda by v této souvislosti měla také trvat na dodržení harmonogramu dokončení těch tzv. hotspotů na vnější hranici EU, aby se co nejdříve mohlo začít s identifikací lidí a s posuzováním oprávněnosti žádosti o mezinárodní ochranu.

5. Vláda by měla na evropské úrovni iniciovat ujednání preventivní a informační kampaň, kterou by třeba mohla iniciovat Evropská služba vnější akce, aby také měla nějakou náplň své činnosti. Něco by konečně dělala, když nás tato vnější služba ročně stojí 8 mld. eur. EU by tak mohla účinně využít svých delegací v subsaharských zemích a svého partnerství s Africkou unií, na Balkáně a na Blízkém východě. Také v tomto směru by mohla probíhat intenzivní preventivní komunikační kampaň, a to jak ve zdrojových, tak v cílových zemích, protože tu kampaň je třeba vést nejenom ve zdrojových zemích, v tranzitních zemích, ale také v těch komunitách, do kterých proud běženců míří, tedy v komunitách v rámci zemí EU.

Dámy a pánové, hlasování o kvótách jasně ukázalo nebezpečí, které přináší současné nastavení rozhodovacích mechanismů v rámci Evropské unie. Vláda pana premiéra Sobotky svou podporou prohlubování procesu evropské integrace, svým nastavením se této nové praxi, tím, že se nepostavila, nechce se postavit tomuto novému precedentu, politická rizika praxe nového silového rozhodování jenom prohlubuje.

Já bych si na závěr svého vystoupení dovolil připomenout ještě jednou slova pana premiéra Sobotky, který při květnové návštěvě Německa prohlásil, že evropskou integraci považuje za šťastný příběh, který je souborem nástrojů podepřených robustními institucionálními pilíři. Ovšem, říkal premiér Sobotka, život jim dáváme my; samy o sobě bez naší práce a důvěry neobstojí. Tak já ta slova беру vážně, i když to není úplně lehké, a žádám pana premiéra, aby dal život těmto svým slovům a svou prací zvýšil důvěru občanů v Evropskou unii, zvýšil důvěru tím, že bude konečně jednat v zájmu občanů České republiky. Naši lidé si nepochybně ten šťastný příběh, o kterém mluví pan premiér Sobotka, zaslouží. Toho šťastného příběhu ale dosáhneme jenom tím, že vláda využije nejbližší možné příležitosti – a to by mělo být poučení z tohoto příběhu, který vůbec není šťastný, příběhu přehlasování ve věci kvót – že vláda využije nejbližší příležitosti, kdy budou otevřeny smlouvy o fungování Evropské unie, a aktivně se zasadí o právní změnu postavení České republiky v rámci Evropské unie.

A když mluvím o otevření smluv, změně postavení České republiky v Evropské unii, tak chci zdůraznit, že tady nevolám po happyendu našeho členství v Evropské unii, ale pro naše občany, pro Českou republiku chci takové podmínky členství v Evropské unii, které nám umožní zachovat autonomii a suverenitu v základních otázkách, které se týkají České republiky, které se týkají našich národních zájmů, které se týkají zájmů českých občanů. Vláda tyto zájmy nehájí, neříká lidem pravdu,

nechová se ve věci unijní politiky zodpovědně, a tím ohrožuje naši budoucnost, ale i naše rozumné a důstojné postavení v rámci Evropské unie. Já vyzývám vládu, aby toto své jednání změnila a začala konečně hájit zájmy České republiky. (Potlesk z lavic ODS.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Petru Fialovi za jeho vystoupení a dovoluji mi, abych ještě přečetl dvě omluvy. Pan poslanec Jaroslav Zavadil od 9 do 11 hodin a pan poslanec Kořenek od 9.30 z pracovních důvodů.

Ještě oznámím – máme před sebou kromě těch přihlášených, kteří jsou na tabuli, dvě přednostní práva – paní poslankyně Němcová a pana poslance Benešíka. To jsou stanoviska poslaneckých klubů, ale faktické poznámky, které musím nechat proběhnout ještě předtím, je pan poslanec Fiedler, Zlatuška, Okamura, Černocho a Foldyna. Tak to jsou teď faktické poznámky. Nyní tedy pan poslanec Fiedler s faktickou poznámkou. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Karel Fiedler: Děkuji za slovo, pane předsedající. Dobré dopoledne, dámy a pánové. Pan předsedající správně zaregistroval, že tam byla chyba na tabuli, že já už jsem mluvil při první části této schůze, a to je právě důvod, proč jsem si vzal faktickou poznámku a chci ještě okomentovat to, za jakých okolností byla přerušena ta mimořádná schůze. Bylo to za okolností, kdy Poslanecká sněmovna hlasy poslanců vládní koalice odmítla, aby v červnu pokračovala tato schůze. Já jsem požádal, aby bylo možno jednat i po 21. hodině a toto hlasování bylo tehdejšími řídicími schůze odkládáno, protahováno tak dlouho, než kvorum v Poslanecké sněmovně kleslo pod počet jedné třetiny. Jinými slovy, já to rozvedu pro občany, kteří sledují vysílání ze Sněmovny, do té doby, než přítomní poslanci vládní koalice, někteří, vytáhli své hlasovací karty, a přestože evidentně byli přítomni v Poslanecké sněmovně, tak znemožnili toto hlasování a pokračování jednání Sněmovny k této aktuální problematice.

Navázal bych na slova ještě předřečníka, pana předsedy Fialy, o tom, jak koná vláda. Vláda se má zodpovídat Poslanecké sněmovně, vláda se evidentně nechtěla zodpovídat Poslanecké sněmovně, nechtěla Poslanecké sněmovně a občanům sdělit své záměry a kroky. Proto zhatila pokračování této mimořádné schůze i v červnu a já se domnívám, že tři měsíce, které se mezitím odehrály, nám budou chybět. Jediné potěšitelné je to, že vláda postupně realizuje to, co navrhovala strana Úsvit ve svých návrzích a doporučeních. Děkuji za slovo.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji za dodržení času. Další faktická poznámka pana poslance Zlatušky. Prosím, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Jiří Zlatuška: Pane předsedající, já bych k tomu růžově hnědému proslovu, co zde měl pan předseda ODS Fiala, jenom upozornil, že tam dochází k míchání pojmů. Ta jeho plamenná filipika proti postoji vlády mířila na souvislost

kvót s migrací. Kvóty se týkají výhradně azylového řízení, nikoli umístování migrantů. A pokud míníme vážně, že budeme žadatele o azyl, kteří jsou pouze migranty, nikoli utečenci, vracet, tak zatím nikdo fungující mechanismus jiný než s kvótami nenavrhl a perspektiva hotspotů mimo Evropskou unii je sice konstruktivním řešením, ale tu aktuální situaci neřeší. Doporučoval bych alespoň si přečíst to nařízení, o kterém se v Evropské komisi jedná. Myslím, že jak u pana předsedy ODS, tak u řady dalších zjevně nedošlo k tomu, že by si těch 16 stránek přečetli a podívali se na to, co tam vlastně stojí.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Zlatuškoví. Další faktická poznámka pana poslance Tomia Okamury. Prosím, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Tomio Okamura: Vážené dámy a pánové, vláda ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL odsouhlasila přijetí tisíců nezákonných imigrantů z nepřátelských zemí a z nepřátelských kultur, přičemž zdůrazňuji, že prvních 1500 nelegálních imigrantů se tato vláda rozhodla přijmout již v červenci, kdy ještě ani žádné kvóty nebyly, a to vše proti vůli drtivé většiny občanů České republiky. Tato vláda k těmto nevratným krokům, které způsobí do budoucna velké sociální pnutí a nárůst kriminality, nemá žádný mandát, jelikož ještě donedávna vládní představitelé říkali, že žádný problém s imigranty neexistuje a není potřeba se na něj připravovat. Výsledkem této vládní neschopnosti a servility vůči Bruselu a Washingtonu je přijímání tisíců nechtěných vetřelců proti vůli drtivé většiny občanů, a to vše na úkor sociálního zabezpečení pro naše potřebné občany.

Tato vláda se rozhodla vynaložit na nelegální imigranty miliardy korun na úkor našich občanů. Tato vláda by měla podat demisi, jelikož porušila svým jednáním, kdy přijala bez odporu diktát Bruselu, suverenitu naší republiky. A znovu opakují, zcela proti vůli drtivé většiny občanů České republiky a to je velmi závažný moment. Jedná se o nevratné kroky, které ovlivní na generace další vývoj v České republice, a měli bychom v této závažné chvíli umožnit občanům, aby se závažně vyjádřili v referendu. Tento návrh jste nám, našemu hnutí Svoboda a přímá demokracie SPD, tady ve Sněmovně již letos v létě třikrát zamítli. Anebo by se mělo občanům umožnit vyjádřit se v předčasných volbách. A já vás, vládo, žádám – umožňte občanům demokracii, nikoli vaši diktaturu. Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: To byl pan poslanec Tomio Okamura. Pokračujeme ještě faktickými poznámkami – jsou ještě dvě, protože kolega Černocho přeměnil svou přihlášku na přihlášku s přednostním právem. Nyní pan poslanec Jaroslav Foldyna, poté s faktickou poznámkou pan poslanec Zbyněk Stanjura. Prosím, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Jaroslav Foldyna: Děkuji za slovo. Dobré ráno, moji kolegové. Já jsem poslouchal bedlivě projev předsedy občanských demokratů. Byl krásný, ale byl

dlouhý a trošku se v něm lhalo. Líbily se mně ty parafráze, že řekne – slyšel jsem, že o sociální demokracii ten a ten řekl – lhali jsme, lhali. No já jsem taky slyšel ve veřejnosti, říkalo se to o občanských demokratech – kradli jsme ve dne, kradli jsme v noci. Proto jsou dneska marginální politickou stranou a potřebují si vylepšit image.

Straší tady veřejnost imigranty. Když se podíváte na titulky dnešních novin, říká: Česká vláda má nejhorší vztahy s Německem. Merkelová nebere Sobotkovi telefon. Chovanec přirovnal jednání v Evropském parlamentu k Mnichovu... Tak jaká vláda neplní tu svoji roli? Takže novináři vidí to, jak česká vláda kope za národní zájmy. Samozřejmě byli jsme přehlasováni, musíme se k tomu nějak postavit, musíme dát k tomu vládě nějaký mandát. A já s vámi naprosto souhlasím. Jenom si prosím vás odpusťte tyhle věci, které nepotřebujeme v této diskusi. Pojďme se držet merita věci.

Víte, za čtvrt roku Českou republiku o azyl požádalo 168 lidí. Za čtvrt roku 168 lidí. Nikdo sem už nechce. Zaplat' pánbůh za našeho prezidenta, který ty věci pojmenovává bez jakéhokoli pokrytectví. Zaplat' pánbůh za ministra Chovance, který ty věci pojmenoval v Evropské radě nebo v evropských orgánech tak, jak je pojmenoval. Zaplat' pánbůh, že nám Merkelová teď nebere telefon, protože za chvíli nám nebude mít kdo brát ten telefon, protože ten způsob německé politiky v Evropské unii – já s vámi naprosto souhlasím – je nehorázný. Je nehorázný. Předvádí nám něco, pro co jsme do Evropské unie nešli. Ani jeden z nás.

Takže pojďme věcně ty věci řešit a ne se tady osočovat, protože to by nestálo za nic. Děkuji vám. (Potlesk poslanců sociální demokracie.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji i za dodržení času k faktické poznámce. Nyní faktická poznámka pana poslance Zbyňka Stanjura, poté pan kolega Pavel Blažek také s faktickou poznámkou. Prosím, pane předsedo, máte slovo.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Děkuji za slovo. Je fakt hezké, když ten, kdo nás nejdřív uráží, skončí tím – pojďme věcně debatovat, nechme si ty urážky. Poté, co tady vypustil množství urážek. Ale na pana poslance Foldynu reagovat nebudu, to nemá žádný smysl.

Projev pana předsedy Fialy citoval jednotlivá protichůdná vyjádření členů vlády a tajemníka pro Evropu, pravou ruku premiéra Sobotky. A tam ty rozpory jsou evidentní. Tak je vysvětlíte. Tajemník Prouza věděl, že nás Polsko opustí, týden dopředu a ministr Chovanec to nevěděl! Tak kdo z nich neříká pravdu? Já nevím. Třeba to panu ministrovi neřekli. Ale tu tklivou scénu na tom letišti, tu pan předseda Fiala popsal velmi dobře.

A pro nepřítomného pana poslance Zlatušku prostřednictvím pana místopředsedy. On vždycky přijde – když promluví úspěšnější rektor Masarykovy univerzity, tak musí vystoupit a musí ho nějak urazit. Tak jenom k té jeho barevné škále.

Pane poslanče Zlatuško prostřednictvím pana místopředsedy, pokud budeme malovat ten problém narůžovo jako vy, tak někdo s hnědým politickým programem sem přijde a budete se divit. Podívejte se, jak posilují extrémní a populistické strany

v západní Evropě, a je to jenom proto, že standardní politické strany odmítají vést debatu o problémech, které lidi zajímají, tváří se, že nic takového neexistuje, problémy bagatelizují, nevěnují se jim, a pak se hrozně diví, jak dopadají volby. My taková být nechceme. My na rozdíl od vás jsme připravili deset návrhů usnesení, které představí paní poslankyně Němcová, které definují mandát pro Českou republiku. Věřím, že pro ta usnesení najdeme dostatečnou podporu v Poslanecké sněmovně. Byli jsme to my, kteří v únoru svolali schůzi, navrhli usnesení a i díky podpoře ostatních politických stran jsme vytvořili mandát pro vládu České republiky. A dneska přicházíme s konstruktivními návrhy znovu.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu předsedovi Stanjurovi za dodržení času k faktické poznámce. Ještě nemohu uplatnit přednostní práva, protože mám další faktické poznámky. Nyní pan předseda, pan poslanec Pavel Blažek, poté pan kolega Černocho, poté pan ministr Chovanec s faktickými poznámkami. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Pavel Blažek: Dobrý den. Pane předsedo, já děkuji, třeba budu někdy nějaký předseda, třeba se to podaří. To oslovení mě neurazilo. (S úsměvem.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Dobře. Přeju vám to. (Též s úsměvem.)

Poslanec Pavel Blažek: Já sobě možná ne, ale to je jiná věc.

Já bych reagoval stručně na pana poslance Foldynu. Ta výtku je přece strašně jednoduchá. ČSSD je strana, která byla vždy tzv. proevropská, a hraje přesně tu hru, kterou často hrávali odpůrci sjednocení. To znamená, bála-li se vláda sama prosadit nebo schválit nějaké ustanovení nebo rozhodnutí, pak to nechali tak, že to nechali přes Brusel, aby to bylo nařízeno, a pak ty vlády říkávaly: no, co máme dělat, jde to holt z toho zlého Bruselu. Váš postup – a z toho my vás viníme – spočívá v jedné jednoduché věci. Vláda počítala s tím, jak to v Bruselu dopadne. Počítala s tím delší dobu a hrála tu zbabělou hru na to, že si to nechá nařídit, aby to nemusela rozhodovat sama. A já vás upozorňuji, kolegové z ČSSD, že vy jste dosáhli strašného efektu. Ukázali jste slabost vlastní vlády, která se bojí rozhodnout. A za druhé, ten Brusel, který vy tady hájíte dvacet let, jste totálně zdiskreditovali před očima našich občanů. To znamená, ten váš výsledek toho, co jste předvedli, je naprosto dehonestující jak vůči vám samotným, tak vůči Evropské unii. A nezaslouží si to možná podle mě ani česká vláda ani ten tolikrát zatracovaný Brusel.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Nyní ještě faktické poznámky pana poslance Černocho, Zlatušky, Lanka a pana poslance Okamury. Prosím, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Marek Černoš: Hezké dopoledne, děkuji za slovo. Já si myslím, že je úplně jedno – ČSSD, ODS. Dohadovat se tady v téhle té chvíli co kdy kde nemá vůbec smysl. Tady ten problém je úplně o něčem jiném. A není to o tom, jestli je růžovo-nahnědlý nebo jaký, jak řekl pan kolega Zlatuška vašim prostřednictvím. Já si myslím, že pan kolega Zlatuška neví vůbec, o čem mluví. Pouze napadat a pouze tady vytvářet nějaké pocity. Podívejte se, vy si přečtete, vy si přečtete, pane kolego, co se děje rok. To není otázka týdne nebo čtrnácti dnů. Je to otázka roku. Je to otázka toho, že se sem neustále valí obrovské vlny a nikdo to neřeší. Neustále se všichni dohadují. Německo nám z jedné strany vyhlásí, že přijme všechny, další týden zavře hranice. Možná dneska tady u nás nikdo není, ale za půl roku nebo za rok se nás ten problém může velmi, ale velmi týkat. A Úsvit rok bojuje proti tomu, aby k tomuhle, co vůbec se teď stalo, aby k tomu došlo. Bohužel k tomu došlo. A není to dnešní kvóta. Za rok bude jiná kvóta, bude větší kvóta. A není to nic proti těm lidem. Samozřejmě těm lidem je potřeba pomoci, ale v této chvíli si myslím, že ta diskuse by měla být spíš o tom, jak se k tomu postaví Česká republika a jestli se podřídí tomu diktátu z Evropské unie. A já osobně si myslím, že jsme suverénní stát, že jsme hrdý stát a nemáme sebemenší důvod se podřizovat komukoli. Děkuji. (Potlesk z řad Úsvitu i několika poslanců napříč sálem.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji za dodržení času k faktické poznámce a prosím, oslovujte všechny kolegy prostřednictvím předsedajícího.

Nyní faktická poznámka pana poslance Zlatušky, potom pana poslance Tomia Okamury, Lanka, Koskuby a Jandáka. Prosím, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Jiří Zlatuška: Vážený pane předsedající, k tomu, co zde říkal pan poslanec Stanjura stran toho mého odstínu, který jsem charakterizoval jako růžový, tu růžovou část. Tak to se týkalo toho dojemného zájmu pana předsedy ODS o osud Roberta Fica v evropských socialistech. Tento zájem mně přijde pozoruhodný. Vypovídá asi něco o směřování ODS nevím, jestli směrem na Slovensko, nebo ještě dál. A toto bylo míněno tím růžovým odstínem.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu kolegovi Zlatuškovu za dodržení času. Nyní pan poslanec Tomio Okamura, poté pan poslanec Lank. Prosím, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Tomio Okamura: Vážené dámy a pánové, v jakékoli debatě o imigrační krizi nezapomínejme, kdo krizi způsobil. Byla to šílená proimigrační politika Bruselu a jednotlivých západních zemí v čele s Německem. V diskusi o Evropské unii také nezapomínejme na čítankovou ukázkou absolutní neschopnosti Evropské unie jednotně čelit útoku migrantů. Jediné, co Evropská unie dokázala, je, že problém, který vedoucí evropské země způsobil, se snaží pouze přerozdělit i na ty, kteří problém nezpůsobili. I proto do debaty o imigrační krizi patří téma setrvání

ve spolku, který se v krizi ihned rozdrolí na jednotlivé sobecké státy, které se snaží, aby účet za jejich chyby platili druzí. To už není solidarita, promiňte mi upřímnost, to je sprost'árna!

Dost nehorázné je také pokrytectví pana premiéra Sobotky a celé vlády, který se sice bojí otevřeně říct, že i do naší země chce vpustit nelegální migranty, ale fakticky jeho lidé v Bruselu dělají vše pro to, aby se jich maximum mohlo usadit i v naší zemi. Již třikrát jste vy, vládo, našemu hnutí Svoboda a přímá demokracie – SPD zamítli návrh na referendum občanů České republiky o vystoupení z Evropské unie, aby sami občané mohli rozhodnout o své budoucnosti v naší zemi. Již dva roky veřejně bagatelizujete hrozící problém nelegálních imigrantů a dehonestujete a pomlouváte ty, kteří na tento problém již dlouho upozorňovali, jako jsem byl já. A když problém přijde, tak vláda jen nečinně čeká na pokyny z Bruselu nebo Německa a nakonec ohne hřbet před bruselským diktátem a zradí českou suverenitu a státnost. (V sále je neklid.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Vážení páni kolegové, já tady eviduji faktické poznámky včetně elektronických přihlášek. Prosím, nezaměňujte faktickou poznámku, to znamená reakci na předřečníka nebo toho, kdo hovořil předtím, s vystoupením. Chápu, že chcete reagovat. Je to možné, já nerozeznám, o čem budete hovořit, ani nikdo jiný to nemůže rozeznat, protože vám do hlavy nevidíme. Ale skutečnost je taková, že jestliže to budete tímto způsobem dělat, bude vás muset každý předsedající, nejen já, přerušit, vzít vám slovo a dát pořadí těm, kteří třeba s přednostním právem na to čekají už déle než tři čtvrtě hodiny.

Nyní pan kolega Lank. Prosím, máte slovo.

Poslanec Martin Lank: Hezké dopoledne, dámy a pánové. Já se pokusím neřvat a trochu se teď bojím, abych nebyl vyčíněn.

Já si myslím, že jsme se tady moc hezky pohádali, předvedli jsme zase to hezké divadlo. Začíná se nám to rozjíždět jako vždycky. To je přesně to, co od nás veřejnost čeká. Myslím, že jsme ji neklamali. Ale já se pokusím vyslyšet to, co tady bylo už několikrát řečeno i mými předřečníky, vrátit se trochu k meritu věci a vrátit debatu trochu na koleje, abychom možná něco udělali, i když se obávám, že marně.

Z médií se neustále dozvídáme o stovkách a stovkách imigrantů, o přeplněnosti všech záchytných a pobytových středisek pro uprchlíky, ale přamálo se dozvídáme až na čestné výjimky o počtu zadržovaných převaděčů. Přitom oni jsou těmi kolečky v soukolí, oni jsou hybnou silou v tomto novodobém stěhování národů, na kterém neuvěřitelně bohatnou, a podle všeho připravují statisíce rodin o životní úspory. Byl bych rád, kdyby nám kupříkladu přítomný pan ministr vnitra Chovanec odpověděl na to, co dělá policie proti převaděčským gangům, kolik jich už rozkryla a jak je boj proti nim úspěšný, případně neúspěšný.

Všichni se tu, předpokládám, shodneme na tom, jak je v této migrační krizi důležitá prevence. Tak proč ti Syřané, ti Afghánci a další neustále proudí do Evropy, i když si už skoro všechny státy, bohužel s výjimkou České republiky, nějakým

způsobem uzavřely hranice? Já se ptám: To nedokážeme v dnešním systému moderních technologií, které dokážou sledovat každého od německé kancléřky, po francouzského prezidenta, polapit převaděče? Děkuji. (Slabý potlesk z pravé části sálu.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu kolegovi Lankovi. Nyní s faktickou poznámkou pan poslanec Jiří Koskuba. Přípraví se pan poslanec Jandák, poté pan ministr Stropnický a poté pan předseda Stanjura. To jsou faktické poznámky, které jsou před námi. Prosím, pane poslanče, máte slovo. (V sále je stále hluk a neklid.)

Poslanec Jiří Koskuba: Děkuji, pane místopředsedo. Dámy a pánové, já se pokusím zvrátit směr diskuse, který se ubírá zase tím našim klasickým směrem, a skutečně chci reagovat na řadu svých předřečníků.

Nerad bych si podepsal stranický ortel, ale mohu říct, že mně se ve své podstatě projev pana předsedy Fialy jakožto představitele opoziční strany v něčem líbil. To, že napadá vládu, chápu. Na druhé straně prosím další, kteří vystoupili po něm: Prestaňme se, lidé, prosím vás, nálepkovat. Opět tu zaznívají pouze stranické nálepky a nezlobte se, je nás zde 200. A přece nejsme stádo, každý tu věc vidí jinak a ne vždycky hlasuje, jak strana ukládá. My tady projednáváme poměrně vážné téma. My se máme zabývat něčím, co zajímá lidi. Ty lidi, kteří nás sem zvolili, a máme dojít k jistému závěru. Ano, slyšel jsem z opozice návrh na usnesení. To je přesně ta diskuse, jak já si představuji. Kdyby naše vláda jela do Bruselu už s nějakým usnesením, protože my ji kontrolujeme, vše by vypadalo jinak. Neodsuzujeme vládu jako celek bez jakékoliv servility. Já si nemůžu na ministra Chovance stěžovat. Zvládá svoji úlohu z mého pohledu tak, jak má. Ale vláda též není stádo a každý z nich se chová jinak.

Dámy a pánové, prosím vás, je to téma vážné. Prestaňme na sebe útočit, přestaňme se nálepkovat a přijďme sem s konkrétními návrhy usnesení. Já vám za to budu vděčný a voliči také. Děkuji. (Slabý potlesk zleva.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji. Já budu vděčný, že budete dodržovat faktické poznámky. Pan kolega Jandák s faktickou poznámkou. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Vítězslav Jandák: Pane předsedající, dámy a pánové, vlastně meritum řekl pan kolega Koskuba. Já jsem tady na začátku této schůze navrhoval, abychom vlastně premiéra a naši delegaci do Bruselu s něčím poslali, abychom je poslali s nějakým usnesením, neb vláda se zodpovídá Parlamentu, aby jeli s tím, že Parlament se usnáší tím, že vláda nepřijme systém kvót. To se nestalo. A k čemu je dnešní schůze? My jsme se přesvědčili, že větší vždycky převálcují menší, takže my si tu budeme celé dopoledne povídat a pendrek vyřešíme. A co se stane? Nic. To

usnesení měl mít v ruce premiér, který tam jel! Tehdy to měl mít v ruce! Teď je to zbytečný. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Pane poslanče, děkuji i za dodržení času k faktické poznámce. Nyní faktická poznámka pana ministra Stropnického. Prosim, pane ministře, máte slovo k faktické poznámce.

Ministr obrany ČR Martin Stropnický: Děkuji, pane předsedající. Vážené dámy, vážení pánové, mluvit po panu Jandákovi je vždycky problém, ale já se o to pokusím, protože laťka je většinou vysoko, a to myslím bez sebemenšího zrnka ironie.

Mám pocit, že skoro celý racionální svět si láme hlavu, jak situaci vyřešit. Je to situace, na kterou jsme nebyli natrénováni, připraveni z těch či oněch důvodů, ten či onen něco vážného zanedbal. Seriózní asi je i v třeba nějakém ostřejším stfetu názorů, ale přeče jenom se snažit dopídit nějakého řešení, a ne se navzájem známkovat a poučovat. Já jsem netušil, kolik je tady geniálních mozků, pár se jich tady nepochybně najde, kteří prostě tak nějak vědí. Já jim opravdu závidím. Ale jenom bych chtěl upozornit na to, že desetiny procent a procenta získaná podlým a nízkým zneužíváním této velice vážné situace jsou známkou nejpokleslejšího politického žánru, jaký si lze představit. Pojďme o věcech vážně mluvit! A tady zazněly vážné a relevantní připomínky. Anebo tady pojd' me hulákat jako tribunové lidu, ale to druhé nás nikam neposune. Děkuji. (Potlesk z řad poslanců ANO.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu ministrovi Stropnickému. A nyní pan poslanec Stanjura s faktickou poznámkou. Nevidím ho, tak pan kolega Benešik. Pojďte, máte faktickou poznámku. Ještě další dvě. Prosim, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Ondřej Benešik: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, já se nestačím divit. Já jsem v této Sněmovně necelé dva roky. Jsou tady pánové, kteří vystoupili přede mnou, pánové kolegové, kteří jsou tady možná patnáct, dvacet let, a oni zřejmě netuší, že existuje nějaký výbor pro evropské záležitosti, který předtím, než premiér odjede na Evropskou radu, projednává jeho mandát a ten mandát připomínkuje. Tento výbor z jednacího řádu zastupuje celou Sněmovnu! To znamená premiér odjel na Evropskou radu s námi, se Sněmovnou připomínkovaným mandátem jako vždy! Dámy a pánové, podívejte se na strukturu Sněmovny. Evropský výbor už zasedal asi osmatřicetkrát, abyste věděli, nevím, jak zasedaly ostatní výbory. Pan premiér tam chodí a má od nás mandát! Má ho od nás schválený a připomínkovaný. Sídlíme ve Sněmovni 3. Prosim, přijďte se tam podívat, sledujte internet. Děkuji. (Potlesk zprava.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Benešikovi. Problém je pouze v tom, že pokud se Sněmovna rozhodne, že bude chtít ten mandát vidět jako celek, výbor má smůlu. Takže to je jednoduchá věc.

Pan kolega Martin Novotný s faktickou poznámkou a poté poslední faktická poznámka – tak předposlední, pana poslance Bendla a potom pana poslance Černocho. Prosim, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Martin Novotný: Já svoji faktickou poznámku adresuji prostřednictvím pana předsedajícího ctěnému kolegovi Jandákovi, který tady v tuto chvíli není, a bude spočívat v tom, že přečtu svůj status z facebooku, který jsem si napsal 15. září v 17.17, to jest v době, kdy jsme skončili tu debatu poslední. "Po krátké debatě ve Sněmovně byl bod týkající se imigrační krize na návrh sociálního demokrata Hamáčka přerušen do výsledku summitu EU. Srozumitelně řečeno: Před jednáním, na němž reálně hrozí přehlasování české pozice, necítí vláda potřebu podpořit svůj postoj usnesením Sněmovny. A celkem bez problémů by získali usnesení i pro ně přijatelné." Myslím si, že to tak bylo. "Že by už počítali předem, že se vrátí a budou jen křčit rameny?" Toť odpověď na vystoupení kolegy Jandáka.

Tedy jsme to usnesení mohli dát, ale opravdu, ale opravdu to nebyla naše vina, že to usnesení nevzniklo. (Potlesk zprava.)

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Dámy a pánové, pěkné dopoledne. Budeme pokračovat v rozpravě. Další s faktickou poznámkou je přihlášen pan poslanec Petr Bendl. Připraví se pan poslanec Černocho s faktickou poznámkou. Máte slovo.

Poslanec Petr Bendl: Děkuji za slovo. Kolegyně a kolegové, i mě vyprovokoval pan kolega Jandák (se smíchem), který říká, že vláda přeci potřebuje mandát, a pak tady vládní koalice odhlasuje, že už dále diskutovat na téma imigrace nebudeme, dokud nebudou jednat příslušné orgány Evropské unie. To jde přesně proti smyslu toho, co bychom si my jako opozice přáli, protože jsme chtěli, aby vláda vybavena mandátem byla (s důrazem), aby bylo zřetelné dopředu, jak se má česká vláda chovat na úrovni Evropské unie. To je jedna věc, o které se máme bavit: co jsme schopni dosáhnout v orgánech Evropské unie, a druhá: co jsme schopni udělat sami. O tom jsme se tady chtěli bavit a o tom se tady dnes musíme bavit. Musíme se bavit o tom, jak tedy vláda, když odmítla kvóty, ale zároveň kývla na poměrně stejný počet lidí, které je připravena přijmout do České republiky, že je bude sama vybírat, že si nenechá diktovat. A my chceme vědět: Jak je bude vybírat? Kdo je bude vybírat? Zdali to nejsou lidé z oblasti, která může být potenciálně nebezpečná pro Českou republiku a podobně. To jsou věci, o kterých jsme chtěli mluvit, a doufám, že o nich dneska bude prostor mluvit i v řádných přihláškách, nejenom v technických.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji vám, pane poslanče. Nyní tedy pan poslanec Černocho s faktickou poznámkou a připraví se pan poslanec Benešik s faktickou poznámkou. Máte slovo.

Poslanec Marek Černoš: Děkuji za slovo. Navázal bych na pana kolegu Benešika. Výbor pro evropské záležitosti opravdu pracuje. Nevím, jak je to v jiných výborech, ale myslím si, že pracuje na sto procent, možná více.

Jak zde bylo řečeno, tak 11. června bylo přijato na výboru pro evropské záležitosti usnesení, které jsme odhlasovali. Navrhl jsem v tomto usnesení změnu, aby vláda odjížděla s negativním postojem vůči povinným kvótám. Toto usnesení bylo přijato. Vláda nakonec tímto způsobem postupovala. Ale ve chvíli, kdy jsme byli přehlasováni, nastal základní moment zlomu, ten bod zlomu, problém, o kterém si myslím, že tady teď mluvíme, a to byla vyjádření – příkladem pana vicepremiéra Babiše – že se nebudeme připojovat k žalobě, abychom nepřišli o peníze z Evropské unie. Na druhé straně opět někde zaznělo, že se možná připojíme.

Tak se ptám, jestli se budeme připojovat jako Česká republika, jestli se vláda připojí ke Slovensku a bude rozporovat, bude postupovat negativně proti nařízení povinných kvót, protože kvóty už v této chvíli proběhly, hlasování proběhlo, byli jsme přehlasováni. Je to diktát. Ale prostě se to stalo. Ale máme možnost se bránit. A i podle analýzy, podle analýzy (s důrazem), která je na stránkách Ministerstva vnitra, je tam napsáno – nechával jsem si to vytisknout, ale nestačil jsem to přinést – že toto nařízení je proti radě (Chartě?) OSN. Takže v tomto směru je otázka, jestli se budeme bránit. Ptám se tedy vlády, jestli se bude bránit a nepřijme ty kvóty, nebo jestli se jim podřídí. Děkuji.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji vám. Než budeme pokračovat, přečtu omluvenku, která ke mně dorazila. Dnes se z pracovních důvodů na celý den omlouvá pan poslanec Radek Vondráček.

Jako další s faktickou poznámkou je přihlášen pan poslanec Benešik, po něm pan poslanec Okamura a pan poslanec Jandák. Máte slovo.

Poslanec Ondřej Benešik: Vážený pane místopředsedo, dámy a pánové, vážená vládo, ještě jednou. Nechci tady mít nějaká vzdělávací okénka. Ale ještě jednou to zopakuji. Na evropském výboru jsme připomínkovali mandát premiéra, přijali jsme usnesení k tomuto mandátu přesně v těch intencích, po kterých se tady volá. Pan premiér měl takový mandát a takové připomínky od Poslanecké sněmovny, o kterých tady mluvíme a říkáme, že je neměl. Prostě z jednacího řádu, a náš výbor je v tomto jedinečný, prostě vyplývá, že náš výbor zastupuje Sněmovnu. To znamená, on byl vybavený mandátem celé Sněmovny prostřednictvím našeho výboru. Žádný jiný výbor tuto možnost nemá. Pokud si ale Sněmovna vyžádá a chce ten mandát z výboru nějakým způsobem upravit a cokoliv, co tam rozhodujeme, tak to udělat může. To, že to nedělá, já za to skutečně nemůžu.

Ale prostě premiér této země jel na Evropskou radu s mandátem této Sněmovny prostřednictvím našeho výboru, což umožňuje jednací řád. Tak to prostě bylo. Děkuji.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji. Nyní s faktickou poznámkou pan poslanec Okamura, po něm pan poslanec Jandák. Připraví se pan poslanec Tejc s faktickou poznámkou. Máte slovo.

Poslanec Tomio Okamura: Vážené dámy a pánové, dovoluji mi zareagovat na předřečníky. Jakákoli diskuse o počtech migrantů, které tato vláda proti vůli občanů začala přijímat, je nerelevantní, a to z jediného důvodu. Migranti, kteří k nám přes naše území přicházejí či procházejí, zatím v mnoha tisících denně, jsou pouhý předvoj. Jsou to většinou mladí arabští a afričtí muži, na jejichž cestu se složily jejich rodiny nebo jim cestu zaplatili islamisté, a jejich úkol je jediný: připravit zázemí pro své příbuzné a spolubojovníky. Podle našich zákonů mají ti, kdo dostanou povolení k pobytu, právo na sloučení rodiny, to znamená, že jestliže přijmeme například tisíc lidí, vzápětí jich tu zcela legálně budeme mít třeba deset tisíc.

Nikdo z nich sem samozřejmě nejede jako dočasný uprchlík před válkou. Ostatně v Turecku, odkud přicházejí, žádná válka není. Jsou to ekonomičtí imigranti. Ovšem i oni otevřeně přiznávají, že se v Evropě chtějí usadit a přivést sem i své rodiny. Jde o zcela otevřenou osídleneckou invazi, jejímž cílem je islamizace Evropy a zároveň z Evropy vysát co nejvíce peněz.

Proto já znova zdůrazňuji, že naše hnutí Svoboda a přímá demokracie jako jediná parlamentní strana prosazuje nulovou toleranci ilegální imigrace. A vy jste, vládo ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL, zradili občany, když jste servilně odsouhlasili kvóty pro nelegální imigranty do České republiky zcela proti vůli občanů České republiky. (Před lavicemi ČSSD stojí hlouček poslanců, jeden z nich volá: Neodsouhlasili!) Ano, odsouhlasila to Evropská unie a vy jste na to kývli bez odporu na rozdíl od Slovenska.

A já znova vyzývám tuto vládu k demisi a k novým předčasným volbám, protože děláte nevratné kroky, které na generace ovlivní Českou republiku, a nemáte k nim mandát, protože vy sami jste ještě letos v zimě tento problém bagatelizovali a říkali jste, že tady žádný není, místo abychom se legislativně připravili.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji. Nyní tedy pan poslanec Jandák s faktickou poznámkou a připraví se pan poslanec Tejc. Máte slovo.

Poslanec Vítězslav Jandák: Dámy a pánové, říká se mi to těžce, ale máte pravdu. Máte pravdu! Nedostal jsem slovo, abych to tady řekl veřejně. Máte pravdu. A panu kolegovi Benešikovi jenom: usnesení výboru... (Předsedající: Mým prostřednictvím.) Samozřejmě že vašim prostřednictvím. To bych si nedovolil bez vašeho prostřednictví. (Pobavení v sále.)

Ale chtěl jsem říct jednu věc. Víte, usnesení Sněmovny je trošku víc než usnesení výboru. Máte slavný velký výbor evropský, ale to, co jsem chtěl, to bylo usnesení této Sněmovny. Omlouvám se, máte pravdu. Děkuju vám.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji vám. Nyní tedy pan poslanec Tejc s faktickou poznámkou a po něm pan poslanec Černoch s faktickou poznámkou. Prosím.

Poslanec Jeroným Tejc: Děkuji za slovo. Než budu reagovat na pana poslance Bendla a na téma, které vznesl, tak mi dovoluji, abych na začátek také sdělil, že odpočátku nejen já, ale sociální demokracie odmítá kvóty. Myslím si, že kvóty, které byly odsouhlaseny, jsou nespravedlivé především na podíl České republiky a ostatních států na tom, proč tady uprchlická vlna vznikla.

Protože byly to mimo jiné Francie a Británie, které prosadily zrušení zbrojního embarga v Sýrii v roce 2013. Byly to Francie a Británie, které podporovaly letecké nálety v Libyi, které také pomohly k této uprchlické vlně. A bylo to především Německo, které svou sociální politikou, ale také výroky Angely Merkelové přispělo k tomu, že se ta vlna zvýšila.

Ale my se teď bavíme o tom, jak z toho ven. Navážu na kolegu Bendla. Budeme si muset vyjasnit, pokud skutečně budeme muset některé uprchlíky přijmout, jaký bude onen klíč. Já ale myslím, že ta otázka je předčasná. Ona možná vůbec nenastane. Po tom, co jsme viděli na hranicích v Maďarsku, Chorvatsku a jinde, při té agresivitě některých běženců si nedovedu představit, že pokud dosáhli svého cíle, dorazili do Německa, že někdo bude schopen je nakonec přemístit proti jejich vůli do jiného státu. Nedovedu si představit na reminiscence z minulosti, jak němečtí vojáci se samopaly nakládají tyto běžence do vlaků a ty odjíždějí na východ. Nedovedu si to představit a myslím si, že poté, až budeme vědět, jaký bude mechanismus toho praktického přesunu, můžeme řešit, koho přijmout. Ale myslím si, že tato otázka doufám možná ani nenastane. Děkuji. (Potlesk některých poslanců.)

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji. S faktickou poznámkou pan poslanec Černoch a připraví se pan poslanec Fiedler. Máte slovo.

Poslanec Marek Černoch: Děkuji za slovo. Jenom v rychlosti, ať nezdržuji ostatní kolegy. Z analýzy Ministerstva vnitra, která je na stránkách, je jedním z bodů – vnucování závazků státu, který nechce tyto osoby přijmout, může představovat porušení zásady svrchované rovnosti států a současně zásah do jejich politické nezávislosti garantované článkem 2 odst. 4 Charty OSN. Takže toto je postoj Ministerstva vnitra, který nám dává, myslím si, že velmi reálnou šanci, abychom v té žalobě uspěli.

Ještě k možnostem, jakým způsobem se můžeme bránit. Jsou dvě. Podání žaloby k Soudnímu dvoru Evropské unie a faktické nesplnění povinnosti plynoucí z obou přijatých návrhů spojené s rizikem podání žaloby ze strany Komise proti členskému státu. Samozřejmě je tam riziko, ale myslím si, že riziko v zájmu bezpečnosti českých občanů je potřeba podstoupit. Děkuji.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Já vám děkuji. Nyní s faktickou poznámkou pan poslanec Fiedler a připraví se pan poslanec Bendl. Máte slovo.

Poslanec Karel Fiedler: Poprvé jsem požádal pana předsedajícího, aby odmazal moji přihlášku k faktické poznámce, ale teď už zareaguji. Prostě facebookový poslanec Okamura se rozhodl, že si tady svůj příspěvek přečte až do konce v rámci faktických poznámek. Takže přestože přijde a prohlásí já zareaguji na předřečníky, vezme svůj připravený projev a tady nám ho v rámci faktické poznámky dočte. No prostě laciné příspěvky na facebooku je třeba doplňovat.

Ale proč jsem se ještě přihlásil k faktické poznámce. Nevím, jestli tady kolega Jandák – já s tím souhlasím, pane poslanče Jandáku prostřednictvím pana předsedajícího, že vláda měla odjet s nějakým mandátem. Ale přece my jako opozice jsme nebyli ti, kteří tu mimořádnou schůzi přerušili, aby nemohla dojít k žádném usnesení.

A k panu poslanci Benešikovi prostřednictvím pana předsedajícího. Samozřejmě opět, opravdu si myslím, že Poslanecká sněmovna má větší váhu a že pokud tedy tam odjel pan předseda vlády s mandátem, který tam prezentoval, nakonec jej přece jen prezentoval jinak. Povinné odmítnutí kvót jsme řekli, ale vzápětí jsme řekli, že kvóty přijímáme dobrovolně. Myslím si, že občané si to sami vyhodnotili, jestli respektoval, nebo nerespektoval toto usnesení vašeho výboru, resp. přání a vůli občanů této země. Děkuji.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji vám. Nevidím faktickou poznámku pana poslance Bendla, nemá ji, dobře. Nyní tedy faktická poznámka paní poslankyně Němcové. (Ruší faktickou poznámku.) Dobře, nyní tedy neeviduji žádnou faktickou poznámku a mám zde první přednostní právo, paní poslankyně Němcová. Prosím, máte slovo.

Poslankyně Miroslava Němcová: Děkuji za slovo, vážený pane místopředsedo. Vážené dámy a vážení pánové, na úvod mého příspěvku dovolu shrnutí toho, co již Poslanecká sněmovna formou svých usnesení učinila, potom některé poznámky k vývoji, který uplynul od těchto usnesení, a na závěr bych vám ráda představila podrobněji usnesení, které jsme navrhli a poslali všem poslaneckým klubům k diskusi.

Nejprve tedy, dovolu mi na tu přestřelku, která tady právě proběhla o tom, s jakým mandátem, reaguji na pana poslance Jandáka a reaguji na pana poslance Benešika, na pana poslance Fiedlera. Na všechny, kteří mluvili o tom, zda vláda měla dostatečný mandát k jednání o kvótách na bruselském summitu, či neměla. Dámy a pánové, měla jej již od 12. února. Dne 12. února přijala Poslanecká sněmovna usnesení, kde v bodě 4 říká: "Poslanecká sněmovna odmítá kvóty pro přijímání uprchlíků v jednotlivých členských zemích Evropské unie." Jestli mohu tímto utnout tu zbytečnou debatu o tom, zda Sněmovna dala dostatečný mandát vládě, nebo ne, domnívám se, že prostřednictvím tohoto textu je to jednoznačné a nemusíme v této

debatě pokračovat. Vláda, předseda vlády, ministři měli jasný mandát od 12. února, mandát daný Sněmovnou, který, přiznávám, poté potvrdil také výbor pro evropské záležitosti, který v tomto kontextu pokračoval a vládě dostatečně znovu zopakoval, aby v tomto v rámci tohoto mandátu jednala.

Usnesení, o němž mluvím, přijato 12. února, má v bodě č. 1: "Bereme informaci vlády na vědomí." To není třeba rozvádět.

V bodě č. 2: "Žádá vládu o průběžné informování Sněmovny o postojích, které bude obhajovat na všech zahraničních jednáních zabývajících se bezpečnostní a imigrační politikou." Mluvil o tom pan předseda Petr Fiala. Bohužel, vláda tím, že nepřijala toto usnesení tak vážně, jak by bylo potřeba, na začátku každé schůze nepožádala o to, aby mohla přednést Sněmovně svůj postoj, své informace o tom, jaký je vývoj v této otázce, tak nás donutila k až tak krajním, mezním řešením, jako je využívání ústních interpelací k tomu, abychom vůbec nějakou odpověď od vlády na tyto otázky dostali. Chci tím říci, že bod č. 2 našeho usnesení ze 12. února vláda nesplnila, protože průběžně Sněmovnu neinformovala o postojích, které bude hájit na zahraničních jednáních.

V bodě č. 3: "Ukládáme 12. února vládě, aby posílala humanitární pomoc z rozpočtu České republiky v uprchlických táborech v Jordánsku, Turecku a dalších zemích, kam masově přecháží lidé ze Sýrie." I na to jsme chtěli znát odpověď, kdyby vláda přistoupila na tu diskusi, protože víme, že nějaké prostředky navýšila. Nás by zajímalo přesně, jaký byl původní rozpočet, kam se pohnul. Komu, kolik, kam a za jakých podmínek peníze byly transferovány. Jaké je tedy plnění tohoto rozpočtu. Tyto informace jsme nedostali, bod č. 3 našeho usnesení vláda nesplnila.

V bodě č. 4: "Odmítáme kvóty" – o tom jsem již mluvila. Ten vývoj jsme zaznamenali, jaký byl.

Musíme k tomu říci, že je zde ještě bod 5, kdy vyzýváme vládu, aby důsledně informovala, věnovala pozornost zprávám BIS o bezpečnostních rizicích vyplývajících z financování islámského fundamentalismu na území České republiky. Veřejná část zprávy BIS za rok 2014 k tomu říká: Největším rizikem z hlediska členských států Evropské unie včetně České republiky se stali navrátilci z konfliktů, kteří bojovali v řadách Islámského státu nebo Fronty pomoci. Jedná se o radikály, kteří disponují válečnými zkušenostmi, kontakty v mezinárodních džihádistických sítích a zpravidla motivací provést teroristické útoky na území svých domovských zemí. V roce 2014 prověřovala BIS několik případů cizinců, kteří na území České republiky s různou intenzitou působili a u kterých existovalo důvodné podezření, že odjeli do Sýrie, aby se tam zúčastnili bojů. Kromě výskytu a působení těchto osob věnovala BIS svou pozornost také sympatizantům z Islámského státu či jiným ideologicky podobným teroristickým organizacím. Závěr této zprávy je, že podle závěrů zjištěných vlastním šetřením i poznatků získaných prostřednictvím meziresortní a mezinárodní spolupráce BIS hodnotí volný pohyb takových osob v České republice i v schengenském prostoru jako vážné bezpečnostní riziko.

Cituji tuto zprávu proto, protože se dotýká bodu 5 našeho usnesení z února letošního roku, a já doufám, že vláda tak, jak jí bylo uloženo, průběžně věnuje

podobným zprávám pozornost a že v rámci těchto zpráv přijímá závěry tak, aby rizika, která jsou ve zprávách obsažena, byla pokud možno eliminována.

V bodě číslo 6 v únoru říkáme, že podporujeme volný pohyb osob v rámci schengenského prostoru a odmítáme návrhy na jeho omezení, zároveň podporujeme společný postup zemí Evropské unie k vyšší ochraně vnější hranice schengenského prostoru.

I o tomto bodě se dá říci, že to je nesplněno, protože se děje pravý opak. Vnitřní prostor Schengenu se v podstatě uzavírá a je to reakce části zemí Evropské unie na nezvladatelný příliv migrantů. Nejprve tak postupovala Francie na hranicích s Itálií, ten přechod ve Ventimiglii, ovšem tento krok se obešel bez výrazné kritiky evropských institucí, evropských byrokratů, evropských politiků, ale ve chvíli, kdy k podobnému kroku přistoupilo Maďarsko, tak se na jeho bedra snesla závažná kritika o tom, že takto postupovat nelze. Podobná opatření přijímá Německo, Rakousko a mohla bych pokračovat. Zatímco vnější hranice Schengenu zůstává dále jako děravé síto, je naprosto nechráněná, prostupná a o plánech na její zabezpečení se jenom mluví, právě tak jako do ní tečou jako do onoho děravého síta nesčetné miliardy z rozpočtu Evropské unie.

Shrnuto a podtrženo... Pardon, ještě bych zapomněla na bod 7 usnesení a tím je, že žádáme vládu o posílení bezpečnostních prvků migračního procesu. Zaznamenala jsem spíše z médií, že vláda nějaké kroky připravuje, týkají se spíše nějakého režimu na hranicích. Chtěla bych zde zdůraznit ještě to, co už také říkal pan předseda poslaneckého klubu ODS Petr Fiala, že ODS předkládá návrh na zpřísnění sankcí za převaděčství, což je naším jedním z drobných příspěvků k řešení problému na legislativní úrovni.

Podívám-li se tedy na ono sedmibodové usnesení z února letošního roku, tak musím říci, že vláda ve většině bodů toto usnesení nesplnila. Mandát pro jednání na odmítnutí kvót měla jasný, tomuto mandátu nedostála, přestože rozumím tomu, že bylo rozhodováno kvalifikovanou většinou na oné schůzi ministrů vnitra, ale v té další části, kdy vláda mohla alespoň držet slovo, které dala občanům, když už se k němu nezavázala zde ve Sněmovně, protože neumožnila řádné pokračování této schůze, která byla započata v červnu, tak alespoň mohla dostát svému slovu v tom slova smyslu, že tu věc dotáhne do konce a že se připojí dnes tedy ke Slovensku a uvažujícímu Maďarsku k oné soudní žalobě. Toto vláda avizovala a z mně neznámých důvodů od tohoto stanoviska s velkou lehkostí a nepochopitelnou lehkostí ustoupila.

Mám zde také usnesení onoho evropského výboru z 11. června 2015, o kterém mluvil pan poslanec Benešík, navazuje na usnesení Sněmovny, mám zde návrh usnesení, které bylo připraveno již onoho 18. června, kde Sněmovna chtěla dát vládě mandát, ale z rozhodnutí předsedy Poslanecké sněmovny a také kvůli tomu, že pan předseda vlády toleroval to, že se poslanci vládní koalice vypínali tak, aby nebylo dosaženo příslušného kvora, tak k tomuto usnesení nemohlo dojít.

Ještě několik poznámek ke kvótám. Je to jenom malý přehled, co se v této oblasti mezitím stalo. V dubnu roku 2015 lídři evropských zemí na své mimořádné schůzce k migraci zdůraznili potřebu dobrovolnosti. Přesto později Evropská komise navrhla

mechanismus povinného přerozdělování. 29. dubna 2015 se stal první takový už nevratný krok, kdy Evropský parlament přijal rezoluci ve věci uprchlické krize, kde v bodě 8, který zní takto, říká: Evropský parlament vyzývá Evropskou komisi, aby zavedla závazné kvóty k rozdělování žadatelů o azyl mezi všechny členské státy. Přeloženo ještě do jednodušší jazyka, znamená to toto: Evropská komise si usmyslila, že budou povinné kvóty, a lídři jí řekli, že si nemyslí, že by měly být povinné kvóty, proto našla cestu tím, že si předběžný souhlas zajistí schválením Evropského parlamentu s rezolucí, která sice není úplně závazná, ale v případě potřeby se velmi dobře hodí. 29. dubna 2015 tedy tato past sklápěla a Evropský parlament na to kývl – nebudu tady říkat, který evropský poslanec z České republiky jak hlasoval, to je věcí jednotlivých politických stran. Za nás chci říci, že jak proti bodu 8, tak proti celkové rezoluci náš zástupce Jan Zahradil hlasoval. 16. 6. Rada ministrů vnitra v Lucemburku říká: Nedošlo ke shodě ve věci povinných kvót, pro by muselo být 55 % států, v nichž je alespoň 65 % procent v Unii, tedy onen kvalifikovaný počet, a takové počty tedy v červnu letošního roku ještě k dispozici nebyly. Potom si Evropská komise a všichni zodpovědní udělali prázdniny a asi se během těch prázdnin dívali na to, jak lodě připlouvají k evropské pevnině nadále, a nedělali vůbec nic. V září 2015 Rada ministrů vnitra v Bruselu – povinné kvóty přijaty, proti hlasovala Česká republika, Slovensko, Maďarsko, Rumunsko, Finsko se zdrželo. Na tomto místě je potřeba říci, že pan ministr Chovanec hájil ono usnesení Poslanecké sněmovny k odmítnutí povinných kvót, problémem je, že jej potom nepodržel předseda vlády, když den nebo dva dny poté zasedali předsedové vlád v Bruselu, který tam měl alespoň toto téma zvednout, měl oznámit, jaká je pozice české vlády vymezená mandátem Poslanecké sněmovny, a to bohužel neudělal.

Jsmo tedy u té žaloby, která visí ve vzduchu, protože v tom Slovensko zůstalo samo. Vzpomínám si dobře na ten večer, kdy jsme se dozvěděli, že jsme v otázce kvót byli přehlasováni, a na postoj Polska. Každý se snažil si vyložit tento postoj nějak po svém. Já osobně jsem hlavní motiv pro jednání Polska viděla v tom, že Donald Tusk je předseda Evropské rady, že jako takový nemůže připustit, aby jeho země, tedy Polsko, byla hlavním oponentem vůči tomu, co tyto evropské byrokraticko-politické struktury nabízejí, a že na něj byl vyvinut dostatečný tlak. A teď nechci říkat, jestli nějaké přísliby, protože o tom nic nevím a nedávalo by to žádný smysl v této diskusi. Nicméně Polsko se zachovalo způsobem, který se nám nelíbil, a stejným způsobem se nyní chová česká vláda, když opouští loď ve smyslu toho ujednání V4, která chtěla zprvu být zajedno, chtěla zprvu odmítat povinné kvóty en bloc a také mluvila o tom, že bude spolu držet až do konce, tedy do oně žaloby. Je jasné, že technicky vzato bylo postupováno podle kvalifikované většiny na té poradě ministrů vnitra, ale je také jasné, že zde je důvod k oné žalobě, a ten důvod spatřuji v tom, že byla ohrožena národní bezpečnost a suverenita, a o tom by měl rozhodnout soud, protože povinné kvóty nejsou nic jiného než porušení suverenity ve chvíli, kdy stát nemůže rozhodnout o tom, koho, za jakých podmínek a v jakém počtu na své území přijme.

Do té debaty o kvótách patří také to, jak nesmyslná debata se o ní vedla uvnitř České republiky. Teď bohužel nemohu vyhovět přání ctihodného pana poslance Koskuby, který by si přál, abychom si tady vzájemně nevyčítali to, co se stalo, ale

bohužel je potřeba říci, že vláda do toho uvažování vnesla nesmírný chaos. Napřed se mluvilo o těch kvótách ve smyslu ano, bude to 1 500 uprchlíků. Pak na dotaz předsedy Petra Fialy v interpelacích předseda vlády říká neurčitě: Číslo vám neřeknu, ale mohlo by to být tak nějak, jako to bylo v době balkánské krize. Z toho můžeme odvozovat, že to je číslo někde kolem 15 až 18 tisíc, pan ministr Dienstbier mluví o 15 tisících, pan ministr Chovanec mu na to říká, že neví, jestli má tak velký byt, nebo kde to číslo vůbec vzal, evropští poslanci troují v kuloárech zprávy o tom, že oni dobře vědí, jak to vlastně je, že už je to dávno dohodnuté a upečené, že to číslo je zhruba 7 500 uprchlíků najisto, ale že těch 15 je spíše pravděpodobných.

V tomto zmatku se pohybovala nejenom česká veřejnost, ale i my, a když jsme chtěli znát jasnou odpověď na to, kolik tedy je to číslo, tak pan předseda vlády během interpelací řekl, že to číslo nám prostě neřekne. Jestliže může říct britský premiér nějaké číslo, o němž uvažuje, jestliže mohou říct premiéři ostatních evropských zemí nějaké číslo, je pro mě naprosto nepochopitelné, že ČR i vzhledem ke kapacitám, které má, nemůže přesnější údaj říci.

Ještě ke kvótám řeknu to, že to je takový oblíbený nástroj EU, protože ona když už neví kudy kam, tak vždycky s kvótami vyrukují. Vzpomeňme si to, že to bylo v otázce kvót pro ženy ať už v politice, nebo v jejich zastoupení v byznysu, v podnikání, a kdokoliv proti tomu něco namítal, tak platil za zvláštní typ podivína, který brání nespornému pokroku. Kvóty v podobě uprchlíků jsou dovedeny na mez absolutní nemravnosti, protože na jedné straně poškozují uprchlíky tím, že se s nimi zachází jako s nějakými věcmi, s míčky v nějaké loterii osudu. Ti lidé vůbec nevědí, do které země budou přiděleni, jaká je její mentalita, kde ta země leží, a už vůbec nechám stranou to, že vůbec netuší ani třeba, jaké je tady v zimě počasí. Ale poškozeny jsou i jednotlivé státy, protože je jednoznačně narušena jejich suverenita.

Křehká soudržnost EU v tomto případě dostala nenapravitelnou ránu a já jsem přesvědčena, že by se musel stát zázrak, aby se odpovědní politici v rámci Evropy vzpamatovali. Vzpomeňme si, že nepomohlo ani referendum, které bylo o Lisabonské smlouvě. Když Nizozemci řekli ne, byli přinuceni hlasovat znovu, dokud nepadlo ano. Na příkladě Řecka, do kterého se sypou jako do černé díry peníze, je zřejmé, že bychom byli přinuceni k podobnému hlasování tak dlouho, než by Evropská komise prosadila svou. Tyto kroky znamenají podle mě, že Evropa fatálně zaspala, podceňuje uprchlickou krizi a své občany vystavuje zkoušce, která nemůže dopadnout dobře.

Ráda bych zde ještě zmínila aspekty, které vyplývají ze zkušenosti Austrálie nebo Španělska. Jak víte, Austrálie se potýkala před lety s podobnou situací, jakou teď prožívá Evropa. K břehům Austrálie mířily davy běženců, povětšinou z Afghánistánu, Iráku, Íránu, Sýrie či Barmy, a jako tranzitní země jim sloužila Indonésie. A Australané se rozhodli: Za prvé, odtahovat lodě s běženci z australských vod zpátky směrem k Indonésii. Za druhé, umísťovat žadatele o azyl ve zvonuotevřených detenčních centrech na ostrovech. Za třetí prohlásila, že kdo připluje do Austrálie na uprchlické lodi, nikdy se tam nebude moci usadit. Rozumím tomu, že šlo povětšinou o ekonomické migranty, že stojíme před složitějším problémem, protože skutečně se v případě Evropy jedná také o lidi, kde není debata, že utíkají a chrání svůj holý život ze zoufalých podmínek, z válek, z válkou rozvrácených zemí, ale tyto příklady Austrálie či Španělska, které také už v roce 2006 zvládlo nápor migrantů, kteří

připlouvali ke Kanárským ostrovům, by nám posloužit mohly. Španělé říkají: bez diskusí nejefektivnější opatření, jak se vypořádat s nelegální migrací, byla okamžitá systematická repatriace těch, kteří na Kanárské ostrovy dorazili. Tolik k tomu, zda si Evropa může vzít alespoň dílčí příklad z událostí, které již ve světě v podobné věci proběhly.

Nyní ještě dovozte pár slov k financování. Nechala jsem si to záměrně na závěr, i když peníze jsou vždycky součástí jakéhokoliv řešení a je potřeba o nich také otevřeně mluvit. První věc, kterou je potřeba zmínit a považujeme ji za velmi nebezpečnou, mluvil o tom pan předseda Fiala, je to, že se v gejzíru nápadů, které usvědčují evropské elity z chaosu, nečinnosti a neschopnosti ten problém řešit, objevuje jeden nápad, tudíž aby kvóty vůbec dávaly jakýkoliv smysl, sjednotit sociální dávky tak, aby migranty nepovzbuzovaly chodit spíše do bohatších než do chudších zemí. Pro příklad uveďme, že Dánsko poskytuje migrantům 21 600 Kč měsíčně, Německo poskytuje v přijímacích střediscích zdarma jídlo, nad to 3 900 Kč měsíčně a tato suma po třech měsících roste až do výše 5 800 Kč, na každé dítě 2 500 Kč, po udělení azylu nebo po 15 měsících čekání dostává uprchlík kolem 10 800 Kč měsíčně. Stát mu dále platí ubytování a náklady na teplo. Švýcarsko poskytuje měsíční sociální příspěvek ve výši 29 600 Kč na osobu. Rozumím tomu, že Švýcarsko není členem EU, ale tato čísla v porovnání s minimální mzdou v ČR, která je 9 200 Kč, také o něčem vypovídají, zejména o tom, že je to naprosto nemístné a nemravné, jestliže v některých zemích je podpora uprchlíků vyšší, než je minimální mzda v zemích jiných, v zemích EU.

Jako druhý argument, který by nám mohl být vodítkem v našich úvahách, jsem si nechala připravit tabulku, která řadí země světa podle hrubého domácího produktu na obyvatele. Jsou to údaje za rok 2014 z Mezinárodního měnového fondu a celkem je mapováno 187 zemí. Mezi nimi státy Perského zálivu, tedy bohaté státy, které většinou odmítají přijímat uprchlíky, přestože jsou jim kulturně a historicky daleko blíže než celá Evropa, tak tyto státy jsou na předních místech: Katar je 3., Spojené arabské emiráty 8., Kuvajt 23., Bahrajn 32., Saúdská Arábie 34. Česká republika – pro informaci – je 42., ze starých evropských zemí za těmito zeměmi arabskými je například Španělsko, Itálie, Kypr, Malta. Z nových zemí prakticky všechny, pokud jde o HDP na hlavu, tak stojí za těmito arabskými státy. Otázka tedy zní, jak to, že bohaté státy kulturně blízké, historicky blízké těmto běžencům, kterým jde o život, nepomáhají, a jak to, že my Evropané máme být neustále peskováni z nedostatku humanity, z povinnosti se o tuto část světa postarat. Připadá mi to stejně nelogické, jako kdybychom čelem k hrozící krizi na Ukrajině, která jistě bude eskalovat, žádali země v Perském zálivu, aby tuto otázku řešily místo nás. Já si myslím, že je zcela jasné, a nepřeji si to, doufám, že to nenastane, že pokud se nebude vyvíjet situace na Ukrajině dobře, tak že pomoc poskytnou těm Ukrajincům, kteří budou odcházet, zejména země evropské a rozhodně to nebude ta část světa, o které mluvím, která odmítá pomoci i lidem v uvozovkách svým. (V sále je velký hluk.)

Ještě když se bavíme o penězích, je potřeba říci pár slov k rozpočtu EU, která čtyři pětiny z aktuálního sedmiletého výdajového plánu pro roky 2014–2020, je to zhruba bilion eur, tak tři čtvrtiny jsou určeny na financování projektů v jednotlivých zemích. A ví se, že jsou to projekty velmi sporné –

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Já se omlouvám, pani poslankyně. Požádám vás, kolegyně a kolegové, o ztišení a v případě, že máte potřebu si něco říct, jděte do předsálí, ať je rozumět, co se zde říká. Prosím, pokračujte.

Poslankyně Miroslava Němcová: – že jsou to projekty, mluvím o projektech, o plýtvání peněz EU a mluvím o tom, že dostatečně EU nedává najevo to, že migrační otázka je pro ni prioritou číslo jedna. Kdyby to byla prioritou číslo jedna, nemohlo by se stát, že ve finančním vyhodnocení bude až někde 10. nebo 15. v řadě a předběhnou jí i výdaje na samotnou administrativu, která, jak už bylo řečeno, činí 645 milionů korun denně v tom sedmiletém rozpočtovaném období.

Jestliže EU bez problémů nalezla 86 mld. eur pro již 3. záchranný program pro Řecko a přitom vůbec není jisté, jestli tato řecká marxistická vláda uzavřené dohody splní, tak ta jedna miliarda z rozpočtu EU, která je avizována jako posílení pomoci pro uprchlické tábory v Turecku, je zjevné, že je málo. Nemůže splnit avizovaný cíl, tedy zastavit uprchlíky mimo EU.

Ta jedna miliarda – může se nám to líbit, nebo ne – je tam prostě neudrží a musíme počítat s tím, že budou pokračovat na náš kontinent, a přitom všechny seriózní údaje z diplomatických, politických a ekonomických kruhů říkají o tom, že zdržení těchto migrantů právě mimo Evropskou unii, poskytnutí jim humanitární pomoci na takové úrovni, aby mohli alespoň nějak důstojně tam žít, je sedmkrát levnější než řešit tyto případy teprve poté, kdy přijdou do Evropské unie.

K nákladům Evropské unie ve výši jedné miliardy bych uvedla ještě jeden příklad a tím je Německo. Je sice pravda, že Německo si vykoledovalo samo vysoké náklady, které ho to nyní bude stát, protože Angela Merkelová tím, že otevřela svou náruč a vyzvala všechny, aby přišli, a poté se malér, který vidí, že nestačí zvládat, snaží rozpustit pomocí povinných kvót na všechny ostatní členské země, tak Německo uvažuje, že vydá na řešení této otázky v letošním roce 10 miliard korun. Proti tomu postavme tu jednu miliardu Evropské unie.

Jsou zde momentálně aktuální čísla, kdy Maďarsko říká, že vynaloží 32 milionů korun, a to na pomoc nezletilým uprchlíkům, kteří jsou bez doprovodu. Možná že tohle je také potřeba otevřeně pojmenovat a zdůraznit, protože tato pomoc by měla skutečně směřovat k těm nejchudším, k těm nejohroženějším, k těm, kteří si nemohou pomoci. To, že jsou tady mladí chlápci, kteří místo toho, aby bránili doma a bojovali proti těm, kteří rozvracejí jejich zemi v základu, a utíkají sem a spoléhají se na vysoké sociální dávky, to přece není normální a musíme o tom takto otevřeně mluvit.

V Rakousku se včera rozhořela bouřlivá debata ve chvíli, kdy se objevila nějaká tajná zpráva mluvící o tom, že Vídeň vydá v přepočtu 334 mld. korun v nastávajících čtyřech letech na řešení uprchlické otázky. Ministerstvo financí sice tuto zprávu popřelo, nicméně citovala ji respektovaná rozhlasová a televizní stanice ORF.

Prosím, to jsou některé věci, které bylo potřeba zmínit ať už z politického pohledu, ekonomického pohledu, nebo porovnání např. s Austrálií či Španělskem toho, co se v Evropě dělo, z čeho si můžeme vzít příklad a to, co se na nás valí.

Vážené dámy a vážení pánové, jsem přesvědčena, že vzhledem k tomu, že Poslanecká sněmovna (vláda?) dostala mandát v únoru, kterému nedostála, neříká se mi to snadno, protože tak vážné věci, jako je tato otázka, žádná vážnější neexistuje, jsme my přišli s konstruktivním řešením a domnívali jsme se, že jestliže Poslanecká sněmovna tehdy 155 nebo 150 hlasy přijímá takové usnesení, že vláda toto usnesení bude brát velmi vážně a důsledně je bude naplňovat. Přesto tento krok opakujeme. Včera poslanecký klub Občanské demokratické strany rozeslal jednotlivým poslaneckým klubům návrh našeho usnesení, který má 10 bodů, zčásti bylo toto usnesení představeno panem předsedou Občanské demokratické strany Petrem Fialou v jeho úvodní řeči. A já bych, jestli dovolíte, toto usnesení vzhledem k tomu, že vám bylo předloženo v písemné podobě, představila v podrobné rozpravě, kde se těmito návrhy budeme zabývat.

Dámy a pánové, v tuto chvíli mi dovoluňte poděkovat vám za vaši pozornost. Chci vás ujistit, že to, co jsem říkala v únoru, to, co jsem říkala v červnu, to, co říkám nyní, je vedeno z mé strany a strany mých kolegů s jednoznačnou představou o tom, že čelíme obrovskému nebezpečí, že nemá smysl si tady hrát na to, kdo koho přepere v rámci Sněmovny nebo v rámci politického souboje před blížícími se volbami, dejme tomu příštím regionálními. To prosím ztrácí úplně smysl. Naši občané by myslím ocenili, kdyby se dozvěděli, jaké jsou skutečné vyhlídky, co se bude dít v následujících měsících, jak vláda bude nakládat s mandátem, který dostane a jaké cesty zvolí pro to, aby co nejvíce chránila suverenitu naší země a bezpečnost našich občanů.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk poslanců ODS.)

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Já vám také děkuji. Přečtu omluvenky, které jsem obdržel. Dnes od 11.30 do ukončení jednání se z osobních důvodů omlouvá pan poslanec Václav Votava, dnes od 12 do 15 hodin se z osobních důvodů omlouvá pan ministr zemědělství Marian Jurečka, dnes od 12 hodin do konce jednacího dne se z pracovních důvodů omlouvá pan poslanec Jiří Běhounek, dále ve dnech 1. 10. a 2. 10. se z důvodu návštěvy lékaře omlouvá pan poslanec Leoš Heger a dnes od 11 do 13 hodin se z osobních důvodů omlouvá pan poslanec Daniel Korte.

Eviduji dvě faktické poznámky. První má pan předseda Schwarzenberg a po něm pan poslanec Okamura. Pane předsedo, máte slovo.

Poslanec Karel Schwarzenberg: Pane předsedající, paní poslankyně, páni poslanci. Pokud jsem správně informován, tak se zde nacházím v Poslanecké sněmovně České republiky, která byla zvolena demokratickým způsobem a řídí se také demokratickými pravidly. A teď poslouchám celé dopoledne, jak se tady rozčilujeme nad tím, že jsme byli v Evropě přehlasováni. Je to nepříjemné. Já jsem sám proti kvótám, já je považuji za nesmyslné, to je pravda. A řekněme také, že v dobrém partnerském vztahu to, co poskytnete milerád, dobrovolně, jestli jsem znásilněn, tak to nevnímáte zrovna jako pokrok.

Nicméně jsme byli demokratickým způsobem přehlasováni a jsme členy Evropské unie, tak račme to přijmout, místo abychom tady trávili čas nepřetržitým

remcáním, což nám vůbec nepomůže. Ano, když jsme vstoupili do Evropské unie, když jsme podepsali Lisabonskou dohodu a všechno, tak jsme přijali jistá pravidla chování v Evropské unii. Ano, teď jsme proti tomu protestovali, byli jsme proti tomu, ale byli jsme přehlasováni. Tak promiňte, tohle musíme také přijmout. Uvědomujeme si, že Evropská unie je demokratické společenství, a tudíž trvá na svých pravidlech. Ovšem mohli jsme tomu předejít, kdybychom – to byl můj návrh minulý rok – tehdy už přijali dostatečný počet nejohroženější uprchlíků ze Sýrie, jezídů, křesťanů atd., prokázali už tehdy svou vstřícnost, tak bychom asi nevyprovokovali kvóty. Ale pouze jsme jenom říkali ne ne ne...

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Váš čas, pane předsedo.

Poslanec Karel Schwarzenberg: Stavěli jsme se hluší, tak jsme toto vyprovokovali. To bych rád všem zde připomněl.

Ještě jednu malou poznámku. Pan ministr vnitra v poslední době se snaží krýt záda svému ministerskému předsedovi siláckými výroky vůči Evropské unii, vůči Spolkové republice a vůbec v souvislosti s kvótami. Doporučuji tohoto nechat. Sociální demokracie je přece jenom celkem demokratická strana. A ujišťuji vás o tom, že demagogové a strany vůdcovského typu v demagogii budou vždycky úspěšnější. Jsem starý muž a vím, že v této soutěži demokratická strana nemůže vyhrát. Připomínám vám, co jsem viděl.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Váš čas, pane předsedo, omlouvám se.

Poslanec Karel Schwarzenberg: Připomínám jenom, když Sarkozy ve Francii chtěl být radikálnější než madame Le Pen, přidala a vyhrála. Když demokratické strany v Rakousku chtěly být stejně odmítavé vůči cizincům jako svobodomyšlní, svobodomyšlní přidali a pořad přibývali na hlasech. Ne, jedině jasný odpor hned ze začátku, ne přízpusobení nám pomáhá. Prosím, na to pamatujte.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Pane předsedo...

Poslanec Karel Schwarzenberg: Děkuji, už jsem skončil.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Pro pořádek připomínám, že když se přihlásíte s faktickou poznámkou, požádám vás, abyste respektovali dvě minuty, protože z pozice vedení Sněmovny je důležité, abychom měřili všem stejně. A tak prosím, abyste byli ohleduplní vůči svým kolegům, kteří respektují tento čas. Děkuji vám za to, že budete ctít jednací řád.

Dále s faktickou poznámkou pan poslanec Okamura a po něm paní poslankyně Němcová.

Poslanec Tomio Okamura: Vážené dámy a pánové, dovolte mi zareagovat na předřečníky. Krásné gesto, které příznačně vykresluje současnou krizi a postoj Evropské unie, ukázal velký spojenec USA Saúdská Arábie, která sice sama nepřijímá ani jednoho imigranta, ale Německu nabídla v uvozovkách doslova velkorysou humanitární pomoc. Nabídla, že zaplatí stavby 200 muslimských mešit pro imigranty. Německá vláda toto gesto v uvozovkách ocenila návrhem trestat kritiku přistěhovalců pokutami či vězením a hrozí lidem, že jim za extrémní názory odebere i jejich děti, a paní Merkelová osobně s majitelem facebooku už domlouvala cenzuru protiimigrantských příspěvků. Kriminalizace, šikana a cenzura občanských názorů – to je skvělá ukázka německé vyspělé demokracie a vlajkové lodi Evropské unie. A věřím, že pan Dienstbier a další sociální inženýři tu najdou mnoho inspirace, jak i naše české občany ztotočít.

Znovu opakují a vyzývám vládu, aby přestala zamítat návrh našeho hnutí Svoboda a přímá demokracie – SPD a umožnila občanům vyjádřit se v referendu o vystoupení z Evropské unie v souvislosti s přijímáním nezákonných imigrantů na úkor sociálního zabezpečení pro naše potřebné občany. Vy jste, vládo, občany České republiky zradili, odsouhlasili jste tisíce nelegálních imigrantů do České republiky. Na rozdíl od Slovenska nebojujete, tak umožněte alespoň samotným občanům, aby se rozhodli o budoucnosti ve své vlastní zemi. Tato vláda si doslova plete demokracii s diktaturou.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji. Eviduji další dvě faktické poznámky. Nejprve paní poslankyně Němcová, po ní paní poslankyně Putnová. Prosím, máte slovo.

Poslankyně Miroslava Němcová: Děkuji. Já jenom nám tady ve Sněmovně i těm, kteří nás sledují, musím přeložit, co se děje. Pan poslanec Okamura má napsaný projev, a protože se bojí, že by na něj nepřišla řada, tak zneužívá faktických poznámek a vždycky dvě minuty odečte z toho svého projevu. Tak jenom aby tomu rozuměli případně diváci.

Moje poznámka se týká toho, co řekl pan předseda Schwarzenberg. Debata o kvótách je nutná a důležitá a já obhajuji všechny ty, kteří zde v této debatě vystoupili, a zejména z toho důvodu, že druhým krokem, který se připravuje, je schválení trvalého přerozpočtového mechanismu, který natrvalo tyto kvóty zavede do principu rozhodování uvnitř Evropské unie. Dnes slyšíme předsedu vlády, který říká, že jeho hlavním cílem je, aby tento trvalý mechanismus nebyl přijat. V oblasti kvót se nám to nepodařilo, a jestliže nebudeme dostatečně zdůrazňovat, co se vlastně stalo při projednávání s těmi kvótami, jaká rizika hrozí, tak je jasné, že ta salámová metoda, započatá tím, že napřed budou přiděleny kvóty jednorázově a potom se z toho stane trvalý mechanismus, bude dotažena do konce. Proto tuto debatu obhajuji.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji vám, paní poslankyně. Nyní s faktickou poznámkou paní poslankyně Putnová. Máte slovo.

Poslankyně Anna Putnová: Děkuji. Dobré dopoledne, vážený pane předsedající, dámy a pánové. Není mnoho situací, kdy na slovech politiků opravdu záleží. Myslím si, že otázky přijetí či odmítní imigrantů skutečně jsou takovou skutečností, kdy bychom měli pečlivě vážit slova. Česká republika nemá zkušenost s tím, aby přijímala v minulém období imigranty, protože naposledy, kdy jsme s touto skutečností byli konfrontováni, bylo ve 30. letech minulého století. Pamětníci nežijí. V té době jsme se alespoň na krátký čas stali oázou pro uprchlíky ze Španělska, Německa, Ruska. A protože pamětníci nežijí, tak já chápu do určité míry i obavu lidí s tou novou skutečností se vypořádat.

Nicméně bych chtěla říci, že v tuto chvíli je důležité, aby politici vážili slova a aby pokud možno k hysterii, která je často ve veřejném prostoru zcela účelově podněcována, nepřispívali. Nejde jenom o ataky, které jsou fyzického charakteru. Jde samozřejmě i o verbální útočení na lidi a strašení naší české populace. Děkuji.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Já vám děkuji. Další faktickou poznámku má pan poslanec Zahradník a připraví se paní poslankyně Němcová. Máte slovo.

Poslanec Jan Zahradník: Vážený pane místopředsedo, skutečně to bude faktická poznámka k některým předchozím vystoupením.

Migrační krize už má svůj první politický důsledek daný výsledkem voleb. V zemských volbách v Horním Rakousku doposud neotřesitelná Lidová strana, po dlouhá léta vládoucí v této spolkové zemi, ztratila 11 % a naopak extrémní ultrapravicová strana Svobodných, nástupce Haidera, získala 10 %. To je třeba si také uvědomit, když o této migrační krizi tady na půdě Sněmovny hovoříme.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Já vám děkuji i za to, že respektujete čas. Nyní tedy s faktickou poznámkou paní poslankyně Němcová. Prosím, máte slovo.

Poslankyně Miroslava Němcová: Velmi stručně musím doplnit nebo poopravit to, co zde řekla paní poslankyně Anna Putnová, vašim prostřednictvím, vážený pane místopředsedo. Tu zkušenost máme i s uprchlíky z Balkánu a tato zkušenost je z devadesátých let.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Já vám děkuji. Vzhledem k tomu, že neeviduji žádnou faktickou poznámku, nyní tedy s přednostním právem pan poslanec Benešik a jako další s přednostním právem je přihlášen pan poslanec Černoš. Máte slovo.

Poslanec Ondřej Benešik: Vážený pane místopředsedo, dámy a pánové, vážená vládo, masová migrace je samozřejmě ohromný problém. Už to tady dneska několikrát zaznělo a předpokládám, že to ještě mnohokrát zazní. Já se nicméně chci

soustředit na jeden z aspektů tohoto problému, a to aspekt civilizační, nebo chcete-li kulturní.

Nijak nezpochybnuji fakt, že už samotné počty běženců vzbuzují obavy. K tomu však dodávám – vše může být ještě daleko komplikovanější, a to kvůli kulturním rozdílům mezi řadou těch, kteří do Evropy přicházejí, a Evropany. Toto samozřejmě také může snížit šance na jejich integraci nebo asimilaci. Pro zkušenosť není třeba chodit příliš daleko. Stačí se podívat do sousedního Německa s více než dvoumilionovou tureckou menšinou. Původně šlo o dovoz poměrně levné pracovní síly, ale jak dnes říkají němečtí politici – mysleli jsme si, že vydělají peníze a odejdou, ale oni neodešli.

Německá vláda, zejména tedy kancléřka, byla po zkušenostech nejen s touto menšinou nakonec nucena přiznat, že multikulturalismus selhal, což nepochybně vedlo koalici CDU-CSU k tomu, že vždy důsledně odmítala přijetí Turecka do Evropské unie. Stejného názoru byla vždy i KDU-ČSL a ostatní strany frakce Evropské lidové strany, a to přestože křesťanští demokraté obecně zastávají názor, že je třeba pomáhat potřebným a dát každému šanci na úspěch. Nebo spíše právě proto. Solidarita je totiž jen jednou z křesťanských, či chcete-li evropských hodnot. A těžko sdílet hodnoty s někým, kdo má úplně jiné hodnoty a ty naše hodnoty příliš respektovat nechce.

Na druhé straně se ale musíme ptát sami sebe, nakolik skutečně vyznáváme hodnoty, které se mnohdy tak halasně chystáme bránit, nakolik jsme ještě křesťanskou civilizací a nakolik kosmopolitní civilizací, která se odštěpuje od vlastních kořenů. Nenahradily náhodou už agresivní sekularismus, pečovatelský paternalismus a sobecký individualismus staré křesťanské hodnoty, kterými jsou spravedlnost, solidarita a svoboda? Není to náhodou tak, že jsme si sami v Evropě vytvořili duchovní vakuum? Vakuum, které islám dobře cítí a které se chystá vyplnit? Platí totiž, že kdo chce bojovat za hodnoty, musí je také mít a musí je také žít.

Pokud my, a myslím si, že to bohužel děláme poměrně úspěšně, toto vakuum vytváříme, vyklízíme prostor hodnotově – my to děláme, nedělá to za nás nikdo jiný, vyklízíme ho fyzicky, nemáme vlastní děti –, tak to vakuum prostě bude zaplněno něčím jiným, někým, kdo ty děti má a kdo ho umí vyplnit. Ale je to na nás. Není to na nikom jiném.

Jenom bych chtěl k Turecku říct, že my tady máme strach z dočasně umístěných několika tisíc běženců, kteří možná budou, možná nebudou muslimové. Připomínám, že Turecko má bezmála 80 milionů obyvatel. Je srovnatelné velikostně s Německem a podle stránek Ministerstva zahraničních věcí se k islámu hlásí 99,8 % obyvatelstva. Pokud Turecko vstoupí do Evropské unie, a jeho členství velmi silně podporuje např. autor protiimigrační petice, bývalý prezident Václav Klaus, ale také politické strany, např. ČSSD a ODS, tak Turecko získá politický vliv. Nebo možná podporovaly, já teď nevím, jestli nezměnily názor. Ale Turecko získá politický vliv, bude mít své europoslance, bude mít své soudce v Evropském soudním dvoře, bude mít svého eurokomisaře a samozřejmě turečtí občané se budou moci stěhovat volně kamkoli po Evropě, mohou se tam usídlit, mohou kandidovat v místních volbách, mohou

v těch volbách volit a to samé platí pro evropské volby. To jenom na dokreslení tohoto.

KDU-ČSL se vždy hlásila k něčemu jinému. Vždy se hlásila ke kulturnímu odkazu Evropy, a právě proto jsme vždy odmítali vstup např. Turecka, které má nepochybně jinou kulturu, do Evropské unie. Ale protože jsme si vědomi toho, že je to velmi důležitý partner, který může stabilizovat a musí stabilizovat nejbližší sousedství Evropy, proto jsme mu vždy nabízeli privilegované partnerství. To znamená, my Turecko neodkopáváme, ale jsme si vědomi rizik, které by právě přineslo jeho plnohodnotné členství. No a právě proto, že jsme si toho byli vždy vědomi, tak nemáme teď tu potřebu jako někteří další v migrační krizi hlasitě křičet zastavte to!, protože samozřejmě jsme si toho byli vědomi velmi dávno a systematicky, systematicky toto prosazujeme.

Důraz na hodnotové ukotvení vždy odlišoval křesťanské demokraty od liberálů. Těm právě stačilo, že Turci skuteční reformy a jsou dostatečně kapitalističtí, a tedy zřejmě mohou vytvořit dobrou protiváhu proti podle nich už tak příliš socialistické Unii. Dnes jsou liberálové proti kvótám, naprosto oprávněně jsou proti kvótám, ale já se ptám, kde byli tehdy, když se rozhodovalo o přidělení kandidátského statusu Turecku pro členství v Evropské unii.

Mnoho lidí je rozčilené, že Evropská unie se rozhodla tyto běžence přidělovat do jednotlivých států pomocí povinných kvót. I mně to vadí, a proto navrhuji, aby tato Sněmovna podpořila snahu slovenského parlamentu vystavit tomuto rozhodnutí Rady ministrů tzv. žlutou kartu. Žlutá karta je mechanismus, který právě přinesla Lisabonská smlouva a který umožňuje národním parlamentům mluvit do dění v Evropské unii. Jak ovšem říká klasik, rozčilení není program. Je třeba si uvědomit, že jakkoli kritizujeme toto konkrétní rozhodnutí Evropské unie, sami se při řešení migrační krize bez Evropské unie neobejdeme. Neubráníme sami své hranice, nezastavíme proud migrantů v zemích, kde vzniká. Nebudeme mít dost financí a sílu hledat řešení na globální úrovni.

To, co KDU-ČSL od počátku prosazuje, je hledat odpovědi na otázky migrace v rámci celé Evropské unie, a to takové, které nebudou řešit pouze a jenom důsledky, ale zejména příčiny tohoto problému. Podle nás to Evropská unie vzala ze špatného konce. Nemělo se začít kvótami, nemělo se začít na území Evropské unie, ale naopak, mělo se začít zastavením migrace, mělo se začít v zemích původu těchto běženců. Nyní už Evropská unie takový plán má, nadále nicméně nesouhlasíme s povinnými kvótami, které jsou v něm na prvním místě. Ale souhlasíme se vším ostatním. S bojem proti pašerákům lidí, s urychleným vrácením ekonomických migrantů, s detenčními zónami na hranicích Schengenu, s investicemi do táborů v regionech právě těchto konfliktů a s posílením stability těchto zemí.

Dále potom navrhuje řadu dalších opatření, dalších vlastních opatření, z nichž uvedu alespoň ta nejdůležitější. Je třeba zásadně změnit evropské azylové právo, kterým je vázána právě i Česká republika. To bylo totiž koncipováno pro přijímání stovek, možná jednotek tisíců politických uprchlíků, ne pro statisíce až miliony běženců. Zejména neumožňuje efektivní a rychlé vrácení nelegálů a ekonomických migrantů.

Dále ještě předtím, než Evropská komise začala uvažovat o přesměrování prostředků z evropských fondů na pomoc regionům původu uprchlíků, navrhla KDU-ČSL diskusi o vyčlenění části peněz, které připadají právě pro Českou republiku ze strukturálních a kohezních fondů, na zlepšení podmínek lidí v těchto táborech, protože pokud uprchlíci přijdou do Evropy, přijdou do České republiky, tak stejně tyto prostředky budeme muset utratit právě tímto způsobem. Ale samozřejmě podstatně méně efektivně a bude to podstatně dražší než se soustředit na investice do zemí těchto konfliktů, do uprchlických táborů v těchto zemích. Prostě je to levnější a efektivnější řešení.

Také navrhuje nalézt bezpečný prostor pod správou Evropské unie, kam by bylo možné tyto běžence umístit, ať už na řeckých ostrovech, nebo např. v Libyi.

Netvrdíme, že dokážeme vyřešit vše ani že řešení bude rychlé, snadné a levné. To říkají populisté. Ale jak se říká, nejhoršího omylu se dopouští ten, kdo v obavě, že může učinit pouze málo, nečiní nic. My chceme udělat alespoň to, co učinit můžeme, a rádi budeme spolupracovat se všemi, kdo přijdou s dalšími konstruktivními návrhy na řešení tohoto opravdu velmi palčivého problému. Masová migrace je velký problém, musíme ho ale řešit, a ne se jím strašit.

Dámy a pánové, dovoluji vám ještě několik málo poznámek k tomu, co tady říkali předřečníci. Já velmi často s panem prezidentem Zemanem nesouhlasím. Ale velmi často s ním také souhlasím, a myslím si, že máme podobné názory zejména na problematičnost soužití různých kultur na jednom území. Tady se s ním poměrně vzácně a poměrně dost, neříkám stoprocentně, shodnu. Ale také je dobré si připomenout, že např. v roce 1998 a 2002, kdy byl pan současný prezident předsedou vlády, která byla jednobarevná, tzn. že měl, jak se říká, všechno pod palcem, nebyli jsme v Evropské unii, natož pak v Schengenu, měli jsme hlídané hranice a v České republice v té době požádalo o azyl, požádalo o azyl, samozřejmě, že těch lidí tady bylo fakticky možná několikanásobně víc, zhruba 45 tisíc. 45 tisíc běženců za ty čtyři roky. Byli to lidé samozřejmě např. z Čečenska, z Makedonie, z Kosova, z Bosny – Hercegoviny, ale také např. z Pákistánu, ze Srí Lanky, z Afghánistánu. To nejsou křesťanské země.

Jenom taková řečnická otázka. Zajímalo by mě, co tehdy pan prezident, aniž bych se do něj chtěl navázat, to v žádném případě, dělal špatně. Nám to ale umožnilo, že máme zkušenost, a tu zkušenost musíme využít. Tu zkušenost musíme využít, protože pokud zase uděláme něco špatně, tak příští generace nám to už nemusí odpustit.

Druhá poznámka, a myslím si, že bude poslední, je k bohatým arabským státům. Já naprosto souhlasím s tím, co tady zaznělo. KDU-ČSL dlouhodobě, dlouhodobě volá po tom, možná tři čtvrtě roku, aby evropská diplomacie i prostřednictvím naší diplomacie toto řešila, např. prostřednictvím vysoké komisařky High Rep., tzv. High Rep., Federiky Mogherini, aby toto řešila právě s bohatými arabskými státy, protože mně skutečně nepříjde férové, že státy, které pořádají mistrovství světa ve fotbale za miliardy dolarů, staví v poušti haly, kde mají lyžařské sjezdovky, a vyznávají tam islám, tak nejsou schopny nebo nechtějí přijmout své muslimské spolubratry.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk části poslanců.)

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Děkuji. Nyní další s přednostním právem pan poslanec Černochoch, a dále s přednostním právem pan ministr Chovanec. Máte slovo.

Poslanec Marek Černochoch: Děkuji. Přeji vám ještě jednou, vážení kolegové, hezké dopoledne.

Já si opravdu myslím, že celý tento problém se netýká levice nebo pravice, že to je problém, který bychom měli řešit úplně všichni, protože je to jedna z největších krizí, ne-li největší krize vůbec Evropské unie. Krize, která může zasáhnout všechny státy bez výjimky. To, že se nás to dnes ještě netýká, neznamená, že se nás to nebude týkat za půl roku. A když se podíváme na ty obrázky, které přicházejí z Maďarska, obrázky, které přicházejí z Francie, z Německa, tak si myslím, že nikdo z nás nechce, aby se podobné věci děly i u nás v České republice. Nechceme no-go zóny, nechceme sociální problémy, nechceme ani, aby se opravdu situace pak vyvíjela absolutně radikálním směrem, kdy dnes celkově v Evropě je spíše otázkou času, kdy lidé vezmou věci do svých vlastních rukou, a to si myslím, že to je v té chvíli to nejhorší, co se může stát.

Úsvit jako takový se více než rok, myslím si, že opravdu od začátku Sněmovny, snaží v téhle problematice věci řešit. Upozorňujeme, upozorňujeme dopředu. Já se přiznám, že nechápu celkově politiky Evropské unie, že nevidí dopředu, že se nedívají dopředu, že si nedokážou spočítat – a jsou to, jak zde říkal pan ministr obrany, jsou to lidé, kteří opravdu ty věci by měli znát, měli by vědět, jakým způsobem se budou vyvíjet, a nechali to dojet až do těchto míst, kdy čelíme těm obrovským vlnám imigrantů do celé Evropy. Ještě před půl rokem se mluvilo o tom, že do Evropy má přijít zhruba 300 tisíc lidí s tím, že příští rok by to měl být trojnásobek. Minulý měsíc to číslo bylo půl milionu lidí s tím, že na další roky se očekává až šestnásobek imigrantů, kteří přijdou do Evropy. A je důležité si zcela na rovinu říct, že těch, kteří přecháží před válkou, kteří přecháží před perzekucí, je tam zlomek, že až 80 % těch lidí jsou ekonomičtí nelegální imigranti. Zákony by měly platit pro všechny a systém, který v této chvíli funguje, že ti lidé jsou přiváženi do Evropy, a teprve pak se začíná řešit, co s nimi bude, tak je systém, který celkově Evropu zavede do pekla.

Úsvit jako takový opravdu má prioritu v boji za bezpečnost občanů České republiky, za naši svrchovanost, za suverénní stát, stát, který si nenechá diktovat podmínky, které ho můžou v budoucnosti uvrhnout do velkých problémů. A stačí se opravdu podívat za hranice. Kdykoli se podíváte do médií, tak jsou tam zprávy z Německa, jsou tam zprávy z Francie, ze severovýchodních států, kde díky své demokracii, velké demokracii, se dostali do situace, že mají městské části, do kterých se bojí policie i za bílého dne. A tohle tady určitě nechceme.

Já si myslím, že opravdu je potřeba pracovat dopředu, dívat se dopředu a snažit se věci předvídat, být na ně připraveni a nečekat, až se stanou, protože pak jsou, tak jak je vidět třeba z Maďarska, velmi těžko, velmi těžko řešitelné. A myslím si, že je jen štěstí, že Maďarsko se k tomu postavilo tak, jak se postavilo, že začali ty věci řešit hned, nečekali na to, až to přeroste do nějakých oblundných rozměrů. Nedohadovali se

neustále dokola, jakým způsobem by se to mělo řešit, co můžou, co nemůžou. Prostě začali to řešit radikálně a myslím si, že v tomhle směru je potřeba podpořit premiéra Orbána, je potřeba podpořit státy, které tu situaci berou velmi vážně, protože kdyby ji oni nebrali vážně, tak dneska bychom v České republice na tom byli daleko hůře.

Úsvit – národní koalice bojuje za to, aby Česká republika zůstala svrchovanou zemí, dokázala se bránit té vlně nelegálních imigrantů, a myslím si, že jsme si to i velmi odpracovali. Předložili jsme zákon o církvích, který brání šíření radikálního islámu, předložili jsme azylový zákon, který zakazuje udělení azylu imigrantům, kteří spáchají trestný čin. Voláme po opravdu ochraně hranic, po nasazení armády na ochranu českých státních hranic. Bohužel, bohužel vláda naše návrhy odmítá a myslím si, že teď je poslední šance, aby vládní koalice ukázala, že stojí na straně občanů a že bude bojovat proti kvótám pro přijímání imigrantů, že se nenechá zatlačit do kouta, že se proti tomuto postaví a že bude chránit bezpečnost občanů České republiky. A nejen bezpečnost, ale myslím, že se to týká i ekonomiky, že se to týká samozřejmě i ochrany zdraví, protože lidé, kteří přicházejí ze subsaharské Afriky, nejsou očkovaní, mají nemoci, na které nejsme připraveni.

Proto navrhuje následující usnesení:

1. Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky, aby nerespektovala kvóty na přerozdělení imigrantů a nepřijímala dobrovolně nelegální ekonomické imigranty.
2. Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky, aby se podobně jako Slovensko bránila proti kvótám u Evropského soudního dvora.

Děkuji.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Já vám děkuji. Návrh usnesení potom přednete v podrobné rozpravě, abychom o něm mohli dát hlasovat. Eviduji jednu faktickou poznámku paní poslankyně Niny Novákové. Máte slovo, paní poslankyně.

Poslankyně Nina Nováková: Děkuji za slovo, pane předsedající. Dámy a pánové, já bych ráda reagovala, vašim prostřednictvím, na vystoupení pana poslance Černocho a na vystoupení pana poslance Benešika. Vystoupení pana poslance Benešika obsahovalo návrhy řešení, což si myslím, že je velice důležité. Stejně tak ta řešení obsahovalo vystoupení pana poslance Černocho. Domnívám se však, že zejména ve vystoupení pana poslance Černocho zaznívá díky: my musíme hájit bezpečnost našich občanů, a z toho mi jako další věta vyplývá: protože imigranti jsou vlastně naši nepřátelé. Stejně s tím, rovnoběžně s tím nebo současně s tím, jak musíme hájit bezpečnost našich občanů, musíme také se zabývat tím, jak integrovat – a to je otázka vzdělání, to je otázka všech integračních center – jak ty, kteří tady zůstanou, kteří mají právo tady zůstat, protože získají od nás azyl, jak je integrovat do naší společnosti, jak je vzdělávat tak, aby přijali naši kulturu. V tomto smyslu také naprosto souhlasím se všemi, kteří nechtějí, aby ti, kteří sem přijdou a přijmou pohostinství naší země, tady šířili svoji kulturu, ale mají přijmout naši kulturu evropskou.

TOP 09, její hodnotové desatero v tom prvním bodě obsahuje to, že naše kultura stojí na antických, židovsko-křesťanských kořenech. A toto my musíme těm, které se tady odhodláme ponechat, předat. K tomu musíme činit kroky a to je otázka vzdělávání atd. Děkuji.

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Já vám děkuji i za respektování času a nyní s přednostním právem pan ministr Chovanec. Máte slovo, pane ministře.

Ministr vnitra ČR Milan Chovanec: Vážený pane místopředsedo, vážené poslankyně, vážení poslanci, já bych nejprve chtěl říci, že si té debaty velmi vážím a že ji považuji za potřebnou, nutnou a ve své podstatě i velmi přínosnou, protože kde jinde než tady by se ta debata měla vést do hloubky. V médiích kloužeme po povrchu a občas mi někteří levicoví aktivisté nadávají do fašistů, někteří pravicověji smýšlející mě nazývají zrádcem, někteří koaliční poslanci mají pocit, že bych měl být zavřen za týráni lidí v detenčních zařízeních atd. atd. atd. A kde jinde než tady mám konečně možnost říct svůj názor, aniž by to skončilo jedním nebo dvěma titulky v některých médiích.

Já si nemyslím, že je potřeba, abychom za každou cenu neodporovali Spolkové republice Německo a Evropské unii, když máme pocit, že se mýlí. Prostě jsme sebevědomý hrdý národ, který bude říkat snad své pravdy a své teze, o kterých je přesvědčen. To znamená, já nemám důvod nefikat našim partnerům – a zdůrazňuji partnerům – v Evropě, jaké jsou naše vize, jaké jsou naše myšlenky a co si myslíme. Bohužel, když se podíváte na názor Spolkové republiky Německo v otázce migrace za poslední dva měsíce, tak ony ty postoje se velmi různí. Ony se vyvíjejí v čase, a ten český názor je konzistentní.

A když se podíváte na odhady Ministerstva vnitra, tak jsme se téměř nikdy nepletli. Já jsem tady stál před půl rokem a říkal jsem – budou kvóty. Mnozí mě považovali za blázná, mnohá média říkala, co si to vymyslím. Sešel se půlrok a půlrokem a kvóty jsou na stole.

Dámy a pánové, v té debatě se trochu míchají dvě témata. Jedno bylo 40 tis. migrujících osob, které se mají přerozdělit. Dnes je debata o dalších 120 tis., tj. 120 tis. plus 40 tis., to je nový příběh, to není 40 a 120, jedno jest. To znamená, my jsme vždycky dbali na institut dobrovolnosti, dobrovolné pomoci. Z těch 1 500 lidí má být 1 100 lidí, kteří k nám přijdou, a my dořešíme azylovou proceduru s tím, že buď získají, nebo nezískají mezinárodní ochranu. To ovšem neznamená, že zůstanou na území České republiky. 400 dalších lidí, kteří mají přijít, mají přijít z táborů mimo Evropskou unii a mají být integrováni do české společnosti. 400 lidí z táborů mimo Evropskou unii. Jinak Česká republika pomáhá v těchto táborech 100 mil. korun ročně. Jsme největším sponzorem jordánského tábora, kde jsme za 40 mil. korun pomohli vybudovat elektrickou infrastrukturu. To je ta cesta a zlepšit život lidí v táborech mimo Evropu. Každé euro, které tam investujeme, se nám stonásobně vrátí. Odhady jsou, že Turecko stojí migrační krize 4 mld. eur. To je směšná částka v porovnání s tím, co to bude stát sociální systémy velkých evropských zemí včetně České republiky. Zlomek. Drobné. Je potřeba primárně uzavřít dohodu s Tureckem,

je potřeba Turecko finančně motivovat k tomu, abychom těm migrantům zlepšili životní podmínky, aby tam lidi žili v důstojných podmínkách a aby to domů měli tzv. za kopec. Aby se, až ta válka skončí, doufejme, že jednou skončí, mohli vrátit domů. Každý z nás přece by chtěl žít doma. Já tedy určitě. Já tuhle zemi mám rád a nechci z ní nikam odcházet.

S velkou nedůvěrou se dívám na vojenské angažmá Ruska v tom prostoru, protože vojenská operace, která bude jenom ve formátu dalších leteckých úderů, nic nevyřeší. A v Sýrii, dámy a pánové, a říkejme si, jak ty věci jsou, je 7,5 mil. Syřanů mimo domov. To jsou vnitřní migranti v té Sýrii, kteří pokud ztratí víru a naději v to, že ta válka skončí, tak si na tom Googlu, jak píše některý server včera, najdou opět to Německo, najdou opět migraci v Německu a budou směřovat opět do Německa. Já jsem mluvil s jedním Syřanem. On mi říkal – prodal jsem dům, už se tam nemůžu vrátit. Za ten dům jsem dostal 5 tis. eur, před válkou by to bylo 100 tis., dneska 5. Ten člověk všechnu penize utratil za převaděče, dneska je ve Spolkové republice Německo a je tam nešťastný. Víte proč? Protože pochopil, že on i jeho děti budou pravděpodobně občané druhé nebo třetí kategorie. Tam vznikne obrovská deziluze. Tam vznikne obrovská frustrace. To je to, čeho já se bojím. A bojím se toho, že tímto přístupem ne že zamezujeme nástupu fašismu a hnědých hnutí, ale že mu pomáháme. To je ta obava, kterou já mám.

Ruské vojenské angažmá má ještě druhou stranu mince a to je to, že Rusové mají samozřejmě i velký vliv na Ukrajinu v rámci separatistických vojenských a polovojenských organizací. A pokud se povede Rusku rozdmýchat i tento požár – já neříkám, že to mají v plánu, ale stát se to může – tak máme dvě ohniska migrace. Obě dvě tato ohniska migrace skončí, dámy a pánové, v Evropě. A pokud to bude migrace z Ukrajiny, kde je dneska 1,5 mil. vnitřních běženců, tak se Česká republika stane cílovou zemí.

Co se týká našich detenčních zařízení. Slyšíme na ně spoustu kritiky. Bývalé pravicové vlády snížily kapacity našich uprchlických zařízení na 30 %. Ale logicky nebyl důvod je nesnižovat. Nebyla žádná migrační vlna. Těch původních 100 % bylo v době, kdy v bývalé Jugoslávii byly války a Česká republika, tedy krátkodobě, měla 3,5 tis. migrantů v součtu. Když nasčítáme celou tu migrační vlnu, tak to bylo někde kolem 15 až 20 tis., ale jednorázově jsme tu měli 3,5 tis. lidí většinou z Bosny a Hercegoviny. A v té době jsme měli daleko větší kapacitu detenčních zařízení. K dnešnímu dni máme v našich azylových zařízeních detenci 800 volných míst. Daří se nám ty lidi vracet do Rakouska, daří se nám postupovat přesně podle evropského práva, podle dublinských nařízení a podle dalších věcí, které evropské právo vyžaduje. A nezlobte se na mě – ti, kteří kritizují náš postoj v Evropě, že jsme měli mlčet. My jsme země, která si plní své zákonné povinnosti a má vlastní názor. Co je na tom proboha špatné?

Evropská komise už v minulosti šla do systému kvót. Tuším, že ten projekt se jmenoval Eurema. Byl na Maltě. To byl systém, kdy Malta byla zachvácená silnou migrační vlnou, a už tehdy se Evropa pokusila ty migranty proti jejich vůli dostat do jiných evropských zemí. Přesně na tom – proti jejich vůli – ten projekt zkrachoval. A my se obáváme a jsme přesvědčeni, že na úplně stejném principu zkrachuje i tento systém. Musíme si uvědomit, že člověk, který přijde a splní si zákonné povinnosti, že

se nechá zaregistrovat k hotspotu v Řecku, v Itálii nebo v Maďarsku, by tam měl strpět do doby své realokace. Ale 98 % všech lidí z těchto oblastí chce odejít do Spolkové republiky Německo. A Spolková republika Německo jich pojme 30 % a těch 70 % půjde do jiných zemí. To znamená, 70 % lidí bude realokováno tam, kam nechtějí jít.

Také si odpovíme na otázku, jestli tato migrační vlna, kde Spolková republika Německo – a včera to neoficiálně potvrzoval bavorský ministr vnitra, že za jeden měsíc do Německa přišlo 250 tis. lidí, že tato migrační vlna s sebou přinese i tu druhou migrační vlnu, už tu oficiální, zákonnou. A to je slučování rodin, dámy a pánové. Přes 60 % lidí, kteří přicházejí, jsou muži. Ti muži přicházejí sami. Většina z nich má rodinu. Většina z nich bude podle evropského práva tu rodinu chtít sloučit. A v současné době 98 % migrantů z Eritrey a ze Sýrie získává v evropských zemích mezinárodní ochranu. U nás, když někdo z těchto zemí požádá o mezinárodní ochranu, tak ji dostane. My postupujeme podle evropského práva.

Dámy a pánové, jsme zemí, kde žije půl milionu cizinců. My nejsme zemí xenofobní. Jsme zemí, kde se zvyšuje počet lidí žádajících o mezinárodní ochranu. Ale nejsou to Syřané a Eritrejci. Jsou to Ukrajinci, Kubánci a další země. My nejsme zemí, která těm lidem nechce pomáhat. Ale neumíme tady za nohu držet někoho, kdo tady prostě být nechce. Existuje nějaká základní listina práv a svobod, existují smlouvy o uprchlících z 50. a 60. let, které jsou platné. A my jsme té Evropské komisi, těm našim partnerům – a znovu říkám partnerům – dali svoji pozici včetně právního rozkladu, včetně deseti otázek a říkali jsme: než budeme hlasovat, tak nám na ně prosím pěkně odpovězte. No nevím, kdy se hlasovalo, pár dní už to bude, odpovědi nemáme dodneška. Jinak slovenská pozice směrem k té žalobě i trošku vychází z toho našeho právního rozboru.

Co se týče kvót, tak já si myslím, že jsme ve třetí třetině zápasu o povinné kvóty. Já jedu osmého do Lucemburku na zasedání ministrů vnitra. A světe div se, povinné kvóty jsou opět na stole. Takže po 40 tis. nepovinně, 120 tis. už povinně, ale jednorázově, přichází znovu debata o stálém realokačním mechanismu, který by měl pouze do té rovnice, kde bude procentuální vyjádření pro jednotlivou zemi, dosazovat to číslo pro každý rok. Toto může fungovat. To je německý model. Němci mají realokaci v rámci svého území, v rámci svých jednotlivých spolkových zemí, v rámci jednotlivých obcí. Obce musí přijmout ty migranty, postarají se o ně atd. atd. Ale tam je jednotný sociální systém. Jednotný systém trhu práce... (Odmíčuje se kvůli zvětšenému hluku zleva.)

Místopředseda PSP Jan Bartošek: Já se omlouvám. Kolegové v levé části sálu, prosím o ztišení. Díky.

Ministr vnitra ČR Milan Chovanec: Bohužel z vlastní strany.

My jsme připraveni s Němci spolupracovat. My jsme připraveni partnerům pomáhat. Několikrát jsme to deklarovali. Ale musí tam být, dámy a pánové, vůle. My jsme nabízeli pomoc Maďarům, my jsme nabízeli pomoc Řekům, my jsme nabízeli pomoc Italům. Před třemi měsíci jsme nabídli Italům peníze, technické prostředky,

lidi. Odpověď je nula. Řekové s námi nemluví vůbec. Maďarům jsme nabídli policisty, nakonec si vzali velkokapacitní stany, které ve lhůtě několika dnů do Maďarska odjely a do dneška tam slouží. My jsme připraveni pomáhat. My jsme země, která je ochotná pomáhat svým partnerům. My víme, že problémy Německa, Itálie, Řecka, Maďarska jsou naše problémy, ale prostě nebudeme slepě kývat na to, když náhodou někdo větší si myslí opak a my si ho nemyslíme.

Takhle se evropská politika z mého pohledu prostě dělat nedá. Jestli si tato Sněmovna myslí něco jiného, tak ať nás vybaví mandátem, který tedy má takto znít, že máme na všechno kývat, na všechny se usmívat. Já ale potom nevím, jestli tam chci jezdit.

Mluvili jsme s mnoha našimi partnery, ať to byli Angličané, ať to byl šéf Komise pan Asselborn, který nota bene den předtím v Praze říkal, že hlasování nebude. Naše rozpory s Tomášem Prouzou – já jsem o tom mluvil s Robertem Kaliňákem, když jsem se byl před dvěma dny na Slovensku podívat na ukrajinsko-slovenské hranici. A se vši zodpovědností vám tady říkám, kdyby všechny hraniční země Schengenu věnovaly tolik peněz a pozornosti své hranici jako Slováci, tak nemáme takové problémy. Musel jsem smeknout klobouk před tím, jak je hranice na slovensko-ukrajinském pomezí zajištěna. Opravdu smeknout klobouk. Tak jsem se ptal kolegy Kaliňáka, který se mnou v Bruselu byl, s Poláky taky mluvil. Nota bene jsme s nimi mluvili spolu. A říkal mi: "My jsme do poslední chvíle nevěděli polské stanovisko. To, že oni nevědí, že o tom debatují, že nejsou přesvědčeni, jsme věděli, ale definitivní stanovisko zaznělo na jednání Rady, kdy si vzali deset minut přestávku. Byla padesát minut a potom volali do Varšavy, aby si tedy utřibili stanovisko." A finální rozhodnutí bylo, že si Polsko vymohlo z mého pohledu kosmetickou úpravu usnesení, z něhož jakoby vypadlo 54 tis. lidí, kteří se tam následně ale vrátí. To je těch 54 tis., kteří se měli alokovat z Maďarska. Maďaři řekli: "Sorry, ale my žádných 54 tisíc k dnešnímu dni prostě nemáme." To usnesení pozbývá smyslu. Takže jediná úprava, která tam byla, tabulka na 120 tis. se předělala asi na 66. S tím tedy Polsko souhlasilo. Ďábel je ovšem skryt v detailu a je tam ještě usnesení, které říká, že 54 tis. rozdělí Komise do tabulky následně, takže ve své podstatě z mého pohledu to usnesení bylo pořádku stejné, akorát se můžeme kosmeticky vtáhnout, že jsme si tedy nerozdělili celých 120 tis., ale jenom jejich část, ale není to pravda. Na základě této změny usnesení Polsko hlasovalo, jak hlasovalo.

Já si myslím, že není potřeba opouštět visehradskou spolupráci, na druhou stranu jsme se nikdy nedohodli, že budeme postupovat žalobami. Slovensko včera dalo proklamaci, ale ještě neví přesně, jak bude žalovat, a ministři financí a spravedlnosti dostali za úkol tu žalobu napsat. Já si myslím, že teď je potřeba se zaměřit na souboj, který bude osmého, a to je souboj o stálý realokační mechanismus, o to procento, které by nám bylo přiděleno a které bychom měli akceptovat. Kdybych byl přesvědčen o tom, že Česká republika si vezme nějaké migrující osoby, pokusí se o jejich integraci a vyřešíme tím ten problém, tak tady z tohoto místa budu říkat "pojďme to udělat". Ale já jsem přesvědčen, že kvóty fungovat nebudou, že odkládáme řešení, která jsou nezbytná, a že se jenom točíme v kruhu řešení problému, který se takto vyřešit prostě a jednoduše nedá.

Když se podíváte ve světle posledních vyjádření našich přátel ze Spolkové republiky Německo a Rakouska, Rakušané říkají "budeme bránit svoje hranice silou". Já jsem na té hranici včera byl. A na česko-rakouském pomezí už téměř nejsou policisté, protože jsou odveleni na jiné hranice. To znamená určitě Rakušané nebudou bránit hranici mezi Českou republikou a Rakouskem. Vedle toho včera pan kolega de Maiziere prohlásil: "Půjdeme de facto po maďarském vzoru, vytvoříme jakýsi koridor na německo-rakouském pomezí, ale i možná v jiných zemích, byť z České republiky do Německa neproudí téměř žádní migranti." To ale v překladu znamená, že uzavřeme celou hranici včetně té zelené, což Německo na hranici s Rakouskem neudělalo už několik desetiletí. Nevím, jestli je to technicky možné, ale bez nějakých technických zabezpečení, plotů a dalších věcí si to neumím představit. A pak to bude znamenat jednu jedinou věc, že těch několik desítek migrantů, kteří jsou v současné době v Rakousku, bude hledat jakoukoliv cestu, jak se do Německa dostat jinudy. Pak jediná cesta připadá přes Českou republiku.

Naše cvičení včera s armádou, a chci poděkovat kolegovi Stropnickému za výbornou přípravu a angažovanost armády v této věci, armáda a policie začíná mluvit a spolupracovat jako jeden muž, chce se mi říci, mělo jeden jediný úkol: nacvičit součinnost a rychlost nasazení armády na hranici. Budeme muset reagovat. My si pak nemůžeme dovolit, aby se migrační proud dostal přes nás, protože by to znamenalo desítky či tisíce lidí, kteří by se mohli pokoušet přecházet přes Českou republiku. Jsme připraveni, víme, co děláme, a dodržujeme do písmena evropské právo. Kdyby dodržovali všichni Dublin, kdyby dodržovali ochranu svých hranic, tak tento problém takto rozsáhlý není.

Jestli tyto věci nebudeme řešit v zemích původu a v zemích okolních, tak v Evropě to prostě schopni řešit nejsme. Potřebujeme diplomatickou ofenzivu, návratovou politiku. Jenom za minulý rok z Kosova do Německa přišlo 50 tisíc migrantů, téměř žádní nezískávají azyl, přesto nejsou vraceni. Více než polovina lidí, kteří přicházejí, jsou ekonomičtí migranti. Nejsme schopni je vracet. Nemáme readmisní smlouvy s mnoha zeměmi, které jsou bezpečné, a tyto země si své občany neberou zpátky. My potřebujeme obrovskou diplomatickou ofenzivu Evropské unie směrem k zemím, kam léta dáváme evropské peníze a nechceme po nich skoro nic. Tak teď musíme minimálně chtít podepsat readmisní smlouvy, anebo finanční toky zastavit. My potřebujeme dohodu s Tureckem, my potřebujeme dohodu v Libyi, aby Libye našla politický konsenzus. Libye je okno do Evropy.

Samozřejmě je dnes daleko složitější a důležitější cesta přes Balkán. Tato cesta už dneska vede po souši, a pokud nám Turci nepomohou v tom, abychom zlepšili život lidem na jejich území, tak prostě migrační tok nebude končit. A řekněme si otevřeně, toto je migrační tok vyvolaný válkou, vojenskými střety. Ale v budoucnu nás mohou čekat migrační toky z důvodu sucha, nedostatku potravy, vody. Podívejte se na povodí Nilu, na Egypt, podívejte se na nárůst populace. Spousta mladých lidí dnes podle médií zastavují úrodnou půdu v deltě Nilu. Za chvíli se mohou rozhodnout, že půjdou do Evropy. A Evropa musí dát jasně najevo, že pomáhá potřebným, ale na druhou stranu že bude bránit sama sebe, že má vůli po přežití, a vyslat jasný signál do světa, že ti, co potřebují pomoc, jsou tu vítáni, a ti, co tu nemají co dělat, budou vráceni. Na tom není nic levicového ani pravicového. To je, dámy a pánové, jenom

implementace zdravého rozumu do politiky. Takovou politiku bych rád dělal, když mi to Parlament a vláda dovolí.

Děkuji za pozornost. (Potlesk napříč sálem.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Já děkuji panu ministrovi za jeho slova. S přednostním právem by tu byla paní poslankyně Chalánková, nicméně mám tu nejprve dvě faktické poznámky. Nejprve pan poslanec Jan Zahradník, po něm paní poslankyně Jana Lorencová s faktickou poznámkou. Prosím, pane poslanče, vaše dvě minuty.

Poslanec Jan Zahradník: Vážený pane místopředsedo, kolegyně a kolegové, jsem rád, že pan ministr vedle vznešených témat také zmínil včerejší cvičení, které proběhlo v Jihočeském a Jihomoravském kraji. Já bych se chtěl připojit k uznání armády a Policii České republiky za to, že chtějí být připraveni, když i ti, kteří o nich rozhodují, jsou někdy bohužel napůl slepí. Myslím, že by si policie a armáda zasloužily také i podporu ze státního rozpočtu na to, aby jejich připravenost skutečně byla patřičná, pokud by došlo k některým věcem, kterých se obáváme.

Ještě jednu věc bych si dovolil připomenout. Myslím, že bychom neměli zapomínat také na integrovaný záchranný systém a na jeho složky, tedy na Hasičský záchranný sbor, zdravotnickou záchrannou službu a na síť nemocnic, které by, kdyby nedej bože došlo k nějakému masivnějšímu přívalu migrantů do příhraničních krajů, mohly být velmi užitečné. Jsou to složky, které jsou dobře konsolidované, dobře aktivní a i jejich případná příprava v podobě nějakého cvičení by mohla být namíště. Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Já děkuji panu poslanci Zahradníkovi. S další faktickou poznámkou paní poslankyně Lorencová, připraví se pan poslanec Benda s faktickou poznámkou. Prosím, paní poslankyně.

Poslankyně Jana Lorencová: Dámy a pánové, pane předsedající, celou dobu posloucháme teoretické argumenty, protože to je všechno coby, kdyby, o tom, co bude například, jestliže se tady uprchlíci skutečně usadí, a neuvažujeme o tom, jestli budou vůbec posláze chtít se vrátit do zemí, ze kterých k nám utíkají. Říkám to proto, že jestli vidíme ty proudy mladých, zdravých mužů s nabouchanými svaly, usměvavých, mezi nimi sem tam nějakou ženu s děckem v náručí, tak asi každou dvacátou, tak mi prosím vás řekněte – nemáme se spíš obávat toho, že tady zapustí kořeny, přivedou si sem, což jim umožňuje základní listina lidských práv a svobod, přivedou si sem svoje rodiny a už nikdy se odsud vrátit tam, odkud přišli, nebudou chtít? Vždyť to jsou muži, pokud jsou to muži, pokud se jim tak dá říkat, kteří mají se zbraní v ruce bránit svoji zem. Jak to že utíkají a nechávají tam rodiče, kteří se zbaví veškerého majetku, zaplatí jim cestu do Evropy, a ten člověk, ten utečenec se nestydí říct: Ano, oni zůstali tam. To já, mladý, zdravý, který jsem měl bránit svoji zem, jsem u vás. Postarejte se o mě! Děkuji. (Potlesk poslanců hnutí Úsvit.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji paní poslankyni Lorencové za její faktickou poznámku. S další faktickou poznámkou pan poslanec Benda, po něm pan poslanec Pilný a pan poslanec Černocho.

Poslanec Marek Benda: Vážený pane místopředsedo, vážení páni ministři, dámy a pánové, nedělám to často, ale musím ocenit velmi výrazně projev pana ministra vnitra Chovance. Bylo to velmi dobré, velmi přesvědčivé. Jenom poprosím pana kolegu Humla, aby na něj teď nemluvil. (Poslanec Huml hovoří k ministrovi ve vládní lavici.)

Přesto jeden dotaz bych chtěl ještě doplnit, na který nebylo úplně zodpovězeno. V rozhovoru pro Respekt na začátku tohoto týdne pan státní tajemník Prouza kromě toho, že říkal, že jsme věděli o stanovisku Poláků, říká ještě další větu, která je podle mě mnohem klíčovější. Česká republika, resp. vláda České republiky se rozhodla, že se nechá přehlasovat a půjde do mechanismu, kde bude možné ji přehlasovat, to znamená na Radu ministrů vnitra, nikoliv na úroveň předsednickou. Tak se ptám, jak to s tím je: buď máme státního tajemníka, který si vymýšlí, pak si myslím, že tam nemá co dělat, anebo to bylo od začátku záměrné rozhodnutí, ale pak všechno další, co říká vláda, co říká premiér, co říká ministr vnitra, je jenom děláni svaluř tady dovnitř České republiky a s vědomím toho, že nakonec přehlasován budu, protože jsem připustil, že jdu do mechanismu, kde můžu být přehlasován.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji. Pardon, pane ministře, ještě pan poslanec Pilný s faktickou poznámkou. (Ministr Chovanec vstává a jde k mikrofonu.) Poté pan ministr Chovanec. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Ivan Pilný: Děkuji za slovo, pane předsedající. Vážené kolegyně a kolegové, vedu sice s panem ministrem Chovancem diskusi o budoucnosti České pošty nebo o eGovernmentu, ale někdy se naše názory liší. Ale za jeho dnešní příspěvek bych mu chtěl velice poděkovat. Byl velmi pragmatičký, velmi realističký, velmi faktičký a předvídavý. Mluví o věcech, které se nutně musí stát. Pan ministr Chovanec zodpovídá za vnitřní bezpečnost tohoto státu. A myslím si, že když bude svoji práci dělat tak, jak ji dělá dosud, tak že já se tady bezpečný cítím.

K tomu, co je potřeba udělat. Je myslím potřeba řešit příčiny, a nikoliv následky v podobě vojenskýh operací a podobně. To je sice nevyhnutelné, ale opravdu to řeší následky. Je potřeba rozbít pašerácké sítě. Jestliže se nějak dokážeme vypořádat s terorismem, tak se jistě nějak dokážeme s tímhle problémem vypořádat také. Evropa je v tom zoufale pomalá. Je potřeba zavřít zdroje, které vedou k těm válečným operacím. Někdo kupuje od Islámského státu naftu, někdo je financuje, za něco nakupují zbraně. Tihle ti lidé jsou na naší polovině hřiště a je potřeba je identifikovat a zamezit a podniknout proti nim represivní opatření, která budou dávat smysl. Tak se dají odstranit ty příčiny a v tom je potřeba udělat hodně a v tom je Evropa opravdu pomalá a je potřeba tláčit političky, legislativně a jinak na to, aby se tak stalo.

Ale jinak znova opakují: příspěvek pana ministra Chovance se mi velmi líbil a jsem rád, že máme takového ministra vnitra. Děkuji. (Potlesk poslanců hnutí ANO.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu poslanci Pilnému za jeho slova. Nyní s faktickou poznámkou pan ministr, po něm s faktickou poznámkou pan poslanec Černoch. Prosim, pane ministře.

Ministr vnitra ČR Milan Chovanec: Vážený pane předsedající, zapomněl jsem a pan kolega Pilný mi to připomněl: samozřejmě důležitý je boj s převaděči. Dneska 30 tisíc lidí participuje na tomto krvavém a šíleném byznysu a je potřeba je pochytat, sebrat jim peníze a maximum jich zavřít. To je prostě to, kam musíme směřovat. Česká republika nezůstává stranou a za poslední období jsme zachytili přes 50 převaděčů. Jeden byl Čech, ostatní jsou většinou buď Syřané, Maďari, dokonce občané Švédska. Takže na tom pracujeme a tady jsme velmi efektivní ve spolupráci s okolními zeměmi.

K otázce pana kolegy Bendy, prostřednictvím pana předsedajícího. Myslím si, že to pan státní tajemník Prouza vysvětlil ve své tiskové zprávě, kterou včera vydal, kde dementoval tu část rozhovoru Respektu. Já za sebe mohu říct jednu jedinou věc. I kdybychom věděli, že budeme přehlasováni, tak bychom se přehlasovat nechali. Dělalí jsme maximum pro to, abychom udrželi Visegrád pohromadě. Kdyby se Finové zdrželi a byli jsme schopni ještě dvě nebo tři země, a tam vypadalo, že pobaltské státy se minimálně zdrží nebo to nepodpoří, tak by tam ta blokační menšina byla. Ale ona de facto nebyla nikdy na světě. Pokoušeli jsme se o ni. To, co říkám tady vám, jsem říkal partnerům v Bruselu. Dali jsme doprovodné usnesení po tom hlasování, kde vysvětlujeme svoji pozici, kde vysvětlujeme, že jsme země, která se nebrání pomoci, ale nechce pomáhat ve věcech, kde si myslíme, že to není řešením.

Přečtěte si prosím pěkně vyjádření pana Prouzy, myslím, že je někde dostupné, a myslím, že z něj plyne, že rozhovor v Respektu on neautorizoval a k částem, o kterých hovoříte, se nehlásí. Alespoň takto jsem já pochopil jeho včerejší dementi.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu ministrovi. Tím jsme vyčerpali faktické poznámky a přejdeme k přednostním právům. Nejprve s přednostním právem paní poslankyně Chalánková, místopředsedkyně poslaneckého klubu TOP 09 a Starostové, po ní pan místopředseda Filip, po něm pan vicepremiér Bělobrádek. Prosim, paní poslankyně.

Poslankyně Jitka Chalánková: Děkuji za slovo, pane předsedající. Mnohé už tady zaznělo, debata je poměrně rozkolísaná. Chtěla bych se za nás, za TOP 09, přihlásit k některým větám, které zde již zazněly, ale také jsou i z našich řad.

Chtěla jsem říct, že Evropská unie a obyvatelé Evropské unie se cítí velmi ohroženi a velmi vyděšeni. Čím to může být? Není ten problém také uvnitř? Uvnitř nás všech? Civilizace evropského kontinentu je velmi oslabená, je velmi oslabená tím, že obyvatelstvo ztratilo povědomí o hodnotách, na kterých tato civilizace

vyrostla, o hodnotách křesťanských, o hodnotách židovských, o hodnotách antických. Vzhledem k tomu, že jsou to hodnoty, které nejsou jenom čárkou nebo větou v učebnicích dějepisu, ale jsou to hodnoty, které jsou trvale platné, tak je asi potřeba se k nim vrátit. Je potřeba si uvědomit, že jsou hodnoty, o kterých se nedá hlasovat. A zde se obracím k nám všem zde v tomto sále.

Evropská unie a mnohé instituce Evropské unie, ale také my, členové Parlamentu České republiky, možná mnohdy tlačíme možná v dobré víře zákony, které škodí občanům této země a škodí občanům Evropy. Jsou to zákony, které už opustily povědomí o hodnotách, o kterých se nehlasuje. Kdysi po válce vznikl koncept ochrany základních lidských práv. Tento koncept se v dnešní době dostal do podoby paskvilu. V dnešní době se hlasuje o skutečnostech, které nemají s opravdovými základními lidskými právy žádnou spojitost.

Občané se bojí. Občané ztratili vůli k životu a nevědí, co je smyslem života. Nemáme dostatek dětí. A není to jenom tím, že bychom měli bídu. Ba naopak. Asi neexistuje spojitko mezi bohatstvím země a množstvím dětí. Je to opravdu jeden z důvodů, proč civilizace v Evropě je oslabena. Chybí zde vůle k životu a schopnost hájit si opravdu základní hodnoty. Občané to možná vědí. Tak je potřeba, abychom si to uvědomili také my.

Pokud se objeví jiná civilizace, která tyto základní hodnoty, přestože my hájíme úctu k lidskému životu, a není to všem jiným civilizacím tak vlastní jako nám, tak je potřeba toto vědět, protože pokud nějaká jiná civilizace bude dravější, kontinent a naše civilizace ztratí právo na svou existenci.

TOP 09 se v tomto případě nechce vracet k tomu, co bylo, co kdo řekl, co kdo neřekl, co udělal nebo neudělal. Jsme tady proto, abychom nabídli pomocnou ruku vládě České republiky, abychom navrhli svůj návrh na usnesení, protože si vážíme vlády České republiky, ale vnímáme také to, že vláda potřebuje silný mandát ve formě usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

K tomu jsme zde připraveni. Toto usnesení přednesu podrobně v podrobné rozpravě, protože je poměrně rozsáhlé. Jenom krátce vás seznámím s tím, že chceme upozornit na to, že klíčová rozhodnutí, která mohou mít zásadní dopad na jednotlivé státy Evropské unie nebo kterými by se mohly jednotlivé státy cítit existenčně ohroženy, mají být přijímána jednomyslně. A že rozhodnutí týkající se řízení masivních migračních toků jsou takovými klíčovými rozhodnutími. Věřím, že to vládě pomůže při dalším jednání.

Budeme vyjadřovat nesouhlas se zaváděním trvalých mechanismů k přemisťování uprchlíků do Evropské unie a v jejím rámci na základě povinného redistribučního klíče, tzv. kvóty. Chceme vyjádřit podporu takovému přístupu vlády České republiky a obecně takovým řešením, která povedou ke snížení celkového migračního tlaku na Evropskou unii, povedou k zachování spolupráce v rámci tzv. schengenského prostoru a k zachování volného pohybu osob v jeho rámci. Chceme vyjádřit podporu takovému přístupu vlády České republiky a obecně takovým opatřením, která bez zbytečného odkladu povedou k odstranění procedurálních nedostatků v místech prvního vstupu migrantů na území států Evropské unie. – Nebudu to číst celé, až

v podrobné rozpravě. – A chceme vyzvat vládu, aby prosazovala takovou politiku, která by se důkladně zaměřila na objektivní příčiny migrace.

Toto usnesení bude rozsáhlé a já chci za nás všechny doufat, že vládě pomůže v jejím dalším úsilí o ochranu občanů jak České republiky, tak také v Evropské unii jako takové.

Ještě jednou bych chtěla apelovat a vrátit se k tomu, co jsem zde řekla. Až se objeví takové návrhy zákonů, a to si nechci klást patent na rozum, tak vás chci poprosit, odložme pýchu a pokorně si uvědomme, že jsou věci, o kterých se hlasovat nedá a tento parlament ani to, že jsou pravdivé, nemůže svým hlasováním změnit. Děkuji. (Potlesk poslanců TOP 09.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji paní místopředsedkyni Chalánkové. Dalším s přednostním právem je pan místopředseda Filip. Než mu dám slovo, tak ještě omluvu: pan vicepremiér Andrej Babiš se omlouvá dnes z pracovních důvodů do 15 hodin. A pan poslanec Běhounek se omlouvá dnes od 12 hodin taktéž z pracovních důvodů. Prosim, pane místopředsedo, máte slovo.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji. Vážený pane místopředsedo, členové vlády, paní a pánové, já se pokusím vrátit naše jednání k racionalitě. Čekal jsem na vystoupení pana ministra vnitra. Chtěl bych mu alespoň za některé odpovědi, za jeho návrhy, ale i za jeho postoj na Evropské radě poděkovat. Ale musím říct, že ta témata, která tady dnes řešíme, jsou mnohem širší. Týkají se jak naší azylové politiky a našeho postupu nejen tady v Poslanecké sněmovně, ale případně evropských řešení azylové politiky a postupu našich ministrů na jednání Evropské rady, případně i jednání s našimi europoslanci v jednotlivých frakcích Evropského parlamentu tak, abychom se dostali k tomu, že Evropa začne postupovat svým způsobem v této situaci jednotně. Netýká se to jen českého jazyka, problémů ve školství. Týká se to samozřejmě i otázky samotného přesouvání odpovědnosti jednoho státu na druhý.

Je důležité, abychom si vyjasnili, jak se postavíme k případným změnám našeho rodinného práva. Jakým způsobem se podíváme na to, když sem budeme přijímat jako azylanty lidi, kteří legálně budou mít například více manželek, jaké bude jejich dědické právo atd. To prostě je všechno realita. A my na to připraveni evidentně nejsme. Stejně tak bude mnohem složitější zvládat věci, které se týkají toho, jestli budeme schopni řešit případné ubytování těch, kteří sem budou přijati ať už na základně dobrovolnosti, nebo jiným způsobem, aby nevznikla přistěhovalecká ghetta. A myslím si, že při první migrační vlně v 90. letech se to alespoň zčásti podařilo, i když ne zcela.

Abych byl racionální a naplnil to, co jsem řekl, dovolím si přednést v obecné rozpravě návrh usnesení Poslanecké sněmovny a svým způsobem si ulehčit situaci tak, abychom mohli potom v podrobné rozpravě o něm už jenom hlasovat. Přihlásil bych se k němu.

Navrhují, aby Poslanecká sněmovna vyslovila velké znepokojení nad tím, že se nepodařilo ani po zasedání předsedů vlád visegrádské skupiny zabránit v evropských

institucích rozhodnutí o kvótách, které deformují základní pilíře výstavby integrující se Evropy. Za b), že dohoda, která byla učiněna v Praze a která byla v rámci předsednictví České republiky ve visegrádské čtyřce uzavřena, nebyla dodržena jak ze strany Polska, ale zejména ze strany České republiky na následujícím jednání předsedů vlád po neúspěšném jednání ministrů vnitra zemí Evropské unie. Za druhé, aby Poslanecká sněmovna požádala vládu, aby všemi dostupnými právními a diplomatickými prostředky zabránila uplatňování kvót na přidělení migrantů do České republiky. Aby uložila ministru zahraničních věcí vláda České republiky, aby na půdě mezinárodních institucí, zejména OSN, Evropské unie, OBSE ale i NATO, usiloval o řešení příčin vzniku migrační vlny, tedy přispěl k mírovému urovnání bojů v Sýrii, ale i v celé oblasti Blízkého a Středního východu včetně sporů v severní Africe. Za c) aby uložila ministru zahraničních věcí a ministru vnitra, aby při jednání v orgánech Evropské unie trvali na plnění úkoly při ochraně vnější hranice podle schengenské smlouvy. A za d) aby dále vláda pracovala na zajištění státní hranice České republiky, pokud selže ochrana vnějších hranic Evropské unie. A za e) aby předložila Poslanecké sněmovně vláda České republiky zprávu o připravenosti systémů sociálních, zdravotních a školských na vstup nezjištěného množství osob bez znalosti českého jazyka a nezapojených do pojištění.

To jsou základní věci, které považujeme za nutné, aby po tomto jednání Poslanecká sněmovna přijala jednak pro mandát vlády na vyjednávání na evropské úrovni a jednak na to, abychom i my si uvědomili priority, které nás čekají při projednávání některých návrhů zákonů. Často se topíme v balastu věcí, které nám spíše připadají okrajové, a neřešíme věci, které jsou zásadní a které jsou zanedbané dlouhodobě. Protože vystupování některých mě přesvědčilo o tom, že svalit vinu na druhého nebo říci, že to zavinil někdo jiný, je jednoduché, ale hledat řešení v současné době, hledat příčinu a odstraňovat příčinu je podle mého soudu mnohem podstatnější než řešit pouze následky. Protože pokud neodstraníme příčinu migrační vlny, následky se budou jenom dramaticky zhoršovat. Děkuji vám. (Potlesk zleva.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu místopředsedovi Filipovi za jeho příspěvek. S dalším přednostním právem je přihlášen pan vicepremiér Pavel Bělobrádek. Prosim, pane ministře, máte slovo.

Místopředseda vlády ČR Pavel Bělobrádek: ("Nejsem ministr," říká cestou k řečnísti.) Vážený pane místopředsedo, kolegové, kolegyně, já jsem rád, že Sněmovna se tímto problémem zabývá, protože masová migrace je bezpochyby jedním z největších, ne-li největším problémem současné Evropské unie. To znamená Evropy jako celku a České republiky také. Protože ten přesah je samozřejmě i mimo území Evropské unie. Ale víme opravdu, čemu čelíme? Známe dobře rozměry této hrozby? Umíme hledat skutečná řešení, nebo tápeme, mýlíme se a místo pragmatického řešení se pouze strašíme? Anebo naopak naivně uklidňujeme? Nenárokují si patent na rozum, netvrdím, že všechno vím a všechno vyřeším. Myslím, že kdyby to bylo tak jednoduché, tak už s tím dávno přišel někdo jiný. Naopak chci

řít pár faktů, pár čísel, pár návrhů, tak abychom mohli o těch věcech společně přemýšlet a najít skutečné řešení.

Za prvé si musíme uvědomit, že je to nejmasovější migrace od druhé světové války a máme zde zhruba 60 milionů běženců. To je obrovské číslo a je naprosto jasné, že Evropa ani při nejlepší vůli nemůže v krátké době absorbovat více než jednotky procent tohoto počtu. To je evidentní.

První závěr tedy může znít tak, že nelze prostě problém vyřešit tím, že sem všechny běžence pozveme a pak se nějak ukáže. Drtivé většině z nich bychom za prvé nepomohli, za druhé nepomohli ani těm ostatním tak, jak oni si představují, a my budeme mít dost problémů s tím, až mnozí z těch, kteří sem přijdou, budou překvapeni, že nepřišli do vysněného ráje, ale že realita je daleko krutější, a budou ještě navíc frustrováni, což může přinést další problémy do budoucna. Možná že bychom nakonec nedokázali pomoci ani sobě, pokud by ten počet byl v krátké době tak enormní. To není sobectví, to je realita. Je prostě jasné, že když jedete na loďce a teče do ní, tak bychom nejdříve měli upcat díru, a ne si rozdat ešusy a zkoušet tu vodu vybírat.

Druhá věc, že tato ohromná masa, často lidské bídy a utrpení, strachu, násilí a bezpráví, se vydala hledat bezpečí a prosperitu jinam zatím jen v menší míře, tedy i to, o čem mluvil pan ministr, že to je jen zahřívací kolo a že nás může čekat daleko větší masa lidí, kteří se dají do pohybu. Ono z těch 60 milionů zhruba 20 milionů je někde v pohybu a zatím 1,8 milionu lidí požádalo o azyl. Zhruba 40 milionů lidí zůstává zatím vnitřními uprchlíky a žijí buď ve vlastní zemi, mnozí žijí už v zemích, které v podstatě de facto přestaly existovat, a jsou tam zatím. Otázkou je, co udělat, a my to řešení nabízíme už dlouhodobě, pomoci těm místním institucím, popř. neziskovým organizacím tak, aby se co nejvíce snažily ty lidi udržet na místě, aby se nedávali dál na pochod. Jakmile se dají na pochod, velmi obtížně se zastavují v těchto obrovských počtech.

Miliony zoufalých lidí, kteří přijdou na oplocenou hranici, se prostě zastavují skutečně jen velmi těžko, a neumím si moc představit tu humanitární katastrofu, až na hranicích Schengenu budou stovky tisíc lidí. Jestli budeme přes ten plot házet jídlo nebo něco podobného. To znamená, my se musíme maximálně zabývat tím, jak dosáhnout toho, aby se vůbec na ten pochod nedali. To není kapitulace, to je přiznání faktu. My jsme schopni v nějaké kapacitě ubránit hranice, ale pokud bude migrantů více než těch, kteří hranice chrání a hlídají, tak to je v podstatě neřešitelné.

Je potřeba si říct, a byla o tom tady řeč, že ty kvóty považujeme skutečně za nesmyslné, nebudou fungovat, jsou k ničemu a je to v podstatě i směr k popření subsidiarity a suverenity v rámci Evropské unie. A myslím si, že tento mechanismus bude velmi obtížně nutit lidi, kteří budou přerozděleni tam, kam nechtějí, dlouhodobě tam pobývat. Souhlasím s tím, co bylo řečeno, ten rozdílný sociální systém. Jestliže v Německu budou dostávat takové příspěvky, jako jsou v jiných zemích peníze, tak to bude velmi složité. Bude to chodit tak, jako jsme byli zvyklí u některých našich občanů, že oni se budou vracet třeba k nám jednou za rok a nechají si zpětně vyplatit dávky, a pak zase odjedou do Německa, kde budou žít se svými rodinami, se svými soukmenovci, budou tam žít společně za ty německé dávky, které jsou podstatně

vyšší, a pak si tím přilepší. Budeme ty lidi tady držet násilím? Udrží je skutečně jenom sociální dávky? Já jsem k tomu trochu skeptický. A na tyto otázky jsme skutečně odpovědi zatím nedostali.

Je pravdou, že zatím se hovořilo o rozdělení pouze části těchto běženců, jenže když proudí osm tisíc běženců denně, tak ty kvóty budou příště další a další. A souhlasím s panem ministrem, to nejdůležitější je, aby se z toho nestal trvalý mechanismus. My jsme nehlasovali pro kvóty, považujeme je za nesmyslné. Uvidíme, jak dopadnou Slovinci se žalobou. Já jsem tuto možnost dával jako jednu z možností, říkal jsem, že to je jedna z možných variant. Vláda se nakonec rozhodla ji nepoužít, já jsem na té vládě bohužel nebyl, zastupoval jsem premiéra v OSN v New Yorku. Nicméně je evidentní, že i když bylo přijato toto usnesení, tak jeho praktická realizace bude velmi složitá už z toho důvodu, že když to řekneme jednoduše, ti migranti do těch kvót se shánějí obtížně, takže uvidíme.

Chápu Německo. Je přetížené, je to tam složité, jsou skutečně na okraji svých možností. Ale myslet si, že tak, jak to je v Německu, že skutečně to budou přerozdělovat tím svým systémem, všem je nějak rozdělíme, že to bude fungovat i v rámci celé Unie, to, myslím, je hluboké nepochopení. My se jim to snažíme vysvětlit, že je to trochu jinak. Já se pokusím i za 14 dní s kancléřkou Merkelovou znovu jí to vysvětlit, vysvětlit to dalším kolegům z Evropské lidové strany, že takto to fungovat nemusí a že to především není řešení, že to je jen snaha o nějaké odlehčení si. Je to otázka samozřejmě vnitropolitická, nicméně i v Německu už se situace poněkud začíná zhoršovat a není se čemu divit, protože přestože jsou velmi solidární a jsou zvyklí na několik vln těch přichozích, ať už to byla otázka našich bývalých krajanů, ať už to je otázka potom migrace z bývalé NDR, ať už to byli lidé, kteří přicházeli ve 48. od nás, v 56. z Maďarska, v 68. od nás a další, Jugoslávci, tak v tom případě už jsou skutečně za hranicí, kterou Německo může být schopno zvládnout. Na druhou stranu by si také měli uvědomit, že nemohou dávat určité výroky, které motivují migranty k tomu, aby se k nim dostali.

My tedy musíme říci jasně, že místo kvót je potřeba zacpat onu díru, ten příliv uprchlíků, kteří sem jdou. A skutečně to nemohou zajistit pouze hranice. Pokud těch uprchlíků bude tak obrovské množství, nebo těch migrantů, běženců bude tak obrovské množství, tak je ani ten plot nezastaví. Na to nejsme zvyklí. Každopádně proto potřebujeme, aby ti lidé se vůbec k té hranici nedostali. Musíme rychle vracet ekonomické migranty, tzn. zjednodušit proceduru, udělat hotspoty, tam už je začít rozdělovat, rozlišovat, musíme vědět, kam je budeme vracet. Problém s australskou metodou je v tom, a my jsme o tom hovořili s naším velvyslancem v Austrálii, že australská situace je skutečně velmi odlišná od té evropské a není zcela aplikovatelná u nás. Rozdílů je tam celá řada a mnohé jsou už za hranicí mezinárodních smluv. Takže situace je tam trochu odlišná. A my především nemáme smlouvy se zeměmi, kam bychom je mohli vracet, a to je jedna z velkých potíží, které teď máme.

Dále je otázkou cena, co to všechno stojí. Německo počítá s tím, že vydají na ochranu hranice možná 10 deset miliard eur. My bychom potřebovali asi další 2 miliardy korun. Ty peníze vydat musíme, a to z toho důvodu, že určitě nikdo nechceme, aby se nám tu migranti potulovali volně a nebyli pod dohledem. Chci se postavit za naše policisty, za naše vojáky, za všechny, za naše bezpečnostní složky,

protože pracují dobře a je potřeba je podpořit, protože na nich teď hodně záleží. Chci se postavit za ty, kteří pracují v zachycovacích táborech u nás, protože jejich práce není jednoduchá a je často demotivující.

Čtvrtý závěr, který je lepší, je dávat peníze tam, kde příčina vzniká, do zemí, ve kterých uprchlíci jsou nyní, do zemí, ze kterých migranti pocházejí, snažit se co nejdříve k tomu, aby peníze byly takto efektivně vynaloženy v těchto zemích, protože jsou také podstatně lépe využitelné. Jde tam o to, že střízlivým odhadem je efektivita těchto peněz 10:1, to znamená, je podstatně levnější pomoci těm, kteří pomoci potřebují, tam, kde jsou, než je brát sem.

Za páté. Musíme Unii upozornit, že skutečně migrace nehrozí pouze z Afriky a Blízkého východu, ale že na Ukrajině je 1,5 mil. vnitřních vysídlelců a že my budeme tou cílovou zemí v případě Ukrajinců a my se musíme připravit na to, že sem přijdou, a musíme také našim kolegům říct, že my potom nebudeme chtít přerozdělovací kvóty. My si s těmi lidmi budeme ochotni poradit sami.

Další věc je, že se musíme skutečně připravit na příjezd těchto lidí, protože délka našich hranic je dlouhá 2 tis. km a pobřežní hranice 66 tis. km, takže i zajištění naší hranice je velmi složité a hermeticky uzavřít Schengen je prostě sci-fi, natož když si uvědomíme, že i když jsme byli mimo Schengen, i když jsme byli mimo EU v roce 2001, tak k nám sem ilegálně přišly tisíce lidí a nakonec v roce 2001 to bylo až snad 18 tis. lidí, přestože byly hranice. To už bychom skutečně museli postavit hranici, jako byla železná opona, a to si myslím, že například v Řecku, v Itálii a mnoha dalších zemích by bylo dosti obtížné.

Šestým závěrem je, že jedině omezení přílivu uprchlíků, těch, kteří jsou nyní mimo Evropu, že to je to nejlepší řešení, a musíme tedy přesunout svoji pozornost vně. Debata o kvótách paralyzovala často debatu o tom, jak řešit příčiny. Přestože chápu kolegy, že si kvótami chtěli odlehčit, nic to nevyřeší.

Co se týká stabilizace, myslím si, že je skutečně potřeba s Ruskem hovořit, je potřeba se zamyslet i nad tím, že už někteří i evropští politici, myslím, že to řekla i kancléřka Merkelová, že je potřeba se začít bavit i s Asadem. Já z toho nadšen tedy nejsem, každopádně ať bychom s Ruskem začali spolupracovat, tak nelze přehlížet všechna rizika, která přichází, nelze v žádném případě legitimizovat to, co se děje na Ukrajině. To musíme jasně odmítnout.

A konečně za sedmé, za posledních 20 let máme o 1 mil. dětí v ČR méně. Zbytek Evropy je na tom podobně, Němci ještě hůř. To vede některé politiky k úvahám, že by migrace mohla nahradit nebo vyřešit tento demografický deficit. Naopak já si myslím, že můžeme doplnit vybranými lidmi na profese, které chceme, a lidi, kteří zde chtějí být a buď se chtějí vrátit zpátky, anebo se chtějí asimilovat, tak ty tady samozřejmě přivítat můžeme. Cizinci už zde mají obrovský podíl v ČR, ale my je tak nevnímáme, protože jsou to Slovinci, jsou to lidé, kteří jsou nám kulturně blízcí, jsou to další národy. Na Vietnamce si už ani skoro nevzpomeneme, že jsou to cizinci. Každopádně je pravdou, že pro nás je zcela zásadní, abychom vytvořili podmínky pro to, aby se lidé nebáli přijímat více dětí do rodin, především ti, kteří pracují, především ti, u kterých je tedy předpoklad, že budou vychovávat svoje děti tak, aby pracovaly. Proto nejsme příznivci plošných dávek, nejsme příznivci dávek jako takových a spíš

to má smysl, a proto jsme to prosadili a jsem za to rád, aby se snižovaly odvody nebo daně pracujícím rodičům, nikoliv aby se dávaly plošné dávky.

Další věcí, kterou navrhuje, je co nejvíce pomoci k tomu, aby české rodiny anebo občané ČR se nebáli tyto děti přivádět na svět, aby se o ně starali, protože předpokládáme, že náklady na asimilaci těchto občanů budou nulové, což se u mnoha imigrantů skutečně předpokládat nedá.

Je to tedy sedm faktů a návrhů na řešení a je toho hodně, co jsem neřekl. Mnohé můžete najít na našich webových stránkách. Skutečně se tomu věnujeme poctivě a pokud možno racionálně a snažíme se nezneužívat emocií. Lidé se samozřejmě bojí a bojí se zcela oprávněně, mají strach. A pokud s nimi nebudeme diskutovat a pokud nebudeme hledat řešení a nebudeme třeba i tady v diskusi o těch věcech mluvit, pak dáme prostor těm, kteří také nechtějí demokracii, také nechtějí svobodu, jen ji nechtějí z druhé strany. A my demokracii a svobodu doufám chceme. Chceme, aby tady byla dál demokracie, a já si to aspoň přeji, protože mám dvě malé děti a chci žít v ČR i dál.

Pro ty, kteří neposlouchali dost pozorně, shrnu svoje vystoupení do dvou vět. Řešení problému neleží v ČR ani v Evropě, řešení leží na Blízkém východě a v Africe, tedy tam, kde ten problém vzniká. A řešením demografického deficitu není migrace, ale podpora řádné výchovy dětí v českých rodinách. Je jasné, že kdo nemyslí na druhé, nemá srdce. Kdo nemyslí sám na sebe, nemá rozum. Řešme tedy problém migrace hlavou i srdcem. Je velmi důležité, že něco jiného je solidarita, něco jiného je pomoc, ale něco jiného je sebevražda. Jsme povinni podle mého soudu pomoci druhým, dokonce křesťané jsou povinni nastavit i druhou tvář, ale nemají povinnost a naopak nesmějí nastavit tvář druhého, nesmíme nastavit tvář našich dětí, nesmíme zničit budoucnost této země.

Dovolil bych si zareagovat jen velmi krátce na to, co tady říkala kolegyně Chalánková. Souhlasím, pravda se nedá odhlasovat. Ale aby k tomu mohlo dojít – k tomu dojít samozřejmě může v tom, že i pravdivé věci se mohou přehlasovat. Na druhou stranu od toho je tady potom Ústava, od toho je právní řád. A tím navážu na pana místopředsedu Filipa. To, o čem bude nyní diskuse, to, o čem bude diskuse v dalších letech, je právní stát. Jestliže budeme tolerovat netoleranci, skončíme. Jestliže netolerujeme netoleranci xenofobům, kteří jsou odsud, tak stejně tak nemůžeme tolerovat netoleranci těch, kteří sem přicházejí. Jestliže oni sem přicházejí a říkají "to se nám nelíbí, to změníme", tak ať sem nechodí, protože nejsou tady vítáni. Pokud sem někdo přijde a něco ho uráží, tak ho to uráží, ale to není důvod, abychom to měnili. A teď je otázka, jak měnit i celkový právní rámec tak, abychom zůstali skutečně liberální parlamentní demokracií, a tím, kde najít míru, abychom svou tolerancí neumožnili netolerantním a nesnášenlivým protidemokratickým silám, lidem, aby zničili demokracii. My demokracii musíme hájit a k tomu potřebujeme právní rámec. Myslím si, že mnohé právní předpisy budeme muset měnit a budeme je muset zpřísnovat a budeme je muset lépe definovat, a to nebude určitě lehký úkol, kdy bezpečnostní složky a orgány činné v trestním řízení budou muset postupovat rychleji a jednoznačněji.

A nakonec to, co říkal pan místopředseda Filip k tomu, když tady budou legálně mít více žen. Myslím si, že i tady náš bývalý kolega – já jsem ho tady tedy nezažil a ještě ho pár let asi tady nezažiji – ten přece měl legálně také dvě ženy, jenom jedna byla manželka, jedna milenka a žil s nimi veřejně, děti si navzájem hlídali. Já myslím, že si s tím i náš právní systém poradí. (Potlesk poslanců KDU-ČSL.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu vicepremiérovi. Nyní tu mám dvě faktické poznámky. S první faktickou poznámkou pan poslanec Antonín Sed'a, po něm paní poslankyně Jana Lorencová. Prosím, pane poslanče, vaše dvě minuty.

Poslanec Antonín Sed'a: Děkuji, pane místopředsedo. Vážený pane premiére, vážení členové vlády, budu velmi stručný. Chtěl bych poděkovat za zatím proběhlou diskusi, hlavně za tu věcnou, ale mám jeden problém. Chápu, že jednotlivé frakce chtějí prosazovat svůj pohled na migrační vlnu, na bezpečnost apod. Ale víte, vy podáváte za každou frakci návrh usnesení. Nevím, co z toho potom v podrobné rozpravě a v hlasování o jednotlivých usneseních vznikne. Ale my nejsme schopni se domluvit ani na společném usnesení. Měli bychom se domluvit na společné zahraniční a bezpečnostní politice právě vůči kritizované Evropské unii. A víte dobře, že Evropská unie má společnou zahraniční a bezpečnostní politiku. A víte, kam to spěje. Poprosil bych, abychom se v těchto důležitých otázkách obrany a bezpečnosti naší země mohli aspoň někdy dohodnout. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu poslanci Sed'ovi. S další faktickou poznámkou paní poslankyně Jana Lorencová. Prosím, paní poslankyně.

Poslankyně Jana Lorencová: Kolegyně a kolegové, pane předsedající, děkuji za slovo. Celou dobu slyšíme řadu teorií, posloucháme slova, s nimiž nelze než v drtivé většině souhlasit.

Chtěla bych slyšet, kolik asi za tu dobu, co zasedáme, migrantů překročilo hranice Evropské unie a kolik procent z nich mělo k tomu nějaký skutečný důvod, kolik jich mělo oprávnění a hlavně, kolik z těch, kteří přicházejí do naší země, má také dokumenty, které je k překročení našich hranic opravňují. Obávám se, že jich mnoho není. Ale ráda bych to věděla.

Ale chtěla bych také vědět, protože jsou to miliony lidí, kteří se vydali na pochod v poměrně krátkém časovém úseku, kdo to byl, kdo zmáčkl startovací pistol, kdo jim poskytl informace, že Evropa, která svým vývojem je z jejich pohledu zřejmě oslabená, kdo to byl, kdo zmáčkl startovací pistol a dal jim informace o tom, aby vykoučili směrem k nám, směrem do Evropy.

Já stejně jako ostatní samozřejmě čtu články, které se touto problematikou zabývají, a nacházím tam rozporuplné informace. A myslím si, že tohle vědět je nesmírně důležité. A také bych chtěla vědět, kolik procent ze skutečně potřebných, kterých jsou stovky milionů, možná miliardy, kolik procent z těch opravdu potřebných – nemluvím o svalnatých chlapech, kteří k nám přicházejí, mladí a plní

elánu – kolik ze skutečně potřebných jsme schopni zachránit. (Předsedající: Čas.) Kolika z nich jsme schopni poskytnout pomoc. Obávám se, že jich velké procento nebude. Každopádně je to jiná civilizace. (Čas.) A někdy mi připadá, že si vidíme tak dva centimetry před nos, a měli bychom vidět kousek dál.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji paní poslankyni. S další faktickou poznámkou pan poslanec Marek Černochoch, po něm s přednostním právem pan premiér. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Marek Černochoch: Velmi bedlivě jsem poslouchal vystoupení pana vicepremiéra Bělobrádka a musím říct, že jsem zmaten z jedné věci, a to jak se názory otáčejí. Ještě před pár měsíci zaznívaly názory, ne, že se nic neděje, že je všechno s pořádku, že naopak máme přijímat. Nedávno jsem zaznamenal názor od pana ministra financí, že se nebudeme bránit kvótám, abychom nepřišli o dotace.

Jaká je tedy dnes situace? Jakým způsobem se dnes na tuto situaci pohlíží? A jsem velmi rád, že je tady již pan premiér Sobotka. Myslím, že ve zmatku, protože tady zazněla spousta informací, jak to řešit, co bychom měli řešit, že bychom vlastně měli postupovat společně, s čímž naprosto souhlasím. A je to věc, po které Úsvit volá celou dobu. Postupujme společně jako celá Evropa, protože tento problém se týká nás všech.

Má otázka na pana premiéra je, a budu velmi rád, když na ni odpoví, jakým způsobem se Česká republika postaví vůči povinným kvótám, zdali kvóty přijme, nebo je nepřijme a bude se bránit u Evropského soudního dvora. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu poslanci Černochovi. Pan premiér má vzápětí možnost, protože mu dávám slovo s přednostním právem. Prosím, pane premiére, máte slovo.

Předseda vlády ČR Bohuslav Sobotka: Dobrý den. Vážený pane místopředsedo, vážené poslankyně, vážení poslanci, chci se omluvit, že jsem nemohl být tady přítomen úvodní fáze pokračování debaty Poslanecké sněmovny k migraci. Byl jsem dnes dopoledne v průmyslové zóně Triangle v Ústeckém kraji, kde dnes byla zahájena výstavba nové továrny firmy Nexen Tire. Tato továrna by měla zaměstnat více než tisíc lidí v Ústeckém kraji a investice, která přichází, je více než 22 mld. korun, které tady budou privátně investovány během několika příštích let. Je to třetí největší investice v historii samostatné České republiky, a proto jsem cítil potřebné, abych jako předseda vlády byl na místě přítomen. Využil jsem toho také k tomu, abych diskutoval s investory o tom, jak probíhá celá investice, jestli je všechno v pořádku. A mám pro vás pro všechny dobrou zprávu – investice běží dobře, výroba by měla být zahájena v roce 2018, to znamená za dva roky, a práci tam najde víc než tisíc lidí, včetně lidí vysoce kvalifikovaných.

A teď se dostanu k tomu, o čem se tady diskutuje v Poslanecké sněmovně, což je migrační krize. Takže od korejské investice k migrační krizi.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, dovoluji mi, abych vás informoval o postupu vlády České republiky. Od mé poslední zprávy se odehrálo několik zásadních jednání. Připomínám tedy, že jsem vystupoval i v předcházející části rozpravy, která byla poté přerušena.

Byly dojednány konkrétní a praktické kroky, kterými budeme jako členský stát Evropské unie a jako země, která ctí evropské hodnoty, na současnou krizovou situaci reagovat. Rád bych vás v této souvislosti informoval také o průběhu své pracovní cesty do Spojených států amerických, protože její náplň bezprostředně souvisela s řešením příčin současné migrační krize, které čelí celá Evropa.

Minulé úterý, 22. září, bylo na mimořádném zasedání ministrů vnitra v Lucemburku schváleno rozhodnutí o relokační 120 tis. osob z Řecka a také z Itálie. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo dosáhnout konsenzu, bylo rozhodnutí nakonec přijato po hlasování kvalifikovanou většinou. Proti se vyslovila Česká republika, Slovensko, Maďarsko a Rumunsko. Finsko se hlasování zdrželo z důvodu nesouhlasu s tím, že rozhodnutí nebylo přijato formou konsenzu.

Takový procedurální postup, který byl zvolen na jednání Rady ministrů vnitra, nepovažuji za šťastný. Tento postup je pro mne jako pro předsedu vlády České republiky zklamáním. Silové řešení, přehlasování v takto citlivých věcech, je podle mého názoru velmi neprozíravé. Může to mít mimo jiné negativní vliv na vnímání Evropské unie mezi občany a může to také podněcovat nárůst extremismu a nárůst nesnášenlivosti.

Rozhodnutí, které bylo přijato, podle mého názoru nerespektuje dohodu z červnové Evropské rady o konsenzuálním rozhodování a nepředstavuje systematický krok při řešení migrační krize. Předmětem přijatého rozhodnutí je dočasný a mimořádný program na relokační celkem 120 tis. žadatelů o azyl, který by měl probíhat dva roky, a to zejména ve prospěch Itálie a Řecka. Původně měl tento program pomoci i Maďarsku, ale Maďarsko bylo nakonec na vlastní žádost z tohoto programu vyřazeno. Česká republika by na svém území měla podle tohoto rozhodnutí relokovat v první fázi 1 591 osob, necelé čtyři stovky z Itálie a zhruba 1 200 lidí z Řecka.

Do tohoto programu se pravděpodobně na dobrovolné bázi zapojí také Dánsko, Norsko a Švýcarsko, a tím dojde k úměrnému snížení stanovených počtů žadatelů, kteří budou přiděleni v rámci tohoto jednorázového programu jednotlivým členským státům Unie.

Relokační program, který jsem zmínil, se bude vztahovat na ty žadatele o azyl, kteří přijeli nejdříve před půl rokem a nejpozději do dvou let od chvíle, kdy toto opatření vstoupí v platnost. Celkem bude přemístěno 66 tisíc osob z Itálie a Řecka, konkrétně tedy více než 15 tisíc lidí z Itálie a více než 50 tisíc z Řecka. Pro zbývajících 54 tisíc osob, o jejichž rozdělení rozhodnuto nebylo, se počítá s určitou mírou pružnosti. První variantou je, že títo lidé by měli být relokováni z Itálie a Řecka ve stejném poměru ve druhé fázi programu, a to po jednom roce. Druhá možnost je taková, že Evropská komise během jednoho roku vyhodnotí, zda je někde nutná úprava relokačního mechanismu. Důvodem pro toto přehodnocení může být například situace, kdy členský stát čelí nouzovému stavu kvůli náhlému a velkému

navýšení počtu migrantů v důsledku prudké změny migračních toků. V takovém případě Evropská komise bude moci předložit Radě návrhy na změnu tohoto rozhodnutí, členskému státu v obtížích by pak ostatní státy měly při další relokaci pomoci.

Jak už jsem zmínil, Česká republika hlasovala proti přijetí tohoto návrhu. Hlasování ministra vnitra bylo zcela v souladu s mandátem, který schválila vláda České republiky. Výsledky hlasování bude Česká republika respektovat.

Chtěl bych také vyvrátit nepodložené spekulace o tom, zda jsme skutečně učinili maximum pro to, abychom zabránili přijetí permanentního mechanismu přerozdělování uprchlíků a přijetí kvót. Již při posledním zasedání Poslanecké sněmovny na toto téma jsem vysvětlil, proč jsme v Praze uspořádali summit premiérů zemí Visehrádu. Evropě jsme tím jasně ukázali ve včasném předstihu náš společný postoj. Upozornili jsme, že kvóty nepovažujeme za správné řešení, a vysvětlili jsme a dali jsme na stůl naše argumenty. Naši diplomaté na základě tohoto mandátu absolvovali řadu jednání ještě před zahájením Rady ministrů pro vnitřní věci zemí Evropské unie. Ministerstvo vnitra zpracovalo analýzu, na základě které jsme zaslali předsedajícímu Lucembursku žádost o vysvětlení celé řady aspektů navrhovaného kvótního mechanismu. Podstatou našich dotazů byl předpoklad, že kvóty nebudou fungovat.

Státy podporující kvóty ale chtěly svůj návrh prosadit i za cenu silového hlasování. My jsme chtěli rozhodnutí konsenzem nebo přesun rozhodnutí na úroveň předsedů vlád, kde bychom znovu o konsenzus mohli bojovat. S takovým pokynem odjížděl ministr vnitra na jednání Evropské rady. Lucemburské předsednictví do poslední chvíle váhalo, zda je rozumné připustit hlasování. Nakonec podlehl tlaku států, které spěchaly na prosazení kvót.

Česká republika je stále přesvědčena, že povinné kvóty nic nevyřeší. Vyhrocenou diskusí o nich jsme během několika týdnů poškozovali vzájemné vztahy uvnitř Evropské unie. Přitom Evropa dnes podle mého názoru potřebuje rozumný přístup, založený na spolupráci všech členských států, na předvídatelnosti chování, na dodržování dohodnutých pravidel. K tomu finálnímu řešení nás ta uplynulá diskuse o kvótách žádným způsobem neposunula.

V naší situaci, ve které nyní jsme, neuspějeme se zbrklými a ukvapenými kroky, které bychom dělali jen naoko, které bychom dělali jen na efekt. Neuspějeme ani s politikou hysterie a politické izolace. Jediným řešením je racionální a konstruktivní debata a spolupráce založená na společných evropských hodnotách. Proto jsme se rozhodli výsledek jednání ministrů vnitra respektovat, i když jsme hlasovali proti němu. Nepůjdeme stejnou cestou jako Slovensko, akceptujeme závěry ministerské rady ohledně přerozdělení 120 tisíc osob a z této pozice budeme dále jako Česká republika vyjednávat.

Chci zdůraznit, že jednáním ministrů vnitra a hlav států v uplynulých týdnech otázka stávající migrační krize v žádném případě neskončila. Já si myslím, že není možné vnímat toto rozhodnutí jako něco, co vyřešilo evropskou migrační krizi. Jsme teprve na začátku. Skutečnou práci máme teprve před sebou.

Tisíce až desítky tisíc lidí každý den stále překračují hranice Evropské unie a ve výsledku hranice Německa. Nemůžeme se v této situaci nechat vyloučit z debaty o dalším postupu. V takovém případě by naopak Česká republika opravdu přestala hájit svůj záměr. Neměli bychom podnikat kroky, které do budoucna oslabí naši vyjednávací pozici v rámci Evropské unie. Naopak, stávající výsledky ukazují, že tuto pozici nutně musí Česká republika posilovat.

Od původních návrhů, které zahrnovaly pro jednání Rady ministrů i trvalý mechanismus přerozdělování, jsme se dokázali posunout k jednorázovému řešení situace. Rada ministrů pro vnitřní věci a justici tedy trvalý evropský mechanismus přerozdělování neschválila. Ten trvalý mechanismus byl i na základě tlaku zemí Visegrádské čtyřky z návrhu závěrů vypuštěn. Byl schválen princip pro rozdělení 120 tisíc uprchlíků, kde se České republice a několika dalším státům nepodařilo prosadit zásadu dobrovolnosti. To rozhodnutí, ke kterému došlo, je špatné rozhodnutí, a Česká republika učinila vše, aby mu zabránila. Kvóty nás neposouvají při řešení skutečných příčin migrační krize.

Den po jednání ministrů vnitra proběhlo v Bruselu mimořádné jednání hlav států a vlád členských zemí Evropské unie k migraci. V oblasti azylové politiky byla na evropské úrovni zahájena debata o její zásadní změně. Budou se měnit pravidla jejího fungování a my musíme mít jako země zájem se zapojit do jednání o těchto změnách, abychom mohli ovlivnit jejich budoucí podobu.

Jako vláda i jako představitelé států V4 jsme opakovaně deklarovali, že podporujeme hledání společného evropského řešení. Jsem také rád, že jednání hlav států, které proběhlo na jednání Evropské rady, se neslo ve snaze hledat konkrétní pragmatická řešení současné migrační krize.

Chtěl bych také zdůraznit, že pokud někdo tvrdil nebo navrhoval, že zasedání premiérů může zvrátit výsledky jednání ministrů vnitra, měl špatné informace o tom, jak lze na evropské úrovni rozhodovat. Na úrovni hlav států, na úrovni Evropské rady, se závěry formulují dohodou, formulují se konsenzem. To znamená, nebyla zde ani teoretická možnost, aby Evropská rada změnila rozhodnutí ministrů vnitra v této věci, prostě protože bylo vyloučeno, aby v této otázce dosáhla konsenzu. Ve skutečnosti ta diskuse o kvótách nebyla na pořadu jednání Evropské rady. Hovořili jsme o skutečných prioritách, které jako Česká republika dlouhodobě prosazujeme, o obnovení kontroly vnějších hranic a o řešení příčin migrace v zemích původu.

Před zahájením středečního summitu také proběhla schůzka premiérů visegrádské skupiny. Poté co Polsko na Radě ministrů vnitra nakonec souhlasilo na rozdíl od zbytku V4 s mimořádným relokačním opatřením pro 120 tisíc osob, došlo podle mého názoru k obnovení postupu skupiny zemí V4. Ten polský postoj na jednání ministrů vnitra považují spíše za odraz jejich vnitropolitické situace, nikoliv za změnu celkového postoje našeho partnera k současným problémům evropské migrační politiky. Máme od počátku shodné postoje vůči tomu, jaké kroky by měla Evropa podnikat, aby současnou krizi dokázala řešit.

Pokud jde o výsledky mimořádné Evropské rady z 23. září, výstupem pro jednání je prohlášení hlav států a vlád, které obsahuje klíčové priority v oblasti migrace včetně všech návrhů, které jsme jako země V4 předkládali.

Patří mezi ně v první řadě obnovení kontroly vnějších hranic Evropské unie. Shodli jsme se na konkrétních opatřeních ve formě role jednotlivých agentur, které v této oblasti mohou působit, a navýšení prostředků v unijních fondech. Závěrečné prohlášení hlav států také počítá s asistencí členských států při řádné registraci uprchlíků v zemi prvního vstupu do Evropské unie, tak aby bylo možné rozlišit legitimní uprchlíky od ekonomických migrantů. Zřízení hotspotů v Itálii a Řecku, po kterém jsme volali, by na základě závěrů z tohoto jednání mělo proběhnout do konce měsíce listopadu.

Další prioritou, na které jsme se shodli, je intenzivní spolupráce s třetími zeměmi. Za mimořádné považují, že jsme se dohodli na pomoci zemím západního Balkánu při zvládnání migračních toků, protože tzv. balkánská cesta byla dlouhodobě neprávem podceňována. Cílem Evropské unie by mělo být také zlepšit spolupráci s Tureckem v oblasti migrace. Byla dohoda na navýšení prostředků ve svěřeneckém fondu pro Afriku, s tím že Evropská unie bude také výrazně aktivnější, pokud jde o jednání směřující ke stabilizaci situace v Sýrii a Libyi.

Třetí prioritou, na které jsme se shodli, je zlepšení podmínek uprchlíků v Sýrii a v okolí. Jednotlivé evropské země včetně České republiky navýší svůj příspěvek do světového potravinového programu. Bude také poskytnuta výraznější pomoc Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Není možné připustit, aby těmto klíčovým institucím došly finanční prostředky, protože ony se starají o několik milionů lidí, kteří utekli před válkou v Sýrii. Evropa také poskytne výraznější pomoc Libanonu, Jordánsku a Turecku při zvládnání uprchlické krize. V zemích, které sousedí se Sýrií, v tuto chvíli žijí asi 4 miliony uprchlíků a je důležité, abychom zemím, které jim poskytly útočiště, věnovali maximální pozornost a hledali všechny možnosti, jak jim pomoci.

Klíčová v tuto chvíli bude co nejrychlejší a nejefektivnější implementace všech opatření, na kterých se Evropská rada shodla. Já jsem opakovaně zdůrazňoval, že kromě katalogu opatření potřebujeme také jasný časový harmonogram a jasný plán toho, jak jednotlivé kroky budou realizovány. První příležitost ke kontrole bude na jednání Rady ministrů vnitra, která se sejde 8. a 9. října, a následně bude plnění těch opatření vyhodnocovat Evropská rada, která se sejde 15. a 16. října.

I v souvislosti s těmi závěry jednání Evropské rady jsme se rozhodli v rámci české vlády posílit také vlastní reálnou schopnost účinně zajišťovat ochranu hranic. Včera se uskutečnilo společné cvičení Armády ČR a policie se zaměřením na ochranu hranice v případě zesílené migrační vlny. Cvičení proběhlo v prostoru bývalého hraničního přechodu Dolní Dvořiště na hranici s Rakouskem a do akce se zapojilo 500 policistů a 300 vojáků. Sousední Rakousko stejně jako např. Bavorsko se v dnešních dnech potýkají s příchodem desítek tisíc uprchlíků a migrační trasy se navíc stále mění. My jsme na okraji té hlavní migrační trasy, ale i v těchto dnech a v těchto hodinách se přes Českou republiku snaží dostat část migrantů směrem do Německa. Stejně jako pro naše sousedy, i pro nás je klíčové, abychom tento migrační tok měli pod kontrolou, abychom se vyhnuli nepředvídaným situacím, abychom se vyhnuli potenciálním konfliktům. A to, co je pro nás klíčové a co je od samého počátku prioritou české vlády, nepřipustit jakoukoli organizační nedostatečnost a jakýkoli chaos, který by byl spojen s migrační krizí na území České republiky.

Počátkem tohoto týdne, 28. až 30. září, jsem se také zúčastnil dvou summitů ve Spojených státech. Tyto summity se uskutečnily na okraj Valného shromáždění OSN a týkaly se snah mezinárodního společenství mobilizovat síly proti aktuálním bezpečnostním hrozbám.

Za důležité pokládám uskutečnění summitu zemí, které jsou součástí koalice v boji proti Islámskému státu. Šlo o první setkání takovéto koalice na nejvyšší úrovni. Na tom jednání došlo také k bilanci toho, co se zatím podařilo zrealizovat v boji proti ozbrojencům Islámského státu a jaká opatření je načase, aby mezinárodní společenství podpořilo.

Je zřejmé, že porážka Islámského státu a stabilizace situace na Blízkém východě je neefektivnější cestou, jak úspěšně řešit současnou migrační krizi, které Evropa čelí. Jak se ukazuje v případě Sýrie nebo Libye, i konflikty, které vypadají jako vzdálené, mohou mít naprosto přímé a bezprostřední dopady na Evropu, nebo také Českou republiku. Proto jsem rád, že Česká republika je aktivní součástí koalice, která bojuje proti Islámskému státu. Myslím si, že bychom na to neměli zapomenat. A neměli bychom na to zapomenat i při svých vystoupeních v Poslanecké sněmovně.

Patříme mezi skupinu šesti desítek států, které přijaly konkrétní kroky a opatření. V loňském roce jsme poskytli významnou dodávku munice kurdským a iráckým bojovníkům. Další významná dodávka munice je realizována během letošního roku. Armáda ČR ve spolupráci s vládou uvažuje o další podpoře kurdských a iráckých bojovníků. Měl jsem možnost mluvit s předsedou irácké vlády. Vysoce ocenil podporu, kterou Česká republika zcela konkrétně poskytuje. Podílíme se na výcviku kurdských policistů. Jsme připraveni pomáhat i při výcviku iráckých policejních sil. Vláda schválila prodej letounů L159 Iráku a v tuto chvíli tady probíhá výcvik iráckých pilotů. To, že naše nadzvukové letouny Gripen pomáhají sřežít vzdušný prostor našich partnerů v NATO, umožňuje uvolnit jejich vojenské síly, tzn. síly jejich letectva, k přímým úderům na síly Islámského státu.

Jsem rád a jsem na to hrdý, že ČR patří mezi země, které pouze nepřihlížejí, pouze nediskutují, ale poskytují zcela konkrétní pomoc. A teď nemluví jenom o pomoci v oblasti vojenské, v oblasti dodávek nebo výcviku, ale poskytujeme také humanitární a zdravotní pomoc lidem, kteří utekli před Islámským státem, zejména v oblasti Kurdistanu.

Bohužel ta jednání, která proběhla v New Yorku na okraj Valného shromáždění OSN, zatím nepřinesla jasné rozuzlení nejvýznamnějšího konfliktu, který všichni velmi pozorně sledujeme, a to je válka v Sýrii. Počet uprchlíků ze Sýrie bohužel stále narůstá a hrozí tady humanitární krize opravdu velkého rozměru. Stabilizace Sýrie potrvá, nebude snadná, ale je to jediné reálné východisko ze stávající situace. Západ musí najít podle mého názoru cestu k dohodě s Ruskem ve vztahu k Sýrii a musí být ukončena tamní občanská válka.

Česká republika – to je, myslím, také důležitá věc, kterou bych chtěl připomenout – není aktivní jenom v rámci koalice, která bojuje proti Islámskému státu, ale měli jsme možnost znovu na půdě Organizace spojených národů připomenout fakt, že se vracíme do mezinárodních misí OSN. V uplynulých letech ČR v těchto misích nebyla zastoupena vůbec, nebo v nich byla zastoupena pouze symbolicky. Přitom i tyto mise

v oblasti Blízkého východu, severní a střední Afriky sehrávají velmi důležitou roli při prevenci migrace a při stabilizaci situace v tamních zemích.

Chci vás informovat o tom, že Česká republika a vláda ČR je připravena pozorně zkoumat všechny požadavky OSN. V okamžiku, kdy OSN bude potřebovat, abychom se účastnili mezinárodních misí, jsme připraveni do nich své zástupce vyslat. Bezprostředním úkolem je účast v misi OSN v Mali. Jak jistě víte, i Mali čelí v tuto chvíli občanské válce, která tam probíhá s radikálními islamisty, a ČR je připravena vyslat své vojáky do této mise OSN, která je v Mali organizována.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, v tomto svém vystoupení jsem vás chtěl především informovat o všech zásadních krocích, které vláda podniká pro řešení současné migrační krize, pro to, abychom ji zvládli na území ČR, abychom dostali své odpovědnosti před občany, pro to, abychom pomohli hledat reálná řešení na evropské úrovni, pro to, abychom podporovali realistické kroky na evropské úrovni, včetně těch kroků, pro které využíváme i půdu mezinárodních organizací, jako je např. Organizace spojených národů.

Jsme nikoliv na začátku, ale jsme pravděpodobně uprostřed velmi vážného procesu, který má globální rozměr, který žádná země v Evropě nemůže zvládnout sama, a myslím si, že Česká republika je schopna ovlivnit rozhodování na evropské úrovni tak, aby se Evropa soustředila na příčiny krize. Jedinou cestou jak pro Českou republiku, tak pro Evropu je racionální přístup – dohoda, dodržování pravidel. Trváme také na tom, že je potřeba mnohem větší angažovanost na mezinárodní úrovni. Je potřeba silnější evropská zahraniční a bezpečnostní politika, která musí být zaměřena na stabilizaci okolí Evropy. Je důležité silnější angažmá NATO nebo Organizace spojených národů. Těmito zásadami, které jsem zmínil, jsme se dosud jako vláda České republiky řídili a budeme na těchto zásadách setrvávat i nadále.

Děkuji. (Potlesk v lavicích ČSSD.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu premiérovi za jeho slova a na základě dohody předsedů poslaneckých klubů vyhlášu hodinovou polední pauzu. Sejdeme se tedy ve 13.50 hodin. Přeji vám dobrou chuť k obědu a připomínám členům grémia Poslanecké sněmovny, že za malou chvíli se sejdeme u pana předsedy Hamáčka v jeho kanceláři. Děkuji.

(Jednání přerušeno ve 12.51 hodin.)

(Jednání pokračovalo v 13.50 hodin.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, pane ministře, budeme pokračovat v přerušené schůzi. Dovolte mi, abych nejdříve ohlásil omluvy došlé předsedovi Sněmovny. Omlouvá se pan poslanec Pavel Čihák od 14.30 hodin z rodinných důvodů, pan poslanec Zlatuška od 14 hodin z pracovních důvodů, pan poslanec Miroslav Kalousek od 17.00 do 00 hodin, tedy na odpoledne a večer, a od 13 do 17 hodin se omlouvá pan ministr Stropnický.

Máme před sebou faktické poznámky. Nejdříve paní poslankyně Olga Havlová. Rozumím panu kolegovi Fiedlerovi, že se nehlásí k faktické poznámce, která měla

být před přestávkou. Připraví se pan poslanec Martin Novotný, také k faktické poznámce. Paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Olga Havlová: Děkuji za slovo, pane předsedající. Vážené kolegyně, vážení kolegové, již v loňském roce a letos jsem se zúčastnila proti islámu několika demonstrací a měla jsem možnost tady vyslechnout názory našich občanů. Je zbytečné zdůrazňovat, že převažuje strach. Kdo chce žít v naší zemi, musí cítit naši kulturu, naše tradice a hlavně naše zákony. Zatím ohýbáme hřbety a zapomínáme na naši národní hrdost.

Již v dubnu letošního roku jsme předložili zákon o církvích a náboženských společnostech. Cílem návrhu zákona je zamezit příznání zvláštních práv islámu, jako je zakládání církevních škol či provozování duchovní služby ve věznicích a armádě. Důležité také je, že žádný z bezpečnostních orgánů, ať už jde o Národní bezpečnostní úřad, Ministerstvo vnitra, Bezpečnostní informační službu i Úřad pro zahraniční styky a informace, se k zákonu nestaví zamítavě, chápou důvody k přijetí tohoto zákona. My jsme tento zákon chtěli projednat přednostně, ale koalice to opět odmítla.

Teď není chvíle dělit se na koalici a opozici, ale spojit se a dělat vše pro bezpečnost našich občanů a budoucnost našich dětí. Tak se prosím vás zamyslete a začnete se podle toho chovat. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji paní poslankyni Havlové. Nyní pan poslanec Martin Novotný s faktickou poznámkou a budeme pokračovat vystoupením pana poslance Jaroslava Holíka, který je řádně přihlášen od rána od 9 hodin jako první od června. Prosím, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Martin Novotný: Děkuji za slovo. Mně se špatně reaguje faktickou poznámkou na vystoupení pana premiéra, který ho přednesl a opět zmizel. Ale přesto asi nemám jinou možnost, než touto cestou zareagovat na nepřítomného pana premiéra.

Na závěr jeho vystoupení zazněla pro mě zajímavá myšlenka, a protože jsem do jisté míry postižen znalostí jak klasické, tak i moderní logiky, chtěl bych se nad touto myšlenkou pana premiéra zamyslet.

Pan premiér řekl, že nebyli jsme schopni v orgánu, který je založen na principu dosahování konsenzu, tj. na úrovni Evropské rady, tohoto konsenzu dosáhnout, a proto nezbylo jiné pole než orgán, který sdružuje ministry, kde jsme ovšem mohli být přehlasováni. Myslím, že tímto nemůže myšlenka premiéra této země skončit. Správná myšlenka, správné logické pokračování je přece položit si otázku, jestli si myslíme, že je přípustné, jestli tato zkušenost nám neukázala, že to není přípustné, o některých věcech rozhodovat tím způsobem, jak se rozhodovalo v tomto případě, tj. hlasováním onou většinou, jaké tam proběhlo. Myslím si, že takový závěr si musí každý myslící člověk položit, a mě docela mrzí, že si ho nepokládá pan premiér. My v usnesení, které navrhujeme, toto téma ožívujeme a doporučujeme, aby česká vláda se začala hluboce zabývat tím, jak si znova sami pro sebe definovat mantinely,

o kterých věcech si myslíme, že je možné připustit hlasování, o kterých věcech je nutné trvat na principu konsenzu, resp. na právu veta. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Martinu Novotnému. Slovo nyní bude mít pan poslanec Jaroslav Holík, připraví se pan poslanec René Číp, řádně přihlášený. Ještě předtím, než kolega Holík dojde k řečnickému pultu, ohlašuji, že náhradní kartu č. 13 má pan poslanec Rom Kostřica. Prosim, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Jaroslav Holík: Vážený pane předsedající, vážení představitelé vlády, kolegyně a kolegové, přiznám se, že jsem byl malinko potrestán za to, že jsem se přihlásil do řádné rozpravy. A vzhledem k tomu, že moji předřečníci sdělili již víceméně vše, co jsem chtěl říct, tak se nesmíte zlobit, že se k něčemu vrátím.

Z tohoto místa jsem zhruba před deseti dny varoval, že řecké liknavé jednání vlád evropských zemí může vést k nástupu extrémních stran. Uplynul týden a víme, že strana Haidera, dneska už nebožtíka, hodně posílila. Z toho důvodu bych chtěl poprosit: Jednejme akčně, snažme se to řešit co nejlépe, co nejrychleji, abychom se této problematice aspoň trošičku zbavili.

Jsem velice rád, že proběhlo společné cvičení našeho vojska a policie u Dolního Dvoriště.

Jinak stejně jako na vás se na mě denně obrací několik desítek našich občanů s dotazem, co s tím dělat, nebo co s tím děláte, a většinou jsou nespokojeni. Jsou nespokojeni tím, že naše masové sdělovací prostředky nám dávají zkreslené informace. Máme tady stále fotografie, chudáci rodiny s dětmi. Když jsem navštívil tábor ve Vyšních Lhotách, byli tam jenom chlapi a nebyli tam uprchlíci ze Sýrie, převážně byli černí a byla to Vanza (?), Togo, Středoafriická republika. Velice málo jich bylo ze Sýrie. Stejně tak když jsem byl v Bělé pod Bezdězdem, tam z 540 lidí více než polovina neměla doklady, ale všichni tvrdili, že jsou ze Sýrie. Bude ideální, pokud náš člověk bude lépe informován, a pak možná, že i jeho strach bude výrazně menší.

Jak už jsem řekl, naše sdělovací prostředky nám tady několik dnů ukazovaly srdceryvný příběh utonulého Aylana a až po řadě dní se pak dozvídáme, že člun, na kterém Aylan byl, řídil jeho otec. A ten místo aby se staral a aby zachránil manželku a děti, tak je nechal raději utopit, protože žena a děti mají daleko menší cenu než pravoslavný muslim.

Položil bych tady dotaz: Prosim vás, na našem webu existuje stránka, která sem uprchlíky zve. Dá se zjistit, kdo je provozovatelem této stránky? (Hluk v jednacím sále.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Vážený pane poslanče, na chvíli vás přeruším a požádám sněmovnu o klid. Víím, že někteří teprve docházejí, ale myslím, že mohou nechat v důstojném prostředí hovořit řečníka. Prosim, pokračujte.

Poslanec Jaroslav Holík: „Děkuji vám. Dámy a pánové, zamýšleli jsme se tady i nad tím, kolik příchozích do Evropy je skutečných běženců před válkou, kolik z nich je ekonomických uprchlíků a je nám samozřejmě jasné, že mezi nimi budou i někteří vyslanci Islámského státu jako trojský kůň, kteří tady budou do budoucna zakládat buňky. Já znovu tvrdím, že těch skutečných uprchlíků před válkou bude opravdu hodně málo. Většinou to budou uprchlíci ekonomického rázu. Nebudu tady opakovat to, co už zaznělo, že se tady usídlí jeden a pak bude podle našich zákonů brát nové členy rodiny.

Prosím vás, zkusme se zamyslet. Historie se nám víceméně opakuje. Už tady jednou zaznělo, že vždycky vyhrávají dravější a agresivnější kmeny, ať to bylo kulturní staré Řecko, které vytláčila Makedonie a potom Řím, Řím podlehl nájezdu germánských kmenů, u nás Keltové také podleli Markomanům a Kvádům. A to, že tady říkáme, že my se k nim budeme chovat hezky a oni se budou chovat hezky k nám – nevěřte tomu. Vzpomeňte si na příběh Montezumy, když přišel Cortés a víceméně říši Aztéků zlikvidoval. Stejně tak to dopadlo s Atahualpou, kterého, i když se vyplatil zlatem, stejně Pizarro nechal zabít.

My tady tvrdíme: vítáme naše řecké spolubratry z jiných zemí, oni nám pomůžou. V roce 1641 jsme tady také v České republice vítali Švédy v domnění, že nám pomůžou. Jak to dopadlo, víme všichni.

Takže prosím vás, já bych jenom jednu věc – jsme tady na půdě Sněmovny a řešíme opravdu vážnou věc. Já bych velice nerad, aby za padesát let můj vnuk nebo pravnuček, který se bude učit psát zprava doleva a bude utěšovat svoji manželku, která musela prodělat povinnou ženskou obřízku, aby o mně říkal: Tak za tohle tady může můj přiblížený děd.

Dámy a pánové, vezměme si tato slova k srdci a přemýšlejme. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Jaroslavu Holíkovi. Nyní s faktickou poznámkou paní poslankyně Nina Nováková. Stále se připravuje pan kolega Číp. Prosím, paní poslankyně, máte slovo k faktické poznámce.

Poslankyně Nina Nováková: Ano. Děkuji, pane předsedající. Jsem ráda, že už přišel pan premiér a že snad budeme jednat v tom smyslu, že povedeme jednání k nějakému závěru.

Já jen při vši úctě k panu předřečníkovi, kterého mám jinak velmi ráda, přesně tohle jsou výroky, které by Sněmovna neměla vysílat mezi naše spoluobčany, takové děšivé výroky, co všechno se nám stane. Já nebudu komentovat jeho smělou epopej o vývoji lidstva, ale je jedna věc, před kterou bych velmi výrazně varovala – abychom se povrchními zraky dívali na ty, kteří jsou teď v utečeneckých imigrantských táborech, a zkratkovitě hodnotili muslimy, jejich postoje například k rodině a jejich postoje k tomu, jakou hodnotu má lidský život a tak. Já sama jsem za celý život x-krát musela slyšet, jak zkratkovitě, zkrusleně a ne s dobrou vůlí někdo charakterizoval mě jako křesťana. Takže jestliže se někdo chová podle pravidel lidskosti atd., tak to, že je muslim, mně prosím nevadí.

Já si myslím, že bychom opravdu měli vážit – nemyslím si, že politická korektnost je vždy správná, ale že bychom neměli svými subjektivními dojmy popisovat situaci. Jsou to přece jenom signály, které vysílá Poslanecká sněmovna do České republiky. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji za dodržení času k faktické poznámce. Ještě faktická poznámka paní poslankyně Lorencové. Prosím, paní poslankyně, máte slovo k faktické poznámce. Prosím.

Poslankyně Jana Lorencová: Kolegyně, kolegové, pane předsedající, vypadá to, že mě dneska od mikrofonu neurvete, ale budu stručná. Já bych ráda položila otázku kolegyni, která hovořila přede mnou, jakou rodinu myslí. Jestli se nepletu, tak muslim má právo na čtyři manželky. Nebo se pletu? Tak jaká to má být rodina, o které paní kolegyně hovoří?

Já bych spíše chtěla poukázat na to, že bychom si všichni, jak tu jsme i nejsme, měli uvědomit, jestli nenastal zlom evropské civilizace, jestli to, co se dneska děje, jestli to, čeho jsme svědky, neznamená, že se celá naše civilizace začíná ubírat jiným směrem, než jsme původně očekávali. To, na čem pracovaly celé generace našich předků, jakési výdobytky naší civilizace, jestli to není bráno jako naše slabost ze strany těch příchozích. Jestli vlastně nejsme bráni jako slaboši. Já bych chtěla věřit, že si to uvědomujeme a že to tak není.

Nechci být účastna toho, že budu jenom přihlížet, že budeme přihlížet jakémusi pokusu nebo přípravě Evropy na hromadnou sebevraždu.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji paní poslankyni Lorencové. Ještě s faktickou poznámkou pan poslanec Jaroslav Holík a budeme snad pokračovat v rozpravě. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Jaroslav Holík: Dámy a pánové, ještě jednou. Já bych teď zareagoval prostřednictvím pana předsedajícího na slova kolegyně Novákové, které si velice vážím. Řada lidí mě zná jako cestovatele a víte, že jsem projel kus světa. Já jsem něco s těmi muslimy už zažil. Jsou to velice milí a přátelští lidé, pokud jim něco dáváme. Ale v tom okamžiku, jak jsem přestal, tak jsem se stal během minuty nepřitelem číslo jedna.

Já bych v žádném případě nechtěl vystupovat proti muslimskému státu. Ani nejsem vyloženě odpůrcem imigrantů. Prostě přijdeš sem, budeš cítit naše zákony, budeš se chovat tak jako my tady všichni a rád tě přijmu. Pokud ale budeš prosazovat svoje, nezlobte se, tady se musíme bránit. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Holíkovi za dodržení času. Faktická poznámka pana poslance Tomia Okamury. Prosím, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Tomio Okamura: Vážené dámy a pánové, dovoluji mi zareagovat na vystoupení pana premiéra, které jsme tady slyšeli. Já tady snad slyším úplně něco jiného, než se tady reálně děje.

Znovu zopakují, že vláda ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL odsouhlasila přijetí tisíců nezákonných imigrantů z nepřátelských zemí a z nepřátelských kultur, přičemž zdůrazňují, že prvních 1 500 nelegálních imigrantů se tato vláda rozhodla přijmout již v červenci, kdy ještě ani žádné kvóty nebyly, a to vše proti vůli drtivé většiny občanů České republiky.

Tato vláda k těmto nevratným krokům, které způsobí do budoucna velké sociální pnutí a nárůst kriminality, nemá žádný mandát, jelikož ještě donedávna jste vy, vládní představitelé, a vy, pane premiére, i vloni, říkali, že žádný problém s imigranty neexistuje a není potřeba se na něj připravovat. Naopak jste dehonestovali ty z nás, kteří jsme na to upozorňovali, abychom se včas připravili. Výsledkem této vaší vládní neschopnosti a servility vůči Bruselu a Washingtonu je přijímání tisíců nechtěných vetřelců proti vůli drtivé většiny občanů. Na rozdíl od Maďarů, na rozdíl především od Slováků jste ani nerealizovali nějaký odpor.

A to vše na úkor sociálního zabezpečení pro naše občany. Tato vláda se rozhodla vynaložit na nelegální migranty již miliardy korun na úkor našich občanů. Tato vláda, znovu opakuji, by měla podat demisi, jelikož porušila svým jednáním, kdy přijala bez odporu diktát Bruselu, suverenitu naší republiky.

A to je velmi závažný moment. Jedná se o nevratné kroky, které ovlivní na generace další vývoj České republiky, a měli bychom v této závažné chvíli umožnit občanům, aby se závazně vyjádřili v referendu. Tento návrh jste nám již tady ve Sněmovně, našemu hnutí Svoboda a přímá demokracie – SPD, třikrát zamítli, nebo by se měli občané vyjádřit v nových předčasných volbách. A já vás, vládo, žádám, umožněte občanům demokracii, nikoli diktaturu. Jednáte zcela proti jejich zájmům a nevratně.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: To byl pan Okamura. Nyní pan premiér Bohuslav Sobotka bude reagovat s přednostním právem. Kolega Sed'a svou faktickou poznámku...

Předseda vlády ČR Bohuslav Sobotka: Děkuji. Vážený pane místopředsedo, vážené poslankyně, vážení poslanci, já jsem samozřejmě tady, abych poslouchal diskusi, a omlouvám se, občas na ni zareaguji. Pokud argumenty, které se zde budou objevovat, nebudou přesné.

Musel jsem se trochu usmát, když tady teď pan poslanec Okamura mluvil o servilitě vůči Bruselu, protože naše údajná servilita vůči Bruselu se projevila tím, že jsme byli mezi jedinými čtyřmi státy, které hlasovaly proti návrhu na povinný mechanismus přerozdělení uprchlíků. Byli jsme jedni ze čtyř zemí z 28 států Evropské unie. Myslím si, že je možné různé věci označovat za servilitu, ale to, že jsme hlasovali proti tomu návrhu, se rozhodně za servilitu v žádném ohledu a v žádném případě označit nedá. Tolik za prvé.

Za druhé, chci vám také jasně říci, že až bude na stole trvalý mechanismus přerozdělování, tak Česká republika bude hlasovat proti tomu návrhu a nebudeme se dívat, jestli Polsko, Rumunsko nebo někdo jiný hlasuje s námi. My proti tomu návrhu budeme hlasovat prostě proto, že jsme přesvědčeni, že takovýto zásah do suverenity státu se dít nemá a že vláda má vůči svým občanům odpovědnost za to, že je schopna říci stop, ze sociálního, ekonomického, bezpečnostního hlediska. To musí být kompetence vlády a vláda musí mít tuto schopnost říci v situaci, kdy už nebude schopna integrovat více lidí, postarat se o více uprchlíků, tak musí mít každá vláda možnost říci stop a nebýt součástí povinného mechanismu přerozdělování v rámci Evropské unie.

A jednoznačně chci odmítnout to, že by tady nebyla včas připravena opatření na straně české vlády. Už v loňském roce, ještě v době, kdy se tady v Poslanecké sněmovně vůbec nediskutovalo o nějaké migrační krizi, tak jsme přijali opatření na posílení armády a policie. Už v loňském roce jsme se rozhodli, že naplníme stavy policistů a armády. Už v loňském roce jsme se rozhodli, že posílíme bezpečnostní služby i v rámci jejich rozpočtu. Všechna tato rozhodnutí jsme udělali ještě předtím, než dorazily ty silné migrační vlny do Evropy, než se otevřela balkánská cesta. Proto jsme také byli připraveni. A já jsem přesvědčen o tom, že policie a další bezpečnostní složky tu situaci na území České republiky zvládají, že máme situaci pod kontrolou, jsme schopni garantovat dodržování veřejného pořádku a jsme schopni se postarat o lidi, kteří tady v ČR požádají o azyl. V tomto skutečně žádný problém není. Chci upozornit na to, že jsme se začali připravovat včas, ta důležitá rozhodnutí udělala vláda už v loňském roce a nečekali jsme na to, až tady teď propukne migrační krize.

Souboj, který nás čeká – a znovu zdůrazňuji, teď jsme uprostřed nějakého zápasu o realistický přístup celé Evropské unie k řešení migrační krize. Ten hlavní souboj, který je teď před námi, je debata o povinném přerozdělovacím mechanismu, do kterého by nejenom naše vláda, ale jakákoli příští vláda, která přijde po té naší, nemohla žádným způsobem zasáhnout. O tom teď bude debata na evropské úrovni a tady my jasně už dopředu říkáme postoj ČR. Chceme, aby mechanismus nebyl založen na povinných kvótách, a chceme, aby jednotlivé země se mohly hlásit dobrovolně k solidaritě. Ale myslím si, že povinná solidarita nedává žádný velký smysl.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu premiérovi Bohuslavu Sobotkovi a mám tady další faktické poznámky. Nejdříve pan poslanec Tomio Okamura, poté paní poslankyně Chalánková, pak poslanec Marek Černoch. Vidím, že se nám polední pauza s tou dohodou nějak nevydařila. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Tomio Okamura: Vážené dámy a pánové, tak to, co jsem tady teď slyšel, nebo to, co jsme slyšeli od pana premiéra, to je opravdu nebetyčný vrchol a potvrzení všech mých slov. Postoj České republiky? Vždyť vy tady úplně flagrantně ukazujete, jak postoj vlády je úplně jiný než postoj drtivé většiny českých občanů, kteří žádné nelegální imigranty přijímat nechtějí! Neříkejte postoj ČR, když vláda má

postoj úplně opačný než drtivá většina občanů ČR. To je postoj vás, vlády ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL, nikoli postoj občanů ČR, které byste měli zastupovat. Tak to prostě je! Takže říkejte, to je postoj vlády, protože to není postoj ČR a vy nezastupujete občany ČR v tom, že dobrovolně přijímáte nelegální imigranty do ČR.

Dále jsem chtěl říct, že vy jste nevyužili všech možných opravných prostředků, jako např. se k tomu má premiér Fico na Slovensku, abyste zabránili tomu, aby byla narušena takto suverenita naší země. Proti vůli občanům ČR a na úkor sociálního zabezpečení. Vy jste se servilně sklonili, naoko vždycky hlasujete proti, a potom servilně stejně ty ilegální migranty přijímáte. Co to je za souboj? Co je to za boj o naši státnost? Co je to za boj o suverenitu ČR a hlavně boj za to, co si přeje drtivá většina občanů ČR, pane premiére?

Jinak vy jste říkali, že se tady policie připravila. To máte na mysli těch 200 policistů, které jste poslali na česko-rakouskou hranici, ale zapomněli jste nám dodat, že je to 200 policistů na tři směny? Protože nemůžou pracovat logicky 24 hodin? Takže to je 200 policistů děleno třemi, reálně jste tedy posílili ochranu našich hranic o 60 policistů na celou česko-rakouskou hranici. To je to jediné číslo, co jsme tady zatím ve sněmovně slyšeli, takže možná je nějaké další, o kterém nevíme. Takže to asi ani nemusíme rozebírat, to je přímo úsměvné.

Dále jenom připomínám, že vy už jste rozhodli letos v červnu, v červenci, že přijmete 1 500 nelegálních imigrantů v době, kdy ještě žádné kvóty nebyly. Stejně tak letos v zimě už jste rozhodli o přijetí 55 dospělých Syřanů, kteří mají doprovázet 15 nemocných dětí, s tím že potom už ti dospělí se budou moci rozhodnout, jestli tu budou bydlet. To znamená, tato vaše politika je dlouhodobá.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Pane poslanče, uplynul vám čas k faktické poznámce. Nyní paní poslankyně Chalánková také s faktickou poznámkou. Prosím, paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Jitka Chalánková: Chtěla bych poprosit, abychom tu obecnou debatu trochu urychlili, abychom se vůbec dostali k podrobné debatě a mohli načíst usnesení. Za sebe mohu říci, že to není nějaké sólo usnesení jedné politické strany, ale že jsem ho diskutovala napříč politickým spektrem. A na podporu pana premiéra bych tady chtěla říct, a vám všem, abychom nalezli odvahu urychlit tuto debatu, že např. v části II máme návrh, že Poslanecká sněmovna vyjadřuje nesouhlas se zaváděním trvalých mechanismů k přemísťování uprchlíků do Evropské unie a v jejím rámci na základě povinného redistribučního klíče, tzv. kvóty; III. vyjadřujeme podporu takovému přístupu vlády obecně, takovým opatřením, která povedou ke snížení celkového migračního tlaku na Evropskou unii, atd., atd.; IV. Vyjadřujeme podporu takovému přístupu vlády ČR a obecně takovým opatřením, která bez zbytečných odkladů povedou k odstranění procedurálních nedostatků, atd.

Pokud urychlíme tuto debatu, můžeme se dostat opravdu k usnesení, které by podpořilo pozici české vlády právě na těchto důležitých jednáních na úrovni EU. O to vás prosím.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji za dodržení času k faktické poznámce. Nyní pan poslanec Marek Černoch, předtím ještě načtu omluvy došlé panu předsedovi Sněmovny. Pan poslanec Kolovratník od 14 hodin do konce jednacího dne, pan poslanec Tureček od 14.30 z pracovních důvodů do konce jednacího dne, pan ministr Herman od 13.50 a poslední omluva, která došla panu předsedovi, je od pana poslance Farského do 16 hodin. Ještě pan kolega Klaška od 13.50 do konce dnešního jednacího dne.

Pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Marek Černoch: Děkuji, pane místopředsedo. Ono se tady opravdu nejedná pouze o čísla kvót, ale jedná se, jak zde mluvila paní kolegyně Lorencová, v čemž má pravdu vašim prostřednictvím, o tom, že ti lidé si s sebou můžou přivést další a další a další. To znamená, že se to bude vyvíjet geometrickou řadou a po velmi krátké době to ČR nebude schopna zvládnout.

Já se omlouvám, jestli jsem to nezaznamenal v řeči pana premiéra, odpověď na otázku ano, nebo ne, zdali se ČR postaví proti přijetí kvót, jestli se postaví na stranu českých občanů a bude žalovat EU u Evropského soudu. A zdali v rámci těch trvalých kvót, o kterých se mluví, Česká republika v případě, že bude přehlasována, tak jestli přijme rozhodnutí Evropské unie, nebo se proti němu opět postaví u Evropského soudu. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji za dodržení času. Nyní pokračujeme v rozpravě řádnými přihláškami. Nyní pan poslanec René Číp, připraví se pan Leo Luzar. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec René Číp: Děkuji za slovo. Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové, řešíme zde dnes závažný problém, problém, který dřív či později může způsobit velké obtíže jak České republice, tak celé Evropě. Příliš dlouho se toto riziko odsouvalo do pozadí, až se objevilo s razancí, která nám všem může výrazně změnit životy. Vzpomínám si, když v roce 2009 probíhala u nás volební kampaň do Evropského parlamentu, už tehdy to byla jedna ze zásadních otázek. Co se od té doby udělalo? Dost málo. V té době se prohlubovala ekonomická krize a ekonomiky téměř všech zemí světa zažívaly propad. Už tehdy mnozí varovali. Jejich obavy byly spojeny převážně s tezí, že ekonomiky zemí třetího světa budou padat více než těch vyspělejších a už tak nevyšoká životní úroveň obyvatel tam bude proto klesat rychleji. Politika Evropské unie se v té době především zabírala nikoliv počty, ale zdůrazňovala integrační potenciál imigrantů. Kvóty, které popírají základní pilíře výstavby integrující se Evropy, tehdy na stole ještě nebyly. Nebyl k tomu vlastně ani důvod. Ne že by žádní imigranti tehdy neexistovali, ale bylo jich jen takové množství, které byla Evropa schopná zvládnout. Proč? Protože se jich tolik do Evropy nepokoušelo dostat. A z jakého důvodu? Je to docela prosté. Ostrahu vnějších hranic Evropské unie včetně těch námořních nezajišťovala jen Evropská unie, ale i severoafrické státy, které za to byly od Evropské unie dobře placeny či měly jiné výhody s tím spojené. Evropské unii tím významným způsobem ulehčovaly situaci.

V Sýrii, Iráku a dalších zemích Blízkého východu byla v té době našim pohledem možná jen relativní stabilita, avšak ještě neexistoval Islámský stát.

Bohužel pro Evropu však došlo k velkým změnám. Nebyly zdaleka způsobeny jen vnitřním pnutím v těchto zemích, ale sama Evropská unie za vydatné pomoci Spojených států se na nich velmi podepsala. Nepotřebovala k tomu ani mandát Rady bezpečnosti OSN a jednala na vlastní pěst. To, co se tehdy zasel, se dnes musí sklízet. Je tedy nanejvýš potřebné a je očividně nejvyšší čas vrátit se k politice míru a diplomacie. A nejde přitom jen o imigraci z jiných kontinentů. Máme zde i spousty běženců, kteří opouštějí chudší evropské země a jdou za vidinou lepšího života do bohatších. Do Německa v letošním roce od ledna do května přesídlo i 40 000 Kosovanů. Jsem z tohoto čísla překvapen a nebojím se říci, že i ohromen. Mnozí nám přece tvrdili, že Kosované mají touhu žít ve vlastním státě, a k tomu jim Evropská unie pomohla. O tom, že by jej chtěli hromadně opouštět, se přece nikdy nemluvalo.

Vraťme se ale k běžencům z Blízkého východu a Afriky. Jak všichni víme, je jen část imigrantů emigrujících z důvodů politických, víry či jiného útlaku spojeného s nedodržením lidských práv. Utečenci prchající před rozpínavostí samozvaného Islámského státu se k nim jistě počítat dají. Bohužel, k nim se přidává větší skupina, která prchá z důvodů ekonomických. Očekávají, že v Evropě se jejich situace zlepší. Ano, jejich očekávání jsou pravdivá, reálná. Evropa do dnešní doby byla skutečně ekonomicky schopna jim zajistit vyšší životní úroveň než země jejich původu, neboť doma měli mnohdy velmi málo. I když v Evropě na tom byli mnohdy evropským pohledem špatně, pro uprchlíky samotné jejich očima by to mohl být luxus. Neumírá se zde tolik hladem. I když nemáte žádné zdravotní pojištění a jste na tom špatně, postarají se o vás. Nemáte-li kde bydlet, existují charity, tam se můžete obrátit. Pokud tam neuspějete, je zde spousta ghatt a prázdných objektů, kde se dá tak nějak žít, a pokud je vás hodně a stát nemá jinou alternativu, nechá vás tam. Nehrozí vám zde každodenní boj o naprosto holý život. Ano, to všechno jsou pro mnohé Mimorevropany jistě krásné vyhlídky. Ale my zde jsme v první řadě povinováni dbát na zájmy občanů České republiky.

Pokud nebude Evropská unie rychle jednat jinak než tím, že kvalifikovanou většinou prosadí kvóty přes odpor některých zemí, a nezačne řešit příčiny migrace v místě jejich vzniku, nezajistí urychlené zničení Islámského státu a ochranu vnějších hranic EU, budeme muset jednat my. Naše země sama není schopna tento problém vyřešit, je však při maximální snaze v nějakém rozumném časovém horizontu schopna zajistit ochranu vlastních hranic. Pokud nebude jiná možnost, nemáme tedy volbu. Volný pohyb osob v Evropské unii tím dotčen nebude, neboť tuto výhradu mají všichni, kdo v ní pobývají legálně.

Teď je tedy zřejmé, že naše vláda nebyla připravena na možnost, že nám Evropská unie vnutí kvóty, a nyní neví, co si s tím počít. Mnozí tvrdí, že určitý počet uprchlíků bychom přijmout mohli. Ano, mohli. Uprchlíci nám v některých letech zajistili, že se počet obyvatel České republiky nesnížil kvůli malé porodnosti. Problém je v tom, že ti, co jsme mnohdy přijímali, jsou právě ti, kteří ve své zemi původu tvořili když ne vyšší, tak často minimálně střední třídu. Po jejich odchodu ovšem pak ona země ztrácí ty, na kterých by měla stavět právě nové základy, a to je špatně. Také lze položit logický dotaz, zda se nových uprchlíků, kterým poskytneme

azyl, budeme ptát na to, zda mají zájem žít v České republice a akceptovat její ústavu a zákony.

Otázkou však je, zda všechny možné návrhy na řešení těchto problémů, o kterých mluvíme či budeme mluvit, mohou globálně vyřešit problémy lidské společnosti na dlouhá desetiletí, či dokonce staletí. Domnívám se, že nikoliv. Problémy této planety jsou v první řadě způsobeny nespravedlivým přerozdělováním světového bohatství. Není možné, aby 10 % lidí vlastnilo 90 % světového bohatství. Ti nejbohatší mnohdy nejsou ochotni se podílet na řešení problémů s tím, že oni se o svůj život a svou ochranu postarají sami. To je důvod, který rovněž způsobuje migraci. Při spravedlivějším poměru rozděleného světového bohatství bychom dnes nemuseli o tomto snad vůbec jednat. Uvědomme si, že v krátkém časovém horizontu hrozí další přesuny ne stovek nebo tisíců lidí, ale stovek tisíců až milionů.

Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci René Čipovi. Slova se ujme pan poslanec Leo Luzar, připraví se paní poslankyně Olga Havlová. Prosim, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Leo Luzar: Vážený pane předsedající, vážený pane premiére, pane ministře, dámy a pánové, dovoluji mi v řádném přihlášení v rozpravě zatím trošku k tomu, co tady zaznělo dneska. My, co jsme se řádně přihlásili a vyčkali tu nelehkou dobu od minulého projednávání materiálu, se teď cítíme trošku znevýhodnění oproti faktickým připomínkám, které nahrazovaly diskusi. Vyčkal jsem v klidu, ale prosím všechny, kteří najednou po vyčerpání svých vlastních faktických připomínek cítí snahu po urychlení a konečně něco dělat, aby vzali taky v potaz, že nás přihlášených a čekajících je dostatečně dost, a také trošku vychladli z toho časového pohledu a dopřáli nám hovořit.

Nyní, než začnu hovořit k panu předsedovi vlády, popř. k vládě jako takové, dovoluji mi malinký exkurs. Již v roce 2005, tedy deset let před tímto dnem, přijala Evropská komise svou směrnici Com 669, ve které se hovoří o nutnosti přílivu legální migrace do Evropy. Tato čísla hovoří o milionech. V roce 2025 by do Evropské unie měly přicházet ročně miliony migrantů, legálních migrantů, aby se vyrovnal demografický pokles obyvatel Evropy.

Tato čísla zpracovali samozřejmě ekonomové. Řekněme si, že z ekonomického pohledu to asi bude pravda. Nevím, jak dalece se ekonomové ptali obyvatel stávajících zemí Evropské unie, jak tento příliv nových občanů budou vnímat a jaká budou cítit rizika popř. ohrožení.

Tyto záležitosti samozřejmě z pohledu dneška jsou minulostí, protože dneska žijeme přílivem ilegálních migrantů. A jak dneska všechny státy Evropské unie hovoří, rozlišit ilegálního a legálního migranta nebo toho požadovaného z ekonomických pohledů Evropy již není možné a přistupujeme k tomu spíše jako k humanitární pomoci. Tady ale samozřejmě nastává to riziko, jak dalece je to humanitární pomoc a jak dalece je to věc ekonomické záchrany těch lidí, kteří

přicházejí z rozvojových zemí, popř. zemí samozřejmě postižených nepokoji a válkou.

Hodně dnešních diskutujících tady hovořilo o tom, že Evropa má přijmout nějakou zodpovědnost, že vláda má přijmout zodpovědnost. A já se ptám, kde jsme byli, když Evropská unie, potažmo my, Česká republika, v rámci spoluzodpovědnosti v rámci členství v NATO jsme se podíleli na rozvracení těchto států. Ono to byly státní útvary, které fungovaly. Mohli jsme mít výhrady vůči fungování těchto státních útvarů, mohli jsme mít výhrady vůči demokratickým principům – samozřejmě dle našich měřítek. Ale tyto státy fungovaly a představovaly dost výraznou stabilitu v daných regionech.

Musím připomenout Irák. Irák, pokud si vzpomenete historicky, okupoval Kuvajit. Oni ho považují za svoji provincii, že Kuvajit patří Iráku a že to je prostě osamocená provincie – dneska bych použil paralelu Tchaj-wanu a Číny. Samozřejmě tady za fungovalo mezinárodní právo a OSN zcela oprávněně zasáhlo a osvobodilo Kuvajit od irácké okupace. Otázka ovšem zní, jak dalece bylo oprávněně vrhnutí na Irák a vlastně dobytí Iráku a zlikvidování stávající stabilní vlády. Doposud nikdo o tom nepochyboval a všichni o tom mlčeli. Až nynější prezidentské volby ve Spojených státech otevřely toto téma, protože v tom Iráku zahynulo hodně amerických vojáků. A stává se to i předvolebním tématem amerických prezidentských voleb. Dneska všichni kandidáti říkají, že kdyby věděli tehdy, tak by do toho Iráku americké vojáky neposlali. Je to zajímavý posun v myšlenkách a logice. Irák dodnes není bezpečnou zemí. Je rozvrácen. A všechny okolní státy Iráku přijímaly irácké uprchlíky. Byly tam tábory, budovaly se tam infrastruktury. Ty tábory nějak fungovaly a nějak byly schopny pohltit ty statisíce a miliony Iráčanů, kteří opouštěli místa bojů a snažili se hledat v okolních státech pomoc. Tehdy Evropa byla chladná, nereagovala. Měla možnost ty tábory posílit, měla možnost podporovat docela výrazně tady tuto uprchlickou krizi. Ale ono se nás to netýkalo, ono to bylo tam. Tehdy jsme tady řešili jiné důležitější věci. Samozřejmě.

Druhý problém je Libye. I v Libyi pod tehdejšími vládnutím Muammara Kaddáfího... Byl to diktátor, bez diskuse. Byla to dědičná diktatura, která tam fungovala. Ale fungovaly tam systémy státu. Můžeme mít představy o tom, jak by měly správně fungovat, jaké by mělo být vyznání, jaké by mělo být správní řízení, ale fungovaly tam systémy státu. Evropa a NATO zneužila rezoluce OSN o bezletové zóně, kterou jsme dodržovali, a začala bombardováním těch, kteří se nám nelíbili. Selektivně jsme se rozhodli, že v Libyi má zvítězit někdo, kdo porazí Kaddáfího. Ten padl bohužel dosti surovým způsobem. Přesto se za ty roky nepodařilo v Libyi vybudovat stabilní zemi. Nemluvím o demokracii, tu už vůbec ne. Hovořím pouze o nějaké stabilitě, nebo zdání stability, která by mohla umožnit lidem se vrátit do Libye. Protože Libye byla jeden ze států, který přijímal uprchlíky. A byly tam velké utečenecké tábory. Na to by mohli Italové vzpomínat, kolik uprchlíků z Itálie bylo exportováno zpátky do Libye do utečeneckých táborů. Přesto ta samá Itálie byla ta, která začala snad jako první bombardovat v Libyi. Někdo říká, že Berlusconi si řešil nějaké vlastní spory, že se snažil nějaké předvolební finanční machinace v rámci podpory zakrýt tady tímto jasným útokem. Nevím, nemám k tomu důkazy. Italská média jsou toho plná. Ale vznikl precedens porušení mezinárodního práva v Libyi,

kteřý jsme my jako členové NATO měli okamžitě napadnout, upozornit, a ne němě přihlížet k tomu, že se likviduje nějaký státní útvar, který se nám sice nelíbí, ale je vlastně daleko. A tehdy se daly do pohybu ty miliony lidí a dodnes hledají místo, kde by mohly zakotvit.

Nemluvím o Sýrii. Samozřejmě. Tady se jeden předřečník ptal, kde lze spatřovat ten moment, ten okamžik toho pohybu. Tak já vám řeknu, kde je to dle mého názoru možné spatřovat. Když se zmenšilo území ovládané syrskou vládou, kdy Asad začal prohrávat na frontě. Samozřejmě prohrával pod tlakem rebelů, kteří byli hojně dotováni – a teď si můžeme říct kým – Spojenými státy, NATO. Byli v tom samozřejmě ale i Turci, kteří hledí na své vlastní zájmy a snaží se uplatnit svoji hegemonii na Arabském poloostrově. Začal Asad prohrávat, začalo se zmenšovat území, na kterém byl relativní klid a na kterém byly utečenecké tábory, a tito lidé neměli kam jít. A to byl ten moment. Nemyslete si, že všichni tam sledují internet a dívají se na inzeráty – pojed'te do Evropy, je tady nejlíp. Ale to byl ten moment, kdy ty tisíce, desetitisíce, miliony lidí se daly do pohybu a hledaly místo, kde by mohly zakotvit. Saúdská Arábie staví zeď, ta tam nikoho nechce. Ostatní státy se k tomu tváří jako že my nic, my muzikanti. A samozřejmě je zcela logické, když už za deset let bojů cestujete po jednotlivých zemích, od těch nejbližších, kde hledáte cestu, až k těm vzdálenějším, vám už je potom jedno, jestli jdete sto kilometrů nebo sto padesát kilometrů nebo tisíc kilometrů, když víte, že tam konečně snad se dočkáte klidu a hlavně určitého majetku, který bude moci vám pomoci přežít. To je ten moment, kdy se tyto masy daly do pohybu.

Co ale mě v této věci zajímá – a nyní mířím k otázkám na vládu – jak je instruovaná česká zahraniční politika v rámci NATO. Kdo schvaloval, přitakával a popř. hlasoval k tomu, aby se státy NATO zúčastňovaly těchto flagrantních porušení mezinárodního práva nad rámec mandátu OSN? Jak naši členové v NATO v Bruselu hlasovali, když se toto projednávalo? Kdo vlastně úkoluje naše představitele v NATO, jak mají jednat a jak mají hlasovat? Já vím, jak má jednat vláda v rámci Bruselu. Já vím, jaké má úkoly Ministerstvo zahraničních věcí, ale nevím, kdo úkoluje a konkrétně řídí naše představitele v rámci NATO. Jestli to dělá Ministerstvo obrany, protože je tam voják, jestli to dělá Ministerstvo zahraničních věcí, popř. celá vláda. Přiznám se, toto by mě zajímalo. Jak v těchto základních krocích, které byly na začátku této migrace, rozhodovala česká vláda. A tady by mě zajímalo, s jakým mandátem jsme k tomu přistoupili. Protože o tom bychom se měli bavit. Kdo dal mandát takhle rozhodnout a připojit se k těmto krokům. Protože samozřejmě potom, pokud jsme mlčeli, a mlčení znamená souhlas, jsme také spoluvinni. A potom je opravdu trochu pokrytecké – a tady to taky zaznělo – že pokrytecky odmítáme. Ano, odmítáme. Ale pokud jsme to zavinili, tak si musíme také říct, že ti, co mlčí a neprotestují, taky nesou tu smetanu tady z tohoto problému a budou se muset zapojit. A to řešení nebude jednoduché.

Hovořilo se hodně o posledních jednáních našich představitelů v rámci Evropské unie. Přiznám se tady, nezávidím panu ministru vnitra jeho pozici. Hájí ji dlouhodobě, je konzistentní a jeho názory jsou zcela zřejmé a jasné. Čili zvat ho již do Bruselu na nějaké jednání, už předem ví, jak asi bude reagovat a jaké budou jeho odpovědi na to, co Brusel projednává. Zvlášt' když Německo jako jedna

z nejsilnějších ekonomik a nejvíc postižená ekonomika dopadem migrace mění snad týden od týdne své názory, jak postupovat, co dělat a jak reagovat. Toto není jednoduché postavení. Ale z druhé strany je také třeba říci, že my se soustředíme pouze na to, co teď. Ale neptáme se, co bude.

Německo říká: musíme být solidární. Tady už zdůrazňuje, že nejenom Německo, ale celá Evropa musí být solidární, a připravuje model redistribuce těchto uprchlíků. Odpovíme si samozřejmě, a tady to také zaznělo, co táhne uprchlíky směrem k Německu, a to je opravdu ten sociální systém, to bohatství, které v Německu je. Zaznělo tady, že Německo hledá cesty, popřípadě volá po nějakém plošném sjednocení systému vyplácení podpor a dávek těmto migrantům. Já si ale myslím, že Německo to vyřeší jako již v minulosti mnohokrát, to znamená, že s exportujícími migranty přidá prostředky a ty pošle do těch zemí, které podlehnou. Já si myslím, že nepodlehnu, oni prostě budou postaveni před tuto věc stejně jako historicky my, když jsme převzali první vlnu porevoluční migrace z Vietnamu, z Německa, kdy šli spolu s docela tučným odstupným. Já se bojím, že to Němci opět vyřeší stejným stylem, to znamená uprchlíkům přidají prostředky, aby jim dorovnali finanční rozdíl mezi Německem a námi, a pošlou je sem. A Česká republika, starej se, dokud tyto prostředky nedojdou. Pevně věřím, že to nebudou prostředky Německa, ale budou to prostředky Evropské unie v rámci nějakého přerozdělování financí, kdy ke každému uprchlíkovi přijdou prostředky a bude takhle redistribuován po Evropské unii. Tím se vlastně vyřeší i problém určité rovnosti přístupu k uprchlíkům. Ale to už Němcům nebude vadit, že se zavede nerovnost mezi ekonomickým zajištěním uprchlíků a obyvateli jednotlivých zemí takhle postižených. Sám jsem zvědav, jaké nakonec Německo zvolí řešení, ale bojím se, že to bude přesně toto, protože je vcelku jednoduché, jedná se pouze o finanční operace v rámci rozpočtu Evropské unie.

Nyní otázky k vládě jako takové. Již všichni bereme fakt, že uprchlíci tady asi zůstanou a nebude to otázka nějakých 180, 120 dnů v nějakých záchytných táborech, ale po této době je budeme muset, jak se říká, uvolnit a pustit do běžného režimu fungování České republiky. Zatím se bavíme o nějakých stovkách, maximálně tisících lidí, kteří přijdou. Nehovořím už vůbec o tom, jestli je tady budeme držet násilím, nebo je tady budeme přesvědčovat ekonomicky, jak si myslím já, že to tak dopadne, ale hovořím o tom, že bychom měli připravit podmínky pro jejich začlenění do České republiky.

A tady vyvstávají podstatně důležitější otázky pro celou vládu, jak je připravena na tento krok. Berme, že základní tlak nastane na sociální, zdravotní a školské systémy České republiky. Jak zabezpečíme povinnou školní docházku dětí, které přijdou? Máme tolik překladatelů z arabštiny? Tyto děti obvykle jiné jazyky než arabštinu neumí. Jak to budeme zabezpečovat? Když je budeme chtít redistribuovat po celé republice, budeme mít tolik překladatelů, nebo je budeme stahovat do jednoho místa, kde zabezpečíme povinnou školní docházku? Určíme nějaké konkrétní město, které bude toto dělat? Nebo to bude přímo Praha, kde budou tyto lidi bydlet? Jednal někdo s obcemi, jak jsou schopny absorbovat tyto lidi právě s ohledem na to, že je pro ně nutno zabezpečit nějaké základní adaptační podmínky pro Českou republiku, zvláště jazykové? Jak bude uvolněn pro tyto lidi český trh práce? Samozřejmě, a pevně tomu věřím, že nechceme, aby žili na dávkách z Evropské unie, ale že chceme,

aby tady mohli pracovat. Jak přizpůsobíme pracovní právo k tomu, že je postaveno na tom, že pracovník zná češtinu, český jazyk a umí podepsat bezpečnost práce a nevím, co všechno zaměstnanec musí podepisovat, než nastoupí do práce. Jak toto všechno zabezpečíme pro tyto lidi, kteří přicházejí na náš trh práce, aby se mohli opravdu začlenit a fungovat? Sociální a zdravotní systém. Jak má zdravotní pojišťovna připravené zdravotní plány na příliv uprchlíků, kteří přijdou, nebyli plátcí zdravotního pojištění, a přesto by teď měli být zapojeni do systému zdravotní péče a měli by dostávat stejnou podporu, jakou dostávají čeští občané?

Toto jsou všechno otázky, které samozřejmě skončí u toho, kde na to Česká republika vezme. Jaký bude posílený rozpočet České republiky v těchto oblastech, aby zvládla příliv těchto lidí? Vůbec nebudu hovořit o systému práva. Tito lidé přicházejí ze zemí, kde vládne jiný systém práva, hodně náboženského práva. Ono oddělit islám od šarií jako jeho projevu práva vůči vyznání je trošku problém, proto se taky v současných arabských zemích hodně prosazuje a funguje, protože to asi oddělit přímo nelze – výklad islámu je prostě takový, že víru zabírá do práva a povinností, které z toho vyplývají. Máme tady kanonické právo. Samozřejmě existuje i v České republice, ale je za ty roky docela odděleno od vnímání náboženství. Přesto jsou skupiny, kde se toto právo uplatňuje a nebo se občas zdůrazňuje, že dle kanonického práva by to bylo tak.

Já si myslím, že budeme stát před tímž problémem a budeme před ním zavírat oči, jak budeme postupovat v rámci právního systému České republiky s těmito záležitostmi, které stoprocentně přijdou. Přednedávnem se tady řešilo rituální obětování zvířat, jestli si dobře pamatuji, ministr zemědělství zde není, ten by mi jistě napověděl, v židovské komunitě, kdy tady proběhla debata o usmrcování zvířat z rituálních důvodů. Jestli je to humánní, nehumánní a podobně. Ale to jsou ojedinělé případy, čili nemají dost výrazný vliv na společnost a je to pár kousků, nazvu-li to opravdu vulgárně. S touto komunitou přichází docela masivní náboženský zvyk toto uplatňovat. Jak budeme reagovat? Jak bude české právo reagovat na tyto zvyky? Budeme je zakazovat? Já věřím, že pan ministr vnitra tady jasně řekne, že budou povinni dodržovat právo České republiky. S tím plně souhlasím. Ale jak to budeme vymáhat v komunitách? Samozřejmě je-li něco zakázáno oficiálně, ono to neoficiálně někde v podhoubí žije. Čili začneme je stlačovat do náboženských ghet. Zcela určitě, protože oni budou chtít žít ve svém náboženství. Oni se ho nezřeknou. Tak hloupí určitě nejsme, abychom tomu věřili. To znamená, že tady začnou vznikat osamocené skupiny, a teď je otázka, jestli budou osamocené, nebo centralizované, to podle vlivu státu, jaký uplatní. A ministerstvo dle mého názoru tyto krizové plány zpracované ještě nemá, kde budou usídlování a jak budou fungovat.

Jsou to všechno otázky, které jsou mířeny do budoucna. Jak se s tím Česká republika vyrovná, nemám představu. Nemám ani představu, jak se s tím vyrovná Evropská unie, byť mnohé státy tuto zkušenost mají. Taková Francie, popřípadě Anglie by mohly vykládat o přistěhovaleckých vlnách a o tom, co to způsobuje a jak tyto přistěhovalecké vlny fungují v ghettech zcela logicky vzniklých. A bohužel vzniknou asi i u nás. Přeji si, abychom mohli do budoucna říci, že jsem se mýlil. Opravdu si myslím, že kdyby mi někdo dneska řekl "pane Luzar, nemáte pravdu, mýlíte se", a já možná za deset let, ale bojím se, že to bude za rok dva budu moci říct

"ano, opravdu jsem se mýlil", to bych byl šťastný. Ale bojím se, že Evropa už nikdy nebude taková, jaká byla. A pokud nevyřešíme to naše určité pokrytectví, se kterým jsme, a nebojím se toho slova, způsobili to, co se ve světě momentálně děje, tak nejsme schopni ani tento problém, který před sebou máme, vyřešit. A pouze zavírat před ním oči a říkat, že to ani tak problém není, to je možná ten největší omyl, kterého bychom se mohli dopustit.

Proto pevně věřím, že na Ministerstvu vnitra již pracuje nějaký štáb hledající krizová řešení těch praktických konkrétních otázek, které nastanou potom, co tito lidé opustí zákonnou lhůtu zadržování a budou se na volném trhu v České republice neomezováni pohybovat. Pevně věřím, že na Ministerstvu zdravotnictví pracují štáby, které hledají, jak pomůžou zdravotním pojišťovnám a jak budou integrovat tyto skupiny doposud nepojištěných lidí v rámci České republiky. A může to být až dvacet tisíc, podle některých čísel ještě možná více lidí. Jak budou fungovat sociální a důchodové systémy? Protože tito lidé nedostávají důchod ze zahraničí, protože tam logicky důchodové pojištění nebylo. A oni už jsou mnozí v důchodovém věku. Když přijdou, budou slučovány rodiny. Hovoří se o mladých, ale berme, že přijdou i starší generace. Jak budou žít? Jak budou fungovat v důchodovém systému? Toto jsou otázky, které věřím, že na ministerstvech zaznívají. Pevně tomu věřím a budu velice rád, když mě pan premiér ubezpečí o tom, že tyto skupiny již existují a že tyto skupiny tyto otázky do budoucna již řeší. Pokud to je opravdu tak, že existují a řeší, budu velice rád, když nás pan premiér bude informovat, jak postupují, případně v jakém složení a kde fungují, aby se třeba i lidé z tohoto ctihodného parlamentu, kteří mají zájem o tuto problematiku, mohli na těchto věcech podílet, aby se na nich mohli zúčastnit, popřípadě mohli pomoci v řešení těchto problémů.

Ve svém dlouhém projevu jsem nastínil některé otázky do budoucna, které tuto republiku čekají, a nevím, jak dalece budeme schopni se s tím vyrovnat. Co ale dle mého názoru mohou říci, je, že pokud doufáme, že zavřeme oči, zavřeme hranice a budeme se tvářit, že to jde kolem nás, tak se hluboce mýlíme a tato situace nás velice rychle dostihne.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk z řad poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji. To byl pan poslanec Leo Luzar. Další přihlášená je paní poslankyně Olga Havlová. Připraví se pan poslanec Ivan Gabal. Prosím, paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Olga Havlová: Pane předsedající, kolegyně, kolegové, už budu velice krátká, protože jsem využila předtím technické. Jenom bych chtěla říci, že jsem v noci dneska sledovala pořad paní Jílkové, kde se mluvilo o imigrantech, a byla jsem docela zděšená z toho, že občané naší země vůbec nerozlišují imigranty, kteří jdou z válečné zóny a hledají nějakou pomoc, a na ty druhé, na ty imigranty ostatní a na ty ekonomické. Takže se to trošku míchá jako jablka s hruškami, a proto jsme i od Evropské unie kritizováni za naše postoje vůbec k uprchlíkům.

Chtěla bych k tomu dodat, že nejsme nelidští, nejsme ti, kteří by nechtěli pomoci potřebným. Ale i ti současně potřební u nás zůstat nechtějí. Jejich vidina je Německo.

Ale musíme počítat s tím, že okolní státy zavírají hranice, jednou se kvóty naplní a není vyloučeno, že budou u nás zůstávat třeba i jen na přechodnou dobu. A tady je třeba udělat účinná opatření, koho tu necháme a koho vyhostíme. Děkuju.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji paní poslankyni Havlové. Nyní pan poslanec Ivan Gabal. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Ivan Gabal: Děkuji. Dobrý den. (Poslanec si přinesl k řečnickému pultu notebook.) Omlouvám se, že budu číst z počítače, už jsem tak měnil, až papírová verze ztratila smysl.

Jenom jsem chtěl na margo jednoho z předřečníků upřesnit, že v 80. letech dodalo komunistické Československo do Sýrie, Iráku a Libye celkově těžkých zbraňových systémů přes tři miliardy dolarů, které jsme nikdy nedostali zaplacené, dokonce jsme nutili některé naše občany, aby sloužili v libyjské armádě jako instruktoři. A že část zbraní byla asi použita při agresi proti Kuvajtu nebo v irácko-iránském konfliktu nebo možná i později v těchto zemích, se mi zdá jako logické, ale to je jenom na upřesnění.

Pane předsedající, pane premiére, kolegyně, kolegové, diskutujeme o imigrační vlně, která nespadla z nebe. Zrála ve vývoji Sýrie, Iráku a Libye několik let, bohužel bez dostatečné pozornosti a reakce mezinárodního společenství, a tato skutečnost se týkala i České republiky, této Sněmovny a příslušných exekutivních orgánů. V určitém období v české zahraniční politice převládl názor, že do eskalujících konfliktů se nemáme míchat.

Dovolte mi proto dnes nedvojsmyslně upozornit, že z hlediska počtů vyhnaných a prchajících před válkou, sektářským násilím a celkovou devastací jejich zemí jsme sotva na počátku možné uprchlické vlny a hrozícího exodu obyvatelstva. V uprchlických táborech na území a v sousedství dotčených zemí je mnohonásobně více obyvatel potenciálně konfliktem zasaženo nejvíce lidí od druhé světové války, kterým se nutně Evropa jeví jako kontinent bezpečí a prosperity, protože taková je. Před tímto latentním vývojem již opravdu oči zavírat nemůžeme.

Jaké máme možnosti řešení? Prakticky existuje jen jedno. Pokud nechceme imigraci, musíme konflikt zastavit. Pokud chceme konflikt zastavit, bude nezbytné nejen koordinované diplomatické úsilí mezinárodního společenství, ale také vojenský zákrok a porážka Islámského státu. Pokud nebudeme mít vůli bojovat a konflikt zastavit, je třeba se připravit na rozsáhlou imigraci. Jiné varianty nejsou.

Je ale řešení opravdu tak prosté? Podle mého názoru není. Musíme umět odpovědět na to, zda je mezinárodní společenství schopné dospět ke společné pozici vzhledem ke klíčovým hrozbám a aktérům, a dosavadní vývoj vede spíše k záporné odpovědi například ve věci dalšího setrvání syrského prezidenta odpovědného za katastrofu a genocidu svých občanů. Pokud jde o schopnost vojenského zákroku, pak musíme diskutovat o pozemní operaci. A dříve než začneme radit například Američanům nebo Rusům, jaké jednotky nebo drony by měli použít, je třeba si udělat inventuru doma. Mimo jiné i proto, že v diplomatické rovině lze spolupracovat, a je

to třeba v rámci Evropské unie, její diplomacii a aktivní bezpečnostní a humanitární politice, pokud jde o nasazení vojenských sil, jsou na obranu a kapacity odpovědné členské státy, tedy také my. Je třeba odpovědně říct, že v této chvíli nejsme takového nasazení schopní, a to v důsledku nedostatku vojáků, nedostatku naplnění útvarů, nedostatku potřebné výzbroje, její modernizace a vybavení. (Odminka pro hluk v sále.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Já vám rozumím, pane poslanče. Požádám kolegy a kolegyně o klid. Pokud diskutujete jiný problém, než je migrace, prosím, přesuňte svoji diskusi do předsálí a nerušte jednotlivé kolegy. Chápu, že předsedové klubů se musí poradit, ale přesto by to mohli udělat jinde. Děkuju.

Prosím, pokračujte.

Poslanec Ivan Galab: Děkuju. Tím nechci podceňovat schopnosti vojáků a jejich zkušenosti z Kuvajtu, Afghánistánu nebo Mali. Ale z hlediska kondice armády platí, že Česká republika může spojencům pomoci spíše v nebojových aktivitách, co do schopnosti přímého bojového zapojení jsme nadále černými pasažéry Evropy i Severoatlantické aliance. O této situaci zde mluvíme již dva roky, vznikala déle než deset let, ale zatím nejsme schopni ji překonat.

Důležitým aspektem také je, že vzhledem k pozici Turecka jako stále aktivnějšího aktéra regionálního konfliktu nelze příliš spoléhat na aktivity NATO. Je třeba počítat s tím, že po neúspěchu v Iráku, vyčerpání vůle občanů a rok před prezidentskými volbami nelze spoléhat ani na účast Spojených států v pozemní operaci.

Nechceme-li tedy čekat na další uprchlickou vlnu, musíme výrazně zvýšit svou schopnost vojenské aktivity. A důraz je na slovu výrazně. Připomeňme, že za uplynulý rok mezinárodní koalice vůči Islámskému státu, jejímž jsme členem, územně spíše ztratila než získala. Nebude to snadné v boji proti nestátním, ale mimořádně motivovaným a odhodlaným skupinám, a o to více musíme na našich schopnostech pracovat.

Klíčové jsou ale politické cíle, představa o uspořádání a řešení degradovaného teritoria po konfliktu. Při složité tektonice konfliktů bychom se neměli stát akcelerátorem nebo stranou sunitsko-šíitského střetu, který hrozí, nebo aktéry či katalyzátorem eruptivního a rizikového vzniku kurdského státu, který by do válečné zóny zatáhl další země a národy. Váha mezinárodních právních procedur je zejména v kurdské věci zcela namístě, stejně jako ohled k výsledkům probíhajících šetření a dokumentace válečných zločinů a zločinců v regionu.

K politickým nástrojům a řešením je třeba zmínit několik strategických pravidel a politik.

Za prvé. Nehneme se dopředu, pokud budeme ideologicky paušalizovat celé teritorium jako svět islámu, rozuměj svět terorismu, a nebudeme schopni diferencovat státní a národní prvky a rozdílnou dynamiku různých zemí a nezbytnost podporovat stabilní a stabilizující se země v rámci arabského světa, zejména Tunisko, Maroko, ale také Egypt, Jordánsko i extrémně přetížený Libanon. Jakkoliv jde v převaze o muslimské země, máme zájem s nimi spolupracovat, podporovat je, a to včetně

jejich dlouhodobě zaměstnaných menšin v Evropě. Financujeme tím nepřímo tyto země. I Turecko, jakkoli muslimská země, nadále zůstává naším partnerem a máme zájem na udržení jeho vnitřních demokratických poměrů a prozápadní orientace. Obdobně se musíme dívat na Egypt a složitou tektoniku jeho vývoje.

Za druhé. Česká republika má síť diplomatických úřadů v bohatých zálivových zemích a může vyvíjet diplomatický tlak na ropné státy, aby převzaly větší díl odpovědnosti za přijímání uprchlíků z válečných zón, aby přijaly spoluodpovědnost. Musíme umět být aktivní také sami.

Za třetí. Rozhodující však je a bude, že krizovou situaci prostě sami řešit nedokážeme ani vojensky ani diplomaticky ani humanitárně, a tudíž ani zastavit konflikt emitující migraci. Z toho vyplývá, že i pro naše vlastní zájmy a možnosti je klíčová evropská unijní kapacita a spolupráce se západoevropskými zeměmi. V našich vojenských a diplomatických schopnostech i v naší váze na mezinárodní scéně jsme a budeme primárně spojeni s Evropskou unií, její kohezí a výkonností. Politika oslabující kohezi EU proto oslabuje naši výkonnost, vliv na řešení příčin migrace.

Za čtvrté. Historicky vzato jsme vždy výrazně získávali pro svou bezpečnost tehdy, když jsme spoluprací posilovali bezpečnost ostatních a celé Evropy, a naopak prodělávali, když jsme Evropu pomáhali štěpit. Ano, když jsme zlikvidovali železnou oponu a spolupracovali na vytlačení ruských jednotek ze střední Evropy, posílili jsme bezpečnost a prosperitu celé Evropy a otevřeli jsme prostor ke svému členství v NATO a v Unii. Získali jsme bezpečnost člena Západu. Podkopávat tuto platformu našeho vlivu je hazard s naší vlastní bezpečností, postavením a vlivem. Pochopilo to Polsko, snad to pochopíme taky.

Za páté. Ještě pár slov Německu a k německému postupu, který je zde všeobecně kritizován. I já jsem zvědavý, jak Německo zvládne svou situaci a pochopitelně jak ji zvládne celá Evropská unie, jejíž západní část se zaměřuje na aktivní pomoc přetíženým státům, a to včetně euroskeptické Británie. Kladu si otázku, zda bychom bez německé migrační katarze vůbec diskutovali naše téma ještě ve chvíli, kdy nadále zůstává drtivá většina uprchlíků v okolí svých států. Zda by věc konečně a vážně projednávalo Valné shromáždění OSN, zda by vůbec začala debata o aktivním postupu proti Islámskému státu a diskuse řešení katastrofy v Sýrii, Libyi a Iráku. Nevím, zda byla tato katarze záměrem německé politiky, ale stalo se. Německo léta odmítalo mezinárodní angažmá díky své válečné minulosti. Toto období je zjevně minulostí a Německo bude mezinárodní vývoj aktivně ovlivňovat. Musíme s tím počítat.

Za šesté. Samostatnou kapitolou je nasměrování humanitární a rozvojové pomoci ve značném objemu, kde máme my i Unie značné nevyužité možnosti ke stabilizaci zemí ohrožených ztrátou soudržnosti a riziky vnitřních konfliktů.

Dovolte mi tedy několik stručných závěrů. Za prvé, je třeba vážně a rychle budovat naše vlastní obranné kapacity a schopnosti armády operovat proti nepříteli nové generace a ve spojeneckých strukturách. Za druhé, je třeba si jasně uvědomit, že buď porazíme Islámský stát a reorganizujeme zhroucené státy, nebo budeme vstřebávat masivní exodus jejich obyvatelstva. Za třetí, musíme bojovat s Islámským

státem posilováním a usměrňováním Evropské unie, nikoliv pomáhat Islámskému státu vnášením rozbrojů a oslabováním soudržnosti Evropské unie. Za čtvrté, nepodléhejme Islámskému státu v jednom z jeho hlavních cílů, kterým je vyvolání hysterického a indiferentního strachu z obyvatel islámských zemí bez ohledu na jejich původ, národnost, skutečné úmysly a motivy jejich útěku. Za páté, jsme černými pasažéry i v humanitární a rozvojové pomoci. Svými třemi miliony eur značně pokulháváme například vůči Holandsku, které vydává 7 procent svého rozpočtu, nebo Německu, které jen v roce 2014 věnovalo na humanitární a rozvojové účely v Iráku 260 milionů eur.

Máme tedy před sebou hodně práce zejména doma. Začněme právě s ní. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: To byl pan poslanec Ivan Gabal. Než budeme pokračovat, ještě budu konstatovat omluvenky předsedovi Poslanecké sněmovny: od 15 do 17 hodin pan poslanec Martin Komárek, návštěva lékaře. Paní kolegyně Pastuchová od 15 hodin do konce jednacího dne z pracovních důvodů. Dále se omlouvá na dnešní odpolední jednání a na zítřejší jednání z důvodů zdravotních pan poslanec Herbert Pavera a pan poslanec Jan Zahradník od 15 hodin z pracovních důvodů.

Pokračujeme faktickou poznámkou pana poslance Bohuslava Chalupy.

Poslanec Bohuslav Chalupa: Děkuji za slovo, pane předsedající. Dobré odpoledne, dámy a pánové. Velice stručně navážu na svého předřečníka a zhodnotím to, co jsem tady dnes slyšel. A to není jenom diskuse dneska v této Sněmovně, ale v podstatě posledního půl roku se omílají neustále dokola stejné a stejné věci. Takže nic nového dneska úplně nezaznělo. Je tady spousta věcí, se kterými bych souhlasil. Je tady řada věcí, se kterými nesouhlasím. Moje názory na imigraci jsou celkem jasné. Nicméně k tomu, co chci sdělit.

Po tom, co předvedly struktury Evropské unie při řešení imigrační krize, tak jak to do této doby probíhá, když se podívám i zpětně do historie, tak jak se zvládala krize v Kosovu, jak se zvládala krize při řešení imigrační krize, tak mi to nedává příliš velké záruky na to, že pokud by se Evropská unie dostala do jiných problémů, protože imigrační krize je pouze jedním z parametrů krizových událostí, které mohou nastat – můžeme mluvit o pandemii, můžeme mluvit o vzniku skutečně válečného konfliktu na hranicích Evropské unie –, nemám jistotu, že Evropská unie ve stávajících strukturách je schopna si s problémy rychle, efektivně a jasně poradit. Takže můj apel na vládu je ten, aby se v rámci jednání na úrovni Evropské unie se pokusili měnit strukturu Evropské unie, aby byla daleko akceschopnější a schopna skutečně věci řešit rychle a efektivně.

Jinak tady zazněla spousta věcí, které mluví o tom, že uvažujeme o tom a víme, co asi nastane za půl roku, za rok. Nevíme nic! Hrát si na prognostiky je zcela zbytečné. Jediné, co můžeme udělat, je, že tato země bude připravena na to, aby až se něco stane, a stát se to může, abychom na to byli co nejlépe připraveni a byli jsme schopni řešit následky toho, co se stane, co neefektivněji. Takže předvídat tady a

připravovat se na konkrétní situace je zbytečné. Nevíme, co nastane v březnu, jestli přijde nová, větší imigrační vlna atd.

Takže se vrátím k tomu, co jsem tady říkal i na minulém jednání Poslanecké sněmovny – apeluji na celý poslanecký sbor, aby tu otázku obranyschopnosti a efektivity činnosti bezpečnostních sborů brali velmi vážně, protože –

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Pane poslanče, já jsem tolerance sama, ale uplynula doba k faktické poznámce.

Poslanec Bohuslav Chalupa: Takže děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuju. Pokračujeme vystoupením pana poslance Tomio Okamury. Přípraví se pan kolega Lank. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Tomio Okamura: Vážené dámy a pánové, dnes se setkáváme ze dvou důvodů. Prvním důvodem je obrana demokracie a druhým důvodem je obrana suverenity naší země. Jedno bez druhého nemůže existovat. Nezávislost naší země i demokracie čelí dnes stejné hrozbě. Tou hrozbou je likvidace národních států a vytváření evropského multikulturního superstátu. Naše politické elity jsou bezradné. Bezradná je také vláda ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL. Víte proč? Na demokracii ani na suverenitě naší země jim totiž nezáleží.

Říkají, že naše hnutí Svoboda a přímá demokracie – SPD je populistické. Děláme prý nerealistickou politiku. Podřizovat se Bruselu, odmítat referendum občanů, to je realismus této vlády! Za naše hnutí Svoboda a přímá demokracie – SPD jsme za poslední čtyři měsíce již třikrát navrhovali v této Poslanecké sněmovně referendum o vystoupení naší země z Evropské unie. Aby sami občané mohli rozhodnout o své budoucnosti ve své zemi. Vládní poslanci ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL se hlasitě smáli. Takzvaná opozice ODS a TOP 09 hučela a bouchala do lavic. Úsvit pískal a komunisté nevěřičně hleděli, kdo má odvalu k tak radikálnímu návrhu. Dnes už se nikdo nesměje. S naší vládou jednají v Evropské unii jako s protektorátní vládou a z Bruselu nám jasně přikázali, co nás čeká.

Čeká nás konec samostatnosti a islamizace pod pláštěm multikulturního ráje. Zároveň znějí výhrůžky ekonomickými sankcemi, a dokonce bojem s námi – prý xenofobními – Čechy a Moraváky.

Schválení kvót je politické násilí na naší zemi a vláda je smířlivá a nechce se dál bránit. My v našem hnutí Svoboda a přímá demokracie – SPD ale smíření nejsme. My v SPD nejsme zbabělci. Tohle je naše země a žádný jiný stát nemá skutečně a přirozené právo o jejím osudu rozhodovat ani o jejím osudu hlasovat. Jestliže se vláda rozhodla ustoupit tomuto násilí z Bruselu, pak porušuje zásadu zakladatele našeho moderního státu Tomáše Garrigua Masaryka. Násilí je třeba se bránit, a ne mu ustupovat. Takovou vládu naše země nepotřebuje.

Hnutí Svoboda a přímá demokracie proto znovu vyzývá tuto vládu k demisi. Povinné kvóty pro přijímání ilegální imigrantů jsou hrubým porušením suverénních práv České republiky. Povinností vlády bylo využít všech prostředků k obraně zájmů České republiky a jejích občanů. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo, znovu a opakovaně vyzývám vládu k podání demise a k vypsání předčasných voleb, aby občané mohli rozhodnout o osudu své země. A v tomto smyslu také v podrobné debatě navrhuji usnesení. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Tomio Okamuraovi. Pan poslanec Simeon Karamazov je nepřítomen, je řádně omluven, pan poslanec David Kádner je omluven, nepřítomen, paní poslankyně Langšádlová je nepřítomna a omluvena, pan poslanec Lank má tedy slovo. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Martin Lank: Děkuji, pane předsedající. Jsem rád, že to teď hodně odsýpalo, tak se pokusím to příliš nenatahovat.

Začnu trochu z jiného soudku. Dovolte mi, abych tady nejdříve poděkoval, abych poděkoval lidem, kteří v této chvíli chrání naše bezpečí. Děkuji příslušníkům policie a dalších složek, kteří hlídají naše hranice a prostor České republiky před migrační vlnou. Děkuji pracovníkům cizineckých center, kteří konají těžkou a špatně placenou práci. Ti všichni musejí dennodenně čelit rizikům a hrozbám, které přináší zachytávání a starost o nelegální migranty. Navíc se na jejich hlavy snáší vlna kritiky, je jim vyčítáno údajně špatné zacházení s běženci. Chci tu jasně říci, že policisté a azyloví pracovníci dělají dobrou a záslužnou práci. Nenechme je urážet, naopak si jich vážme. Oni v tuto chvíli stojí v první linii. Oni brání bezpečnost naší země. A o bezpečnost tu jde především. O naši bezpečnost.

Nepopírám, že mnoho těch, kteří se snaží dostat do Evropy, jsou v těžké životní situaci. My jsme však byli zvoleni občany České republiky a zodpovídáme se jim. My jsme odpovědní za to, že lidé budou moci klidně spát, že se nebudou muset bát o své děti. Jestliže oni muži a ženy v uniformách i bez nich dělají svou těžkou práci, musíme ji my dělat také.

Bohužel vláda podle mého, a nejenom podle mého, názoru nedělá dost. Především neudělala jednu věc: Nepodala žalobu proti povinným kvótám, přestože za sebou měla celý národ, celý parlament. V tom vidím selhání. Vláda prostě odmítla důsledně bránit základní národní zájem. Zájem bezpečnosti a suverenity země. To je důvod, proč navrhuje referendum, v němž by si občané mohli vyslovit, zda jsou pro, aby se vláda proti nespravedlivým kvótám bránila soudně. Nemáme jinou možnost, jak vládu donutit slyšet hlas občanů.

Jako člen výboru pro bezpečnost si samozřejmě dobře uvědomuji, jaká rizika a hrozbu představuje současná migrační vlna. Ale ono ani není třeba být členem bezpečnostního výboru. Zkušenosti zahraničních expertů nás varují zcela otevřeně. Vzkazují nám: Toto je váš konec. Pokud se nebudete bránit, pokud dovolíte, aby k vám přicházeli lidé, kteří nejen vyznávají jiné hodnoty, ale nemají vůbec žádný respekt k vašim hodnotám, je to váš konec. Pokud dovolíte, aby k vám domů přišli lidé, kteří vyznávají právo šaría a právo může bít svou ženu, právo kamenovat

homosexuály, právo být nadřazen nemuslimům, je to váš konec. K tomu já dodávám: pokud Česká republika dovolí, aby se o základních zájmech českých občanů rozhodovalo v Bruselu, je to náš konec.

Dámy a pánové, nedovolme náš konec a braňme se. Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Lankovi. Pan kolega Fiedler oznámil, že netrvá na své přihlášce, pan kolega Soukup také akceptoval závěr porady v poledne, nyní tedy pan poslanec Antonín Sed'a, připraví se pan kolega Grebeníček. Proším, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Antonín Sed'a: Děkuji, pane místopředsedo. Já se pokusím ten svůj projev také velmi zkrátit. Vážení členové vlády, vážený pane premiére, kolegyně, kolegové. Snad každý z nás je denně konfrontován s dotazy občanů, které se týkají současně migrační krize, která podle mého názoru radikalizuje českou společnost. Mně se zdá, že máme najednou velmi velký počet odborníků na migrační azylovou politiku, že bychom jimi mohli naplnit ne jeden, ale několik výborů pro bezpečnost.

A nyní vážně. Chtěl jsem pouze pár základních informací k tomu, že sociální demokracie je zodpovědnou politickou stranou, protože již začátkem tohoto roku přijala stanovisko k řešení – zdůrazňuji k řešení – migrační krize. Proto vyzvala Evropu, Evropskou unii, aby přestala dál váhat a aby jednala. Sociální demokracie přijala osm následujících opatření:

Dodržovat a respektovat pravidla schengenského prostoru, zejména zajištění efektivní ochrany a kontroly vnějších hranic. Rychlý vznik zařízení pro identifikaci a registraci rozhodnutí o azylu pro uprchlíky či o návratu nelegálních migrantů do země původu. Zároveň musí být definován evropský seznam bezpečných zemí.

Dále, zesílit boj proti organizovanému zločinu a pašeráctví lidí, včetně misi společné bezpečnosti a obranné politiky Evropské unie proti lodím pašeráků.

Stabilizace zhroutených států v bezprostřední blízkosti Evropy, zvýšení diplomatického úsilí, včetně půdy Organizace spojených národů, se zapojením Spojených států amerických i Ruské federace.

Zvýšit pomoc zemím, které se starají o zajištění bezpečí a ubytování uprchlíků na Blízkém východě, a posílit a koordinovat pomoc zaměřenou na země, odkud přicházejí do Evropy migranti. S těmito zeměmi je nutno posílit spolupráci v oblasti prevence migrace, včetně speciální technické a ekonomické podpory.

Podpora zachování dobrovolné povahy solidárních opatření týkající se přerozdělování azylantů v rámci Evropské unie. Nepříjatelnost zavádění kvót či jiných trvalých opatření týkající se povinného přerozdělení uprchlíků.

Uprchlíkům, kteří v naší zemi azyl získají a budou zde chtít žít, je nutno poskytnout dostatečnou efektivní pomoc směřující k co nejlepší integraci do společnosti.

Poslední opatření – Evropa musí výrazně zvýšit společnou zahraniční a bezpečnostní politiku, k jejíž hlavním strategickým cílům bude patřit zajištění míru a stability v bezprostředním sousedství Evropské unie.

Poslední poznámku chci věnovat tolik kritizovaným povinným kvótám. Já osobně i sociální demokracie vždy stála a stojí proti takto vynuceným postupům, protože nikam nepovedou a ničemu nepomohou. Já tam vidím problém i ve vlastní realizaci tohoto rozhodnutí, protože mám pochybnosti nejen o správnosti a realizovatelnosti, ale jsem přesvědčen o nesouladu s mezinárodním právem, protože nucený přesun je právě sporný nejen ve vztahu k běžencům, protože běženci mohou o azyl požádat až po příjezdu do konkrétní země, do té doby zůstávají nelegálními migranty. A tak je otázkou, co se stane v okamžiku, kdy budou přesunuti např. k nám, ale o azyl vlastně nepožádají. Teoreticky by měli být navraceni, ale pouze za předpokladu, že je Česká republika bude držet v právně sporné detenci. A také není v rámci Evropské unie vyřešena koordinace činnosti tří evropských agentur, které se vlastně podílejí na celém azylovém procesu. Jsou to FRONTEX, jenž má na starosti ochranu vnějších hranic, Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu a EUROPOL. Takže podle mého názoru můžeme očekávat více problémů, které nám tady ty povinně nastavené kvóty přinesou.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Antonínu Sedřovi za jeho vystoupení a slova se ujme pan poslanec Miroslav Grebeníček, připraví se pan poslanec Petr Bendl. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Miroslav Grebeníček: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, proudy uprchlíků do Evropy nejsou jen svědectvím o lidských tragédiích, jsou navíc dokladem krachu představ severu o tom, jak pomůže jihu. Když se před časem vymanila řada států z nadvlády koloniálních mocností, panoval v západním i východním bloku optimismus. Západ se domníval, že Přední východ, Afrika a další regiony přejdou k tržnímu systému, což v nich takřka automaticky povede k rozvoji občanské společnosti a parlamentní demokracie. Východní blok zase doufal, že národněosvobozenecká hnutí se stanou přirozenými spojenci v boji proti kapitalismu. Velký sen o modernizaci zmíněných regionů však brzy skončil, a to zásluhou Mezinárodního měnového fondu a Světové banky. Jejich vysoce úročené půjčky, určené prý pro rozvoj, byly podmíněny privatizací největšího bohatství jednotlivých zemí, tedy těžby a zpracování nerostných surovin. To sice tvoří naprostou většinu exportu jednotlivých států zmíněných končin, ovšem do státní pokladny z jeho vývozu mnoho neplyne, takže příslušným zemím zoufale chybějí peníze na splácení úroků z údajně rozvojové půjčky. Obyvatelstvo těchto zemí pochopitelně živoří a rozhojňuje davy uprchlíků. Evropská komise ovšem nehodlá či nemůže přidělovat kvóty uprchlíků těžařským společnostem, případně nadnárodním firmám, a tak se rozhodla přidělit kvóty jednotlivým zemím EU.

Ne, migranti nejsou žádná nepřátelská armáda, nejsou to zločinci. Jsou to ekonomičtí běženci, kteří se snaží dostat do lepších sociálních a ekonomických

podmínek. Jsou to však i lidé, kteří prchají před válečnými konflikty. Nebýt válek, provokací a okupací Spojených států amerických a Severoatlantické aliance, dodávek zbraní do rizikových zemí, bylo by dnes ve světě o pár desítek milionů uprchlíků méně. Statisíce obětí válek a následného rozvratu nemusely tedy přivést početné řady mrtvých a EU by dnes pokrytecky a cynicky neřešila otázku, zda nadále nechat topit uprchlíky ve Středozemním moři a jak odrazit statisíce běženců, kteří každoročně žádají o azyl. Namísto efektivní ekonomické pomoci světu chudých investovaly země Evropy sdružené v Severoatlantické alianci spolu s Američany v posledních letech stovky miliard dolarů do válek, okupací a vývozu zbraní. Vysílaly své vojáky válčit do Afghánistánu, bombardovat Bagdád, Bělehrad a Tripolis, pomáhaly rozvracet Sýrii a Ukrajinu. A až nyní zastánci americké imperiální bombardovací demokracie zneklidněli. Je totiž zřejmé, že přinejmenším o statisíce přeživších obětí válek, okupací a konfliktů přímo vedených nebo provokovaných a financovaných Spojenými státy se bude muset postarat EU.

Řešením nemohou být laciná mediální gesta, ale ani podněcování nesnášenlivosti, ale jen změna dosavadní agresivní, sociálně kruté a bezohledné politiky velmocí Severoatlantické aliance a jejich úslužného přívěšku, tedy Evropské unie. Změnit by se v tomto ohledu měla, a to zásadním způsobem, i lokajská zahraniční politika české vlády. Jistě, mezi občany a válekchtivými vládními špičkami, jak to dnes už tady zaznělo, nelze dělat rovnítko. To, že mnozí z českých papalášů – Havlem počínaje a Sobotkou konče (oživení zejména v řadách ČSSD) – byli nebo i dnes jsou loajálnější ke Spojeným státům a Severoatlantické alianci než naši republika a jejím občanům, ještě neznamená, že by čeští občané měli přednostně platit za to, co navařila pekelná kuchyně Spojených států a jejich velmocenských spojenců (bouchání do lavic v pravé části sálu) nebo českých lokajů. A i do budoucna je třeba jasně říci, že za to, že česká vláda leze komusi kamsi, by neměli platit obelhávání a podvádění čeští občané, kterých se na jejich názor, natož na souhlas s asijskými a africkými válkami, okupacemi a převraty nikdo neptal. Nejen odpůrci americké expanze, ale i racionálně uvažující experti z okolí washingtonské vlády už vědí, že silová politika, militarizace mezinárodních vztahů a mezinárodním právem nekontrolované a neomezované používání síly nezvyšuje bezpečnost světa. Od vlády a jejího premiéra proto očekávám nejen slovní hry kolem tzv. uprchlických kvót, ale seriózně koncipovanou politiku, která nás posune ke skutečnému řešení mimořádně závažného problému.

Dámy a pánové, děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Miroslavu Grebeníčkoví. Nyní pan poslanec Petr Bendl, ale ten je nepřítomen, takže pan poslanec Martin Novotný. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Martin Novotný: Děkuji za slovo. Kolegyně a kolegové, už několik hodin tady diskutujeme o imigrační krizi. Já se chci vyjádřit spíše k jakési nadstavbě tohoto tématu, k tomu, v čem by tento jeden příklad konkrétního rozhodování na evropské úrovni o závažném tématu měl nás všechny vést k reflexi a jakémusi zobecnění zkušenosti, kterou jsme v minulých týdnech zažili. Naše závěry můžou být

různé. Jsme demokratický parlament a já nepochybuji o tom, že si z té reflexe uděláme každý jiné závěry, ale myslím si, že to téma, které tady zaznívá ve všech vystoupeních, je nasnadě.

My tady velmi často, a takřka se to týká naprosté většiny bodů, které projednáváme v našem parlamentu, řešíme téma nějaké harmonizace evropské legislativy na úrovni ČR, řešíme problém transpozice evropského práva do práva ČR. Když takto diskutujeme o tématech typu cestovního ruchu a jakéhosi sjednocení a harmonizace v oblasti cestovního ruchu na evropské úrovni, když takhle diskutujeme třeba o podpoře podnikání a jakési harmonizace a sjednocení metod podpory podnikání na evropské úrovni, jsou to témata určitě důležitá, ale jsou abstraktní, naprostou většinu občanů ČR až zase tak nezajímají. U tématu imigrační krize je to možná v podstatě první příklad, kdy si česká veřejnost na tématu, které většina občanů považuje za téma podstatné, téma, které se jich nějak osobně dotýká, přestože jejich reakce můžou být iracionální a třeba i v některých případech nesprávné, je to takový první příklad, kdy si zažíváme na vlastní kůži praktickou aplikaci onoho systému polisabonského modelu rozhodování na úrovni Evropské unie.

Zaslechli jsme tady dnes v některých vystoupeních formulaci, že jsme přece nezažili nic jiného než demokratický mechanismus, v jehož rámci demokratickým rozhodnutím jsme byli přehlasováni, a že to je přece analogie něčeho, co zažíváme běžně na půdě parlamentu, a že by nás to nemělo vůbec nějak překvapovat. Myslím si, že tato úvaha je naprosto zásadním způsobem chybná, protože demokracie nemá jenom jednu stránku, tj. tu výslednou stránku rozhodovacího mechanismu, kdy reprezentanti v nějakém tělese, třeba parlamentu nebo na úrovni Rady či jakýchkoliv jiných evropských orgánů, rozhodují formou toho či onoho modelu většinového hlasování, ale od demokracie přece nelze žádným způsobem oddělit systém, v jehož rámci demokratická reprezentace vzniká a je generována.

Na této úrovni zcela zjevně chybí ten systém, který zažíváme běžně, každodenně v tomto parlamentu. Co je jeho podstatou? To, že o těchto reprezentantech rozhodují hlasováním všichni občané této země a ve chvíli, kdy dojde k nějakému výsledku, tak každý z nás, včetně občanů naší země, cítí vnitřní loajalitu k výsledku, přestože jsme přehlasováni, jsme ochotni se s tím smířit, je to princip, který akceptujeme a je to hra, kterou jsme vnitřně ochotni a loajální každý z nás hrát, a takřkajíc všichni víme, že v této Sněmovně každý chvíli tahá pilku, jednou má majoritu ten, podruhé má majoritu někdo jiný, ale ve chvíli, kdy jsme v minoritě, tak to akceptujeme a čekáme na další příležitost, kdy se můžeme stát představiteli většinového názoru.

Obávám se, že mechanismus rozhodování, který jsme teď zažili, tuto vlastnost nenaplnuje. Spousta vystoupení i vystoupení pana premiéra, který tady zmínil skutečnost, že konečkonců orgán Evropské rady pro něho nepředstavoval orgán, v jehož rámci bychom byli schopni na konsenzuálním principu prosadit svoji většinovou vůli, takto odhaluje daleko hlubší problémy polisabonského uspořádání.

Chci připomenout, že v posledních dnech a týdnech, možná měsících, slyšíme z úst nejvyšších představitelů Evropské unie stále častěji vystoupení, která zdůrazňují myšlenku, že jakýmsi receptem na spoustu problémů Evropy je více Evropy, posilování většinového rozhodování. Naposledy to velmi silně zaznělo v důležitém

vystoupení pana Junckera. Obávám se, že bychom si měli vzít z této situace příklad a být připraveni na to, že podobná témata nás mohou v budoucnosti čekat nejenom v případě imigrační krize. Dnes se otevírá téma unifikace standardů, dávek pro imigranty, stále častěji zaznívají z úst představitelů Evropské unie témata typu nutnosti harmonizace fiskálních systémů, harmonizace sociálních systémů. A to přece také budou ta témata, u kterých budou, na rozdíl od žárovek, harmonizace v oblasti cestovního ruchu nebo podpory podnikání, občané České republiky stále silněji chápat, že jsou to témata, která se jich bytostně týkají. Měli bychom to stále silněji chápat i my, představitelé českého parlamentu, protože tato témata se budou týkat toho, jestli tento zákonodárný sbor ještě bude mít nějaký prostor realizovat svoji vůli na území České republiky, nebo ne.

Jako pro mne odstrašující příklad bych ocitoval výrok evropského komisaře pro migraci z nedávných dní, který vyzval politické reprezentace evropských zemí, jednotlivě lokální, aby přestaly přihlížet k politickým důsledkům a politice politických cyklů svých zemí. A doslova řekl: Chtěl bych touto cestou vyzvat evropským politikům, aby přestali myslet na politické následky a dělali prostě to, co považují za správné. Pan komisař asi ví, co je správné v tomto směru. Jsem hluboce přesvědčen, že tohle zahrávání si s odjištěným granátem loajality veřejnosti evropských zemí, s evropskou integrací jako takovou je velice nebezpečné a že téma imigrační krize bylo jenom prvním balonkem, prvním příkladem, kdy se ukazuje nezodpovědnost této politiky.

Řada lidí v České republice léta připomínala, že správnou metodou integrace je hledání toho nejmenšího skutečně společného jmenovatele těch zemí. Jiní lidé chtěli hledat ten nejvýše možný bez ohledu na to, jestli je to reálné. Na imigraci jsme si poprvé vyzkoušeli, jaké jsou důsledky. Poprvé jsme si zažili to, jaké to je být přehlasováni, a pevně věřím, že nejvyšší představitelé našeho státu si z toho vezmou nějaké poučení, až půjde o témata neméně důležitá, právě o ta témata, která se týkají třeba fiskální unie či unifikace sociálních systémů.

Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu poslanci Martinu Novotnému. S faktickou poznámkou nejdříve pan poslanec Augustin Karel Andrlé Sylor a potom s přednostním právem pan předseda klubu ODS. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Augustin Karel Andrlé Sylor: Dobrý den, dámy a pánové. Jako vy všichni poslouchám celý den různé návrhy na opatření, co všechno bychom mohli udělat. A došlo mi, že a bychom mohli tyto cíle a opatření uskutečnit, potřebujeme velice silně posílit silová ministerstva, Ministerstvo obrany a Ministerstvo vnitra, myslím tím rozpočet. Domnívám se, nebo jsem o tom přesvědčen, že bez zvýšení částky na rozpočet Ministerstva financí a Ministerstva obrany nejsme schopni vůbec nic z toho, co jsme tady říkali, vykonat. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji za faktickou poznámku i za dodržení času. Nyní pan předseda klubu ODS Zbyněk Stanjura. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Řekl bych, s řádnou přihláškou, protože i když mám přednostní právo, nikoho nepřeskakuji.

Chtěl bych se obrátit s dotazem na pana premiéra. Když si vzpomenu na jeho dnešní vystoupení, tak v zásadě nám říkal, že on doporučuje, abychom nešli cestou Slovenska, abychom nepodali žalobu k Evropskému soudnímu dvoru, přestože to říkal jeho vicepremiér, i pan ministr vnitra říkal, že máme rozборы, že tento postup není korektní podle legislativy. Ale říká, že tento důvod je proto, že bychom byli vyloučeni z další debaty. A já tomuto výroku nerozumím. Jak to, co svobodný suverénní stát může udělat, to znamená podat žalobu k Evropskému soudnímu dvoru, jak může někoho napadnout, že podání takové žaloby nás vyloučí z další debaty? Kdo vám to řekl? Nebo to je váš odhad? Nebo nám tím někdo hrozí v Evropě? Já bych to rád slyšel.

Pokud máme nějaké legální legislativní prostředky opravné nebo soudní, tak je přece můžeme použít. A kdo nám tedy říká, že když dáme žalobu, že nás vyloučí z další debaty? Nebo si zase jenom vytváříte alibi? Kdybyste říkal "já si myslím, že je to špatně", ale zase říkáte "oni by nás vyloučili z debaty". Kdo to jsou oni? Na základě čeho by nás vyloučili z debaty? A co budeme dělat, až nás přehlasují příště a schválí trvalý přerozdělovací mechanismus? Co budeme dělat? A jedním z argumentů zastánců tohoto postupu může být: no když jsme udělali jednorázové, tak vy jste se přece nebránili, vy jste to akceptovali, tak když je to jednou, tak to může být podruhé nebo potřetí.

Chtěl bych vysvětlit souvislost mezi podáním žaloby a vyloučením z další debaty. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji. Ještě faktická poznámka pana poslance Černocho. Prosím, pane poslanče, máte slovo k faktické poznámce.

Poslanec Marek Černoch: Děkuji za slovo. Ptal jsem se pana premiéra, je to asi hodina a půl nebo dvě hodiny, jestli by bylo možné odpovědět ano, nebo ne, zdali Česká republika podá žalobu, zdali se nepodřídí kvótám, a v rámci jeho projevu, zdali bude odmítat trvalý mechanismus na přerozdělování imigrantů, a pokud bude Česká republika přehlasována, zdali podáme jako republika žalobu v této věci. Prosím o tuto odpověď, protože si myslím, že se na to odpovědět dá. Dá se na to odpovědět velmi stručně a myslím si, že to bude zajímat nejenom nás, ale že to bude zajímat všechny občany České republiky. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji. Zbývá tedy přihláška pana poslance Bendla. Protože tady stále není, jeho přihláška propadá. Protože nemám žádnou přihlášku do obecné rozpravy, ptám se, jestli je zájem o závěrečné slovo. Pan

premiér, pan ministr, paní zpravodajka? Paní zpravodajka ano. Pan premiér bude chtít závěrečné slovo až po podrobné rozpravě. Prosím, paní zpravodajko, máte slovo.

Poslankyně Miroslava Němcová: Děkuji za slovo, vážený pane místopředsedo. Já bych v závěrečném slově zpravodaje chtěla zdůraznit jeden moment, který považuji za klíčový.

Myslím, že i dnešní debata ukázala, že Poslanecká sněmovna si trochu více uvědomuje své kroky, které kdy učiní právě proto, aby tím vytvářela nějaký mantinel pro jednání české vlády. Já mám dojem, že to bylo dříve jaksi formální, že když Poslanecká sněmovna přijala nějaké usnesení, tak jsme dříve nebo později na ně úplně zapomněli a přestali jsme se sami řídit tím, co jsme sobě, potažmo vládě uložili, a tato plnění jsme nevymáhali. Dnes cítím trošku emancipační étos, mohu-li to tak říci, ve Sněmovně, která si uvědomuje, jak je potřebné dát vládě mandát k tomu, aby vláda, která odvozuje svou legitimitu od souhlasu Sněmovny, tedy od toho, že získá důvěru Sněmovny, tak aby vláda se potom také Sněmovně zpovídala, tedy aby se zpovídala zástupcům občanů, kteří byli jako poslanci, potažmo senátoři zvoleni. To je velmi závažný moment. Mám dojem, že na to občas zapomináme nejen my, veřejnost nemá ani zdání o tom, jak je důležité, aby tyto prvky byly v rámci výkonu našeho mandátu námi samotnými velmi akcentovány. To je první věc, kterou jsem chtěla poznamenat.

Druhá věc. Nebudu tady rozebírat jednotlivé návrhy. Myslím, že každý z nás dobře poslouchal své kolegy, s něčím souhlasil, s něčím nesouhlasil. Ta debata podle mě potřebná a užitečná byla. Očekávám, že vláda bude lépe než dosud plnit onu povinnost uloženou usnesením z 12. února, to je, že bude pravidelně informovat Poslaneckou sněmovnu předtím, než někam pojede, ale i v té rovině, když řekne "ano, já tam jedu s tímto mandátem, ale mám připravený krok B nebo krok C pro případ, že můj mandát v první variantě přijat nebude". Protože jinak ta debata ztrácí smysl, jinak je to jenom hra na nějaké vyslání s mandátem z Poslanecké sněmovny pro vládu, jinak je taková obecná věc, s kterou si vláda může udělat posléze, co chce.

Mám některé výhrady, které zde zazněly z úst pana předsedy vlády, protože jsem přesvědčena o tom, že jestliže tedy říká, že už se nebavili na tom vrcholném summitu o kvótách, protože to nepovažovali za důležité, říká "mluvili jsme o skutečných prioritách", tak já bych chtěla říci, že o těch skutečných prioritách, jak je cítíme, už se mluví nejméně půl roku na všech možných úrovních. Je to jak ochrana vnějších schengenských hranic, o tom informovali zástupci Frontexu už dávno předtím, kolik zhruba set tisíc až milion uprchlíků se blíží. Evropská unie neudělala žádné opatření, dokonce si vzpomínám, jak asi před čtyřmi lety zde byl italský prezident Giorgio Napolitano, který mluvil o tom, jak je zoufalá situace tehdy na ostrově Lampedusa, a v podstatě evropské instituce neudělaly vůbec nic. Mluvit tedy dnes o tom, že konečně se bavíme o skutečných prioritách, tak to mi – odpusťte – to mi hlava nebere.

Tou první prioritou je zalátat děravé síto při ochraně vnějších hranic. To vědí všichni už mnoho měsíců. Druhou prioritou je dokázat vytvořit takové kontrolní mechanismy, které oddělí ty kalkulanty ekonomické od těch migrantů, kteří mají nárok na mezinárodní ochranu. O tom se také mluví donekonečna a stále se neděje

nic. Třetí věc, která je nezbytně nutná a také se o ní mluví po měsících, zadržet migranty na územích mimo Evropskou unii, a jinak to nejde, než že tam pošleme nějaké významné peníze z Evropské unie, abychom zajistili lidem v těch táborech nějakou slušnou úroveň, a ne jim dali pobídku k tomu, aby se vydali na cestu do Evropy. V tom se také nic neděje.

Tedy já mám výhrady k tomu, že teď konečně se začíná mluvit o skutečných prioritách. Já mám dojem, že ta správná doba už se propásla, že prostě ti lidé, kdyby se začalo včas o těch prioritách nejen mluvit, ale také jednat, tak by v Evropě nyní nebyli. Teď tady jsou a my se musíme bavit o tom, jestli si Česká republika nechá vnutit to, že když Německo otevře svou náruč, tak potom zjistí, že to nezvládá a rozdělí uprchlíky všem, a my řekneme ano, my jsme se pokusili odmítnout kvóty, ale potom, aniž bychom dotáhli svůj postoj do konce, tedy onou žalobou, srazíme paty a začneme razit teorii o tom, že chceme zajistit klid uvnitř Evropské unie. To se mi na tom absolutně nelíbí. Tyto výhrady jsem zde potřebovala sdělit.

Z čeho mám největší obavu, je to, že tento tichý souhlas, který Česká republika dala, vycouvání z toho problému kvót, to nedotažení do konce povede jednoznačně k tomu, že bude přijat ten trvalý mechanismus přerozdělení. My na to máme připravené usnesení, které, doufám, Poslanecká sněmovna potvrdí, ale obávám se, že to s tím dopadne stejně jako s těmi kvótami.

Tolik moje závěrečné slovo. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji. Otevírám podrobnou rozpravu. Nejdříve s přednostním právem paní poslankyně Černochová. Prosím, paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Jana Černochová: Děkuji, pane místopředsedo. Krásné odpoledne, dámy a pánové. Já bych chtěla poprosit, abychom po ukončení podrobné rozpravy mohli mít jako klub občanských demokratů dvacetiminutovou přestávku na to, abychom si vyjasnili, jaké pozměňovací návrhy tady zazněly, a mohli si je v klidu přečíst. Takže po ukončení podrobné rozpravy prosím o 20 minut na přestávku klubu ODS.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Dobře, děkuji, budu s tím počítat. Nyní v podrobné rozpravě jako první paní zpravodajka. Připraví se paní poslankyně Chalánková. Paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Miroslava Němcová: Děkuji za slovo. Dámy a pánové, já bych vás v podrobné rozpravě ráda seznámila s usnesením poslaneckého klubu Občanské demokratické strany, které jsme vám včera zaslali proto, aby se jednotlivé poslanecké kluby mohly s tímto usnesením seznámit a případně k němu zaujmout včas svá stanoviska. V podrobné rozpravě je musím načíst. Nebudu číst ono zdůvodnění, jen načtu body, které navrhuje:

1. Poslanecká sněmovna trvá na odmítavém postoji k povinným kvótám pro rozdělení uprchlíků v jednotlivých členských zemích Evropské unie. – Tím jenom stvrzujeme to, co jsme řekli již 12. února. – Protože byla Česká republika v této otázce přehlasována na zasedání ministrů vnitra, žádá Poslanecká sněmovna vládu, aby se připojila k podání žaloby k soudu Evropské unie.

2. Poslanecká sněmovna Parlamentu odmítá trvalý přerozdělovací mechanismus – nebo pan předseda vlády říkal stálý relokační mechanismus, to jsou prostě oblundné termíny, které se mi nechtějí ani vyslovovat, prostě jde o to, že ty kvóty budou zavedeny jednou provždy –, který má zavést přerozdělování uprchlíků pomocí povinných kvót pro jednotlivé členské státy Evropské unie na neomezenou dobu.

3. Poslanecká sněmovna odmítá možnost sjednocení dávek pro běžence v zemích Evropské unie. – Mluvila jsem o tom, navrhuje to eurokomisař Oettinger a myslím si, že to je v dalším kroku jedna z velmi nebezpečných věcí, která by se nás mohla dotýkat.

4. Poslanecká sněmovna žádá vládu, aby se aktivně zasadila o právní změnu postavení České republiky v Evropské unii, která nám umožní zachovat autonomii v zásadních otázkách státní suverenity. Poslanecká sněmovna žádá vládu, aby k tomu využila nejbližší možné příležitosti, kdy budou otevřeny smlouvy o fungování Evropské unie.

5. Poslanecká sněmovna vyzývá vládu, aby předložila detailní postup prověřování uprchlíků, kteří mají být přijati na území ČR.

K tomu tedy řeknu pár slov. Jedná se o zajištění bezpečnosti v ČR. Německá vláda oznámila, že třetina lidí disponujících syrskými pasy nejsou Syřané. Představitelé italské, egyptské, libyjské vlády prohlásili, že středomořské zločinecké gangy pašují do Evropy mezi uprchlíky bojovníky Islámského státu. Proto navrhuji toto usnesení.

6. Poslanecká sněmovna podporuje vládu v přípravě účinné ochrany státních hranic ČR v případě, že migrační krize bude eskalovat.

7. Poslanecká sněmovna podporuje zásahy proti pašeráckým lodím a vyzývá předsedu vlády a ministra zahraničních věcí ČR, aby využili veškerých možností k získání souhlasu OSN s tímto plánem.

8. Poslanecká sněmovna žádá vládu o podrobnou informaci o dosud poskytnuté přímé humanitární pomoci v uprchlických táborech mimo území Evropské unie, které byly poskytnuty z rozpočtu ČR.

9. Poslanecká sněmovna konstatuje, že je připravena na žádost vlády schválit nutné změny v příslušných kapitolách státního rozpočtu i na rok 2015 tak, aby vynaložené peníze přispěly k zadržení migrantů mimo území ČR.

10. Poslanecká sněmovna žádá předsedu vlády, aby na vrcholných jednáních EU vyvíjel tlak na urychlenou změnu rozpočtu EU s cílem posílit zdroje na zadržení migrantů v táborech mimo území EU.

Tímto usnesením, které navrhuje ODS, mapujeme celý okruh otázek, které jsou od politických přes ekonomické, a snažíme se je postihnout v rozměru nejenom ČR, ale též EU. Žádám vás, dámy a pánové, o podporu tohoto našeho usnesení.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji paní zpravodajce. Nyní s dalším návrhem v podrobné rozpravě paní poslankyně Chalánková, připraví se pan kolega Marek Černoš. Prosím, paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Jitka Chalánková: Děkuji za slovo, pane předsedající. Vážené dámy, vážení pánové, dovoluji, abych vám přednesla návrh usnesení, který předkládám za TOP 09, ale také za širší počet poslanců, neboť jsem si vyjednávala podporu také s jinými politickými stranami a s jinými poslanci různých politických stran. Je mi ctí, že v této chvíli, která není jednoduchá pro naši zemi, můžeme přinést takový návrh na usnesení, který by mohl ukázat společnou vůli Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

A nyní již čtu návrh na usnesení.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Ještě vás přeruším a požádám sněmovnu o klid. Věnovali jsme, myslím, velké množství času tomuto bodu a rád bych, abychom věnovali čas i usnesení, abychom se potom mohli správně rozhodnout po té krátké pauze. Prosím tedy, poslouchajte v podrobné rozpravě návrhy tak, abyste mohli hlasovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Děkuji.

Pokračujte, paní poslankyně.

Poslankyně Jitka Chalánková: Usnesení k aktuální situaci v oblasti migrace a k jejímu řešení v rámci Evropské unie.

Poslanecká sněmovna, znepokojena současnou vlnou migrantů do států Evropské unie, přejíc si pomoci uprchlíkům zejména z oblastí, kde probíhá válka, nebo kterým hrozí smrt nebo pronásledování z rasových, náboženských či národnostních důvodů nebo pro zastávání určitých politických názorů či pro příslušnost k určité sociální skupině, vnímajíc obavy části české veřejnosti, že značná část migrantů se za uprchlíky pouze vydává, a tudíž nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, a že masivní migrace může v dlouhodobějším výhledu podstatně změnit celkový charakter české společnosti, připomínajíc, že mezi migranty je i vysoké procento běženců ze zemí západního Balkánu, vycházejíc z toho, že ve společenství zemí, mezi kterými existuje svoboda usazování a volný pohyb osob bez hraničních kontrol, je potřeba problematiku uprchlíků řešit společně a jednotně, přejíc si, aby byla zachována dosažená míra evropské integrace

I. konstatuje

a) že klíčová rozhodnutí, která mohou mít zásadní dopad na jednotlivé státy EU nebo kterými by se mohly jednotlivé státy cítit existenčně ohroženy, mají být přijímána jednomyslně a

b) že rozhodnutí týkající se řízení masivních migračních toků jsou takovými klíčovými rozhodnutími;

II. vyjadřuje nesouhlas se zaváděním trvalých mechanismů přemísťování uprchlíků do EU a v jejím rámci na základě povinného redistribučního klíče, tzv. kvóty,

III. vyjadřuje podporu takovému přístupu vlády ČR a obecně takovým řešením, která povedou

- a) ke snížení celkového migračního tlaku na EU,
- b) k zachování spolupráce v rámci tzv. schengenského prostoru,
- c) k zachování volného pohybu osob v jeho rámci.

Rozhodnutí států EU, týkající se migrace, se nyní musí zaměřit zejména na systémové příčiny selhávání EU při odhalování a eliminaci nelegální migrace. Orgány EU musejí mít ve výhledu promyšlenou, dlouhodobě platnou koncepci, která bude vycházet z příčin migrace a bude se snažit jí předcházet a ji minimalizovat.

IV. Vyjadřuje podporu takovému přístupu vlády ČR a obecně takovým opatřením, která bez zbytečného odkladu povedou k odstranění procedurálních nedostatků v místech prvního vstupu migrantů na území státu EU, resp. tzv. schengenského prostoru.

Tato opatření mají vést zejména

a) k efektivnější ochraně vnější hranice států Evropské unie a lepší kontrole nelegálních migračních toků směřujících do států EU,

b) k zavedení záchytných zařízení pro migranty v tranzitních zemích, tzv. koncept hotspots sloužící k včasné identifikaci a rozlišení osob, které by mohly získat mezinárodní ochranu v souladu s mezinárodním právem, a osob, které na takovou ochranu zjevně nemají nárok, a to ještě před jejich vstupem na území některého ze států EU,

c) k ustavení efektivního způsobu navrácení osob, které se nekvalifikují k udělení mezinárodní ochrany. Tyto nelegální migranty je třeba navracet co nejrychleji, pokud možno z míst prvního vstupu do schengenského prostoru.

V. Poslanecká sněmovna Parlamentu vyzývá vládu

a) aby prosazovala takovou politiku, která by se důkladně zaměřila na objektivní příčiny migrace, a zejména prostřednictvím zahraniční a rozvojové politiky a humanitární pomoci, a to jak v rámci opatření na národní úrovni, tak při prosazování společných postupů v rámci EU. V tomto smyslu by měla ČR usilovat o účelně prováděnou politiku evropského sousedství, která povede ke stabilizaci migračně relevantních regionů v těsné blízkosti Evropské unie;

b) aby dále omezovala nezákonné průvodní jevy migrace, jako je zejména pašování migrantů. Potlačování tohoto jevu musí být účinně posíleno, a to jak v rovině operativních opatření na národní úrovni, tak účelnými opatřeními na úrovni EU, která postihnou přeshraniční charakter tohoto organizovaného zločinu.

VI. Poslanecká sněmovna Parlamentu zdůrazňuje právo každé země zvolit si způsob a parametry pro tzv. ekonomickou, státem kontrolovanou a řízenou migraci a konstatuje, že ekonomická migrace nemůže být prostředkem k dorovnání

demografického deficitu v ČR a že za hlavní nástroj pro udržení velikosti české populace považuje komplexní a aktivní prorodinnou politiku.

VII. Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR žádá vládu, aby postupovala v souladu s tímto usnesením. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji paní poslankyni Chalánkové. Faktickou poznámku pan poslanec Ondřej Benešík, připraví se pan poslanec Marek Černoch.

Poslanec Ondřej Benešík: Vážený pane místopředsedo, dámy a pánové, vážený pane premiére, vážená vládo, právě poslanci, i poslanci KDU-ČSL se podíleli na tom, co zrovna načetla paní kolegyně poslankyně Jitka Chalánková, takže se k těmto usnesením hlásíme. Jenom krátce bych okomentoval.

Bod číslo VI. zdůrazňuje právo každé země zvolit si způsob a parametry pro tzv. ekonomickou státem kontrolovanou a řízenou migraci, a konstatuje, že ekonomická migrace nemůže být prostředkem k dorovnání demografického deficitu v ČR a že za hlavní nástroj pro udržení velikosti české populace považuje komplexní a aktivní prorodinnou politiku.

Říkám to z toho důvodu, že velmi často dochází k matení pojmů. Často slyšíme lidi z byznysu, kteří říkají: chybí nám pracovníci, my je dorovnáme migranty. Nicméně to, jakými migranty budou dorovnávat vakuum na trhu práce, musí záležet na státu. Každý stát má právo, výsostně právo si zvolit, jaké, kolik a zda vůbec nějaké migranty přijme. Toto nemůže fungovat tak, že nám budou pod pláštíkem společné migrační politiky tyto podmínky diktovány. A my zdůrazňujeme také fakt, že tyto díry na trhu práce, které mohou být částečně na krátkou dobu dorovnány, řekněme, pracovníky ze zahraničí, nesmějí převážit nad prorodinnou politikou.

Dámy a pánové, tato země potřebuje vlastní lidi, tato země potřebuje vlastní děti, a ne abychom si je dováželi odněkud z Afriky nebo z Asie. Děkuji.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji kolegovi Benešíkovi. Nyní pan poslanec Marek Černoch v podrobné rozpravě. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Marek Černoch: Děkuji. Já musím říct, že mě velmi mrzí, že jsem nedostal odpověď od pana premiéra na tu jasnou otázku, a věřím, pevně věřím tomu, že ta odpověď přijde v jeho závěrečné řeči. Pokud nepřijde jasná odpověď na otázku, zdali se Česká republika připojí k žalobě k Evropskému soudnímu dvoru, tak je to výsměch.

Já bych si dovilil navrhnout usnesení za Úsvit – národní koalice:

1. Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky, aby nerespektovala kvóty na přerozdělení imigrantů a nepřijímala dobrovolně nelegální ekonomické imigranty.
2. Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky, aby se podobně jako Slovensko bránila proti kvótám u Evropského soudního dvora.

3. Poslanecká sněmovna vyzývá vládu rovněž k odmítnutí trvalých mechanismů přerozdělování imigrantů.

4. Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky v případě přehlasování České republiky v Evropském parlamentu při odmítnutí mechanismu trvalého přerozdělování migrantů, aby proti tomuto rozhodnutí podala žalobu k Evropskému soudnímu dvoru.

Dámy a pánové, i my bereme tuto situaci velmi vážně a věříme, že dnes bude přijato usnesení, které opravdu postaví Českou republiku na úroveň suverénního státu, který si nenechá z Evropské unie nic diktovat. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Hezké dobré odpoledne. Děkuji panu předsedovi Černochovi. Dalším přihlášeným je pan poslanec Tomio Okamura. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Tomio Okamura: Vážené dámy a pánové, dovolte mi tedy navrhnout usnesení za naše hnutí Svoboda a přímá demokracie – SPD, o kterém bychom hlasovali, a následně ho tedy jenom krátce zdůvodnit.

Návrh usnesení za naše hnutí SPD zní: Povinné kvóty pro přijímání ilegálních imigrantů jsou hrubým porušením suverénních práv České republiky. Povinností vlády bylo využít všech prostředků k obraně zájmů České republiky a jejích občanů. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo a vláda rezignovala na tyto snahy, Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky k podání demise.

A dovolte mi ještě jenom v pár minutách zdůvodnit. Vláda ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL odsouhlasila přijetí tisíců nelegálních imigrantů z nepřátelských zemí a z nepřátelských kultur, přičemž zdůrazňují, že prvních 1 500 nelegálních imigrantů se tato vláda rozhodla přijmout již v červenci, kdy ještě ani žádné kvóty nebyly, a to vše proti vůli drtivé většiny občanů České republiky. Tato vláda k těmto nevratným krokům, které způsobí do budoucna velké sociální pnutí a nárůst kriminality, nemá žádný mandát, jelikož ještě donedávna vládní představitelé říkali, že žádný problém neexistuje s imigranty a není potřeba se na něj připravovat. Výsledkem této vládní neschopnosti a servility vůči Bruselu a Washingtonu je přijímání tisíců nechtěných vetřelců proti vůli drtivé většiny občanů, a to vše na úkor sociálního zabezpečení pro naše potřebné občany. Tato vláda se rozhodla vynaložit na nelegální migranty miliardy korun na úkor našich občanů. Tato vláda by měla podat demisi, jelikož porušila svým jednáním, kdy přijala bez odporu diktát Bruselu, suverenitu naší republiky. A znovu opakuji, zcela proti vůli drtivé většiny občanů České republiky a to je velmi závažný moment. Jedná se o nevratné kroky, které ovlivní na generace další vývoj v České republice. Měli bychom v této závažné chvíli umožnit občanům, aby se závazně vyjádřili v referendu – tento návrh jste nám již tady ve Sněmovně třikrát zamítli – nebo v nových předčasných volbách. A já vás, vládo, žádám, umožněte občanům demokracii, nikoli vaši diktaturu.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu poslanci Okamurovi a v tomto závažném momentě s faktickou poznámkou se přihlásil pan poslanec Robin Böhnsch. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Robin Böhnsch: Děkuji, pane předsedající, za slovo. Abych mohl dál uvažovat o tom, které usnesení v podrobné rozpravě přednesené podpořím v hlasování, tak bych potřeboval alespoň vědět od pana poslance Okamury seznam těch nepřátelských zemí, o kterých v tom svém usnesení mluvil. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Tak já budu reprodukovat – pan poslanec Okamura tady křičí, že je to Saúdská Arábie, pro informaci ostatním.

Nyní řádně přihlášený předseda poslaneckého klubu KSČM pan poslanec Kováčik. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Pavel Kováčik: Děkuji za slovo. Pane předsedající, paní a pánové, jsem rád, že jsme se dostali až na samotný konec té nelehké debaty, nejen obsahově, ale i po formální stránce složitě debaty, na jejíž výsledky čekají občané České republiky. Jsem přesvědčen o tom, že se nakonec podaří přijmout nějaké usnesení, které bude mít jakýsi smysl, že to nebude pouhé plácání do vody. Dovolím si tedy návrh usnesení, který avizoval ve svém projevu místopředseda Sněmovny Vojtěch Filip, zde v podrobné rozpravě vám připomenout, tedy načíst znova.

Než tak učiním, musím říci, že jsme bedlivě sledovali návrhy usnesení, které tady zatím padly, a že s některými částmi těchto usnesení nebo těchto návrhů souhlasíme natolik, že je, pokud se o nich bude hlasovat po částech, po jednotlivých částech, budeme i podporovat. Nicméně náš návrh usnesení, který tady předkládáme, je jakýmsi, řekl bych, uceleným návrhem, nikoli však totálně uzavřeným, ale přístupným na případné další reakce na vývoj situace. Tedy onen návrh je tento:

Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky

1. a) vyslovuje velké znepokojení nad tím, že se nepodařilo ani po zasedání předsedů vlád visegrádské skupiny zabránit v evropských institucích rozhodnutí o kvótách, které deformují základní pilíře výstavby integrující se Evropy;

b) vyslovuje velké znepokojení nad tím, že dohoda, která byla učiněna v Praze a která byla v rámci předsednictví České republiky ve V4 uzavřena, nebyla dodržena jak ze strany Polska, ale zejména ze strany České republiky na následujícím jednání předsedů vlád po neúspěšném jednání ministrů vnitra zemí Evropské unie.

2. Žádá vládu České republiky, aby

a) všemi dostupnými právními a diplomatickými postupy zabránila uplatňování kvót na přidělení migrantů do České republiky;

b) uložila ministru zahraničních věcí, aby na půdě mezinárodních institucí, zejména Organizace spojených národů, Evropské unie, Organizace pro evropskou bezpečnost a spolupráci, ale i v NATO, usiloval o řešení příčin vzniku migrační vlny,

tedy přispěl k mírovému urovnání bojů v Sýrii, ale i v celé oblasti Středního východu, včetně sporů v severní Africe;

c) uložila ministru zahraničí a ministru vnitra, aby při jednání v orgánech Evropské unie trvali na plnění úkolů při ochraně vnější hranice podle schengenské smlouvy;

d) dále pracovala na zajištění státní hranice České republiky, pokud selže ochrana vnějších hranic Evropské unie, a konečně

e) aby předložila zprávu o tom, jak jsou připraveny sociální, zdravotní a školské systémy na vstup nezjištěného množství osob, které neznají český jazyk a nejsou na území České republiky pojištěny.

Tolik návrh usnesení, který vypracoval a předkládá poslanecký klub KSČM.

Jak říkám, je to návrh, který je souhrnný. Je velmi obecný na jedné straně, čímž postihuje tu šíři, na druhé straně dává velmi konkrétní požadavky na to, jakým způsobem se má vláda České republiky, která je odvozena od této Poslanecké sněmovny, při řešení tohoto problému podle našeho názoru chovat. Já prosím o to, abychom věnovali nejen pozornost, ale také podporu těmto návrhům usnesení.

Protože jsem požádal o to, aby jednotlivé návrhy, které byly dosud předloženy, byly hlasovány po částech, žádám, aby i tento návrh byl hlasován po částech tak, jak byl předložen. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu předsedovi Kováčikovi. Nyní rádně přihlášená paní poslankyně Chalánková. Prosím, paní poslankyně.

Poslankyně Jitka Chalánková: Děkuji za slovo. Dovolte, abych ke svému usnesení načetla drobnou opravu právního charakteru. Týká se ustanovení římská III, které v nové podobě bude znít: Poslanecká sněmovna Parlamentu vyjadřuje podporu takovému přístupu vlády České republiky a – komplexním řešením, která povedou – a dál už je text stejný. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji paní poslankyni Chalánkové. Já se ptám, jestli ještě někdo se hlásí do podrobné rozpravy. Jestliže tomu tak není... Pardon, paní zpravodajka. Prosím, paní zpravodajko.

Poslankyně Miroslava Němcová: Dámy a pánové, já už nepřicházím s žádným návrhem. Ale vzhledem k tomu, že bude následovat, až budou předneseny všechny návrhy, dvacetiminutová pauza, tak bych chtěla požádat kluby, aby zároveň s těmi návrhy, které zazněly, projednaly i možnou proceduru. Slyšeli jsme zde návrh na oddělená hlasování. Já, jak jsem si v rychlosti zatím procházela jednotlivé návrhy na usnesení, myslím, že bychom měli postupovat tak, že v každém z těch návrhů lze postupovat odděleně, čili u všech bych navrhla tento postup. Prosím, aby si to kluby rozmyslely během té přestávky, protože takovou proceduru budu potom navrhopvat, abychom urychlili naše jednání. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji paní poslankyni. Nyní s přednostním právem nejprve pan poslanec Sklenák, po něm pan předseda Kováčik. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Roman Sklenák: Děkuji za slovo. Já se připojuji k tomu apelu, aby poslanecké kluby probraly i možnou proceduru. Mám opačný názor než paní zpravodajka. Tak jak jsem já vnímal návrhy usnesení, tak tvoří jisté smysluplné celky. A nemyslím si, i na základě zkušeností, které mám z této sněmovny, že hlasování po částech by bylo rozumnější než tak, jak byla usnesení jako celek navržena jednotlivými předkladateli. Ale k tomu se jistě vrátíme po přestávce.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Ano, k tomu se vrátíme v proceduře. Nyní pan předseda Kováčik, po něm paní poslankyně Chalánková. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Pavel Kováčik: Děkuji za slovo. Protože jsem ve své předchozí řeči požádal, aby všechny návrhy byly hlasovány odděleně, připojuji se k návrhu, který zde předložila paní zpravodajka. Přesně tak, jak ona to tady řekla, jsem to myslel i já. Čili trvám na tom a my podpoříme návrh, abychom hlasovali odděleně. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji. Paní poslankyně Chalánková. Prosím, paní poslankyně.

Poslankyně Jitka Chalánková: Děkuji za slovo. Dovoluji si jako předkladatelka svého návrhu na usnesení požádat, aby i můj návrh na usnesení byl hlasován v jednom celku, tedy en bloc. Je to protinávrh.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji. Pakliže se nikdo opravdu už nehlásí, končím podrobnou rozpravu. Teď by měla následovat závěrečná slova. Nicméně paní poslankyně Černochová požádala o dvacetiminutovou pauzu po skončení podrobné rozpravy, což je právě nyní. Takže vyhlašuji dvacetiminutovou pauzu. Sejdeme se tedy v 16.33 hodin.

(Jednání přerušeno v 16.13 hodin.)

(Jednání pokračovalo v 16.33 hodin.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Vážené kolegyně, vážení kolegové, je 16.33 hodin a uplynula dvacetiminutová pauza. Jako první s přednostním právem se hlásí pan předseda poslaneckého klubu ČSSD Roman Sklenák, po něm pan předseda Faltýnek. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Roman Sklenák: Děkuji za slovo. Pane místopředsedo, kolegyně a kolegové, dovoluji mi, abych se jménem poslaneckého klubu sociální demokracie

přihlásil k návrhu usnesení, který zde předložila paní poslankyně Chalánková. My jsme si jako poslanecký klub sociální demokracie vědomi důležitosti tohoto usnesení, v jaké podobě a také s jak silnou podporou bude schváleno usnesení k tomuto závažnému tématu. Proto jsme se s paní kolegyní Chalánkovou a dalšími snažili vytvořit usnesení, které by získalo tak širokou podporu. Moje ambice původně byla taková, že by bylo nejlépe, kdyby se na nějakém usnesení shodla celá Poslanecká sněmovna, nebo alespoň drtivá většina. Myslím si, že její usnesení bude mít při hlasování nejširší podporu. Z tohoto důvodu také navrhuji, aby bylo hlasováno jako první, a tak jak požádala paní předkladatelka, aby bylo hlasováno jako celek. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu předsedovi Sklenákovi. Nyní má slovo pan předseda poslaneckého klubu ANO Jaroslav Faltýnek, po něm pan předseda Kováčik, pan předseda Stanjura a pan předseda Míhola.

Poslanec Jaroslav Faltýnek: Hezké odpoledne, kolegyně a kolegové, já bych se přidal s názorem klubu hnutí ANO k tomu, co tady řekl kolega Sklenák za sociální demokracii. My jsme se také podíleli s určitými změnami a úpravami na návrhu kolegyně Chalánkové a náš poslanecký klub podpoří tento de facto společný návrh. A také žádáme a prosíme, aby o něm bylo hlasováno en bloc a aby byl projednáván jako první. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu předsedovi Faltýnkovi. Nyní má slovo pan předseda poslaneckého klubu KSČM Pavel Kováčik, po něm pan předseda Stanjura. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Pavel Kováčik: Děkuji za slovo. Pane předsedající, paní a pánové, vy víte, že jsem docela klidný člověk a že mě jen tak něco nerozčíli, ale když tady slyším, že by to měla být společná vůle a že se usnesení paní kolegyně Chalánkové připravovalo společně, aby podpora byla co nejširší, pak se ptám, proč skutečně nebyly osloveny ke spolupráci všechny kluby, aby podpora byla skutečně co nejširší. Mohli jsme také spolupracovat, rádi bychom spolupracovali. Ostatně kontrolou návrhů usnesení jsem zjistil, že řada bodů je téměř stejných, nebo téměř souhlasných, nebo alespoň stejného smyslu jako body, které předkládá poslanecký klub KSČM.

Měli jsme být osloveni také. Nevím, jestli jsme byli jediní, kteří nebyli ke spolupráci osloveni, nebo jestli takových případů bylo víc. Věřte, proto jsem žádal o to, aby se hlasovalo jednotlivě po bodech, protože řada bodů i jiných návrhů usnesení, než je návrh komunistů, jsou pro komunisty přijatelné a taky bychom pro ně hlasovali, podpořili bychom je! Chcete-li vidět naši přípravu, abyste mi doopravdy věřili, na hlasování, leží na mém stole a většinou tam mám A, to znamená ano, to znamená podporu.

To, co se teď stalo, mi připomíná jakoby ronění krokodýlích slz, že někteří se domluví, že to má být co nejširší a že je všichni podpoří a že na tom dělali všichni, a nad mořem se rozhostí ticho, klid a mír a rozejdeme se s tím, že jsme něco vyřešili.

Tady se v diskusi hovořilo, a já se přikláním k tomu, že to někdy může být, o poslancích první, druhé, třetí a čtvrté kategorie. Nejen poslanci první, druhé, třetí a čtvrté kategorie, zdá se, že jsou i kluby první, druhé, třetí a čtvrté kategorie. Já znovu připomínám, že pakliže by se dalo věřit tomu, že jde o jednotnou vůli nebo společnou vůli, tak musí být také společná práce. Já tvrdím, že ani já jako předseda poslaneckého klubu ani Vojtěch Filip jako předseda Ústředního výboru Komunistické strany Čech a Moravy jsme nebyli ke spolupráci na přípravě tohoto materiálu přizváni, tudíž nemůže jít o společnou vůli. A pochopte, když se mi při hlasování o tomto materiálu jako celku nevyjde vstříc ani tím, že chci, aby se hlasovalo po částech, abychom mohli navzdory tomu, že jsme u toho nebyli, leckteré věci z toho podpořit, že při hlasování o celkovém materiálu se zdržíme hlasování.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji. Nyní s faktickou poznámkou pan předseda Kalousek, po něm pan předseda Mihola, po něm pan předseda Stanjura, pardon, opačně, omlouvám se.

Poslanec Miroslav Kalousek: Děkuji. Jenom velmi stručně. TOP 09 a Starostové je opoziční klub, nicméně jsme deklarovali od samého počátku, že této situace nezneužijeme a nechceme zneužívat k tomu, abychom si vyráběli opoziční politické body v útocích na vládu. Jakkoliv bychom v některých detailech možná uměli leccos vyčíst, tak to, co pokládáme za nejdůležitější, je, aby se Česká republika dokázala vypořádat s touto situací důstojně, efektivně a abychom zbytečně nestrašili občany, protože někdy je strašime skutečně zbytečně. Proto podpoříme toto usnesení. Obecně podporujeme vládu v jejím přístupu k imigrantům. Jenom bych si dovolil požádat pana premiéra, aby podobně loajálním hlasem také mluvili všichni jeho ministři. Někdy máme pocit, že v otázce imigrace máme vládn několik. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu předsedovi. Nyní pan předseda Stanjura, po něm pan předseda Mihola, po něm pan předseda Černoch s přednostními právy. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Děkuji za slovo. Já se nechci přít s panem kolegou Sklenákem a hledat klíčky, o kterém budeme hlasovat dřív nebo později, a prohlašovat, které usnesení bude pravděpodobně přijato největším počtem hlasů. Usnesení jdou vedle sebe, nejdou proti sobě, takže i o usneseních, která jsme navrhli a o kterých se vám hlasovat nechce, tak o těch se hlasovat bude.

Máte sice na to právo, ale není to fěr – dvoustránkové usnesení psané bruselským jazykem, nesrozumitelným, patetickým hlasovat jako celek. Já navrhuji, abychom hlasovali o všech částech zvlášť, o každé části zvlášť. Samozřejmě nás můžete přehlasovat. Pak to nemůžeme podpořit jako celek. Pak nenacházíte tu velkou podporu, kterou jste deklarovali. Kdybyste o ni skutečně stáli, tak jste jednali o návrhu usnesení i s těmi, kteří mají kritičtější názor na politiku vlády než TOP 09.

Vy jste si dopředu vybrali k diskusi ty, o kterých jste předpokládali, že je to jejich legitimní politický postoj, který je vládě bližší. My ostatní jsme se o tom společně odpracovaném usnesení dozvěděli, když jsem ho dostal na stůl od paní poslankyně Chalánkové, která jediná mi ho předala, někdy v 15.35, což je před 66 minutami.

Požádali jsme proto o pauzu, abychom se mohli o tom textu poradit. Takže příště, až tady budeme srdceryvně říkat, jak jsme to společně odpracovali, tak vyjmenujte, kdo to společně odpracoval, a řekněte, proč ti ostatní neměli možnost do toho textu vstupovat. Vy jste to celé napsali a já, přeje si, aby tak bylo naposled, abych vzal dikci vašeho, a vnímaje obavy sociální demokracie o tom, jak dopadne některá část hlasování, a připomínaje, že toto jednání jako obvykle o zahraniční politice vyvolala opozice.

Vláda vůbec neplní usnesení z února, aby nás pravidelně informovala. Jenom když vás přesvědčíme, tak pod navrženým bodem opozice někdy přijaté hlasy, že se to dostane na pořad. Já věřím, že to bude příště jinak, že příště přijde vláda sama a nebudeme se muset vlamovat a navrhovat mimořádné body, a pak teprve budete plnit usnesení, které jsme přijali už v únoru.

Toto bezzubé usnesení, které navrhuje, které se vůbec nevypořádává se situací, která nastala, s tím, že vláda nebyla schopna naplnit usnesení a mandát Poslanecké sněmovny z února, nic neřeší, ale vychází z toho, že se to bude líbit v Evropě, tak rozumím tomu, kdo a jak to stvořil a čemu se chtěl vyhnout. Ale problém neřešíme. V zásadě akceptujeme to, že jsme byli přehlasováni. Úplně jste se v debatě vyhnuli rozkrytí pozice státního tajemníka, který v rozporu s tím, co říkal pan ministr vnitra, a já nemám důvod mu nevěřit, říkal: my jsme to věděli, my jsme věděli, my jsme to úmyslně přesunuli, my jsme věděli, že Poláci nebudou s námi, my jsme věděli, že nás přehlasují, ale my jsme to takhle připustili. Současně jste se vy tady tvářili, jak za to budete bojovat do posledního dechu. A tímhle tím usnesením, které pravděpodobně, když vycházím z toho, kdo se na jeho přípravě podílel, nic nevyřešíme. Ten problém odložíme. Ano, je to opravdu takové evropské, hezké, bruselské, nic neříkající usnesení. (Potlesk poslanců ODS. Poslanec Jandák se aktivně hlásí před řečnickým pultem o faktickou poznámku.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu předsedovi Stanjurovi. Jenom bych chtěl sdělit panu poslanci Jandákovi, že přestože ho mám rád, tak je bohužel ukončena rozprava a nemohu mu udělit slovo. (Poslanec Jandák reaguje hlasitě před řečnickým pultem: Já jsem jenom chtěl popřát Mirkovi Kalouskovi, to byl majstrštyk.) Další s přednostním právem je pan předseda Mihola. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Jiří Mihola: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, chtěl bych konstatovat, že klub KDU-ČSL se připojuje k podpoře usnesení, jak konstatoval již kolega Sklenák, kolegyně Chalánková, kolega Faltýnek, kdy jsme se také významně podíleli prostřednictvím našich poslanců na utváření tady tohoto usnesení. Ale chtěl bych také – jednak také vítám toto usnesení, že není vlastně záležitostí pouze koaliční, ale že dovedeme najít společný tón alespoň s částí opozice. Chtěl bych říct

za klub KDU-ČSL, že jsme se věnovali poctivě ale také usnesením, která nám doručily kluby ODS, KSČM a Úsvitu. Na žádné z nich jsme nezapomněli.

Osobně nemám nic proti tomu, aby se hlasovalo po částech, jednotlivě, o těch usneseních. Ale myslím si, že právě proto, že se mnohé zásadní body překrývají, tak asi nebude proti myslí nebo nemusí být proti myslí řady z vás podpořit tady to společné usnesení čtyř klubů, jak již bylo řečeno. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu předsedovi. Nyní pan předseda Černoch, po něm pan předseda Filip. (Gestikulace mezi dalšími předsedy klubů.) Ano, pan předseda Filip. Ano, dohodli se kluci. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Marek Černoch: Musím říct, že s námi taky nikdo nekonzultoval. Nepracovali jsme na tom. Je to škoda. Možná je dobře, že usnesení budou hlasována od každého klubu zvlášť, protože samozřejmě si myslím, že by bylo nejideálnější, kdyby vyšlo jedno usnesení z celé Poslanecké sněmovny, protože tato věc a problematika se dotýká opravdu všech a měli bychom v ní postupovat jednotně.

Nicméně ve chvíli, kdy se k tomu tady přihlásila sociální demokracie... Jenom v krátké historii si vzpomenu na výroky pana, na myšlenkové výrony pana ministra Dienstbiera o tom, že můžeme přijmout 15 tisíc imigrantů, na postoj pana ministra Pelikána, který tvrdí, že kvóty musíme přijmout, tak si myslím, že postoje nebudou jednotné. Samozřejmě prošli jsme velmi pečlivě všechny návrhy usnesení. Myslím si, že se velmi shodujeme a blížíme s usnesením, které zde předložila ODS, že jsou tam body, které jsou téměř totožné. A opravdu je škoda, že se to nepropracovalo společně všechno.

Nicméně si myslím, že by bylo dobré, kdybychom hlasovali o těch bodech jednotlivě, nebrali to en bloc, postupovali tímto směrem. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu předsedovi Černochovi. Nyní pan místopředseda Filip. Prosím, pane místopředsedo.

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji, pane předsedající. Pane premiére, členové vlády, paní a pánové, dovolím si prostřednictvím pana předsedajícího vzkázat Miroslavu Kalouskovi, že to je ten pevný blok té opozice, která podporuje vládu. Děkuji Miroslavu Kalouskovi, že předvedl přesný opak svých slov ve svých činech. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Nyní pan předseda Kováčik. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Pavel Kováčik: Já na rozdíl od našeho předsedy chci panu Kalouskovi poblahopřát. Je to skutečně mistrovský kousek.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Pardon, prosím, aby se tady panu Kalouskovi gratulovalo pouze mým prostřednictvím. Děkuji. (Smích v sále. Potlesk poslanců TOP 09.)

Poslanec Pavel Kováčik: Já jsem zatím řekl, že chci poblahopřát. A vás, pane předsedající, žádám, abyste tak učinil vašim prostřednictvím. (Předsedající: Děkuji.)

To je skutečně mistrovský kousek, protože pro všechny, téměř pro všechny, zejména pro některé strany vládní koalice je pan Kalousek jako červený hadr na býka, abyste se najednou sjednotili a všichni následovali pana Kalouska. On vyhrál. Vy jste se k němu připojili. Pak vám k tomu gratuluji. Ale to jsem úplně prvotně nechtěl.

Jenom k panu kolegovi Miholovi, který řekl, vašim prostřednictvím, pane předsedající, že na kluby KSČM, ODS a Úsvitu, že vládní koalice, nebo ta velká koalice tohoto toho, pardon, páně Kalouskova koalice nezapomněla. Vy jste na nás fakt nezapomněli. Vy jste nám rozdali těsně před hlasováním, někteří z vás, ty svoje... Vy jste se na nás prostě vykašlali. Děkuji. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji. Nyní s přednostním právem pan předseda Kalousek. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Miroslav Kalousek: Děkuji za blahopřání, které přebírám od pana předsedajícího, abych ho předal své kolegyni Jitce Chalánkové, protože za všechno může Kalousek, leč tento návrh přednesla, odpracovala místopředsedkyně poslaneckého klubu Jitka Chalánková a učinila tak na základě dlouhodobého konzistentního postoje, který TOP 09 k otázce imigrace a k vládní politice v této věci má. Máme prostě tento názor. Jsme opoziční klub.

Jsme velmi nesmlouvavá opozice, jak můžete často zjistit, tam, kde se názorově rozcházejí. Ale tam, kde problém České republiky chápeme jako klíčový – a tohle není klíčový problém pouze České republiky, ale celé Evropy a nám na společné Evropě záleží – tak postupujeme důsledně podle svého programu a podle svých zásad a nezneužíváme situace, že musíme být opozicí za každou cenu.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu předsedovi Kalouskovi. Nevidím žádné další přednostní právo. Dostáváme se tedy k závěrečným slovům. Ptám se na závěrečná slova pana ministra případně paní zpravodajky. Není tady zájem.

Eviduji tři návrhy procedury. Nejprve první návrh pana předsedy Kováčika, který navrhoval hlasovat o bodech. Následně stejný návrh paní zpravodajky paní poslankyně Němcové hlasovat po bodech. A pak je tady protinávrh pana předsedy Sklenáka, abychom hlasovali o návrzích jako celcích. Pan předseda Stanjura.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Já jsem to pochopil jinak, ale doufám, že mám pravdu. Že jenom to, co si napsali sociální demokraté s TOP, s KDU a s ANO, to chtějí dělat dohromady. A my to tedy nechceme dohromady a říkáme, že v tom

případě to nemůžeme podpořit, přestože bychom mnohé části, většinu toho textu bychom byli schopni podpořit. Ale když to zamícháte dohromady, tak například s větou, kterou tam máte napsanou, že si přejete zachovat stávající míru integrace Evropské unie, my jako občanští demokraté nemůžeme souhlasit. Protože právě tato dosažená míra integrace umožnila, že jsme byli na Radě ministrů vnitra přehlasováni. A myslím, že to je věc, která se má měnit, která se má otvírat, a že ty smlouvy se mají změnit a má se přijmout jiný mechanismus, abychom v otázkách základní bezpečnosti státu nemohli být přehlasováni.

Ale já pevně doufám, že to není tak, jak říkal pan místopředseda Gazdík, že třeba o našem návrhu, kterého bude deset bodů, a my navrhujeme, aby se o každém hlasovalo zvlášť. Právě proto, aby se každý z vás mohl připojit ke každému tomu usnesení, protože se vám nemusí líbit všech deset jako celek. Takže věřím, že o našem usnesení, které přednesla paní poslankyně Němcová, se bude hlasovat zvlášť o každém bodu. Protože už to, kdybyste nám vnutili, aby se o našem usnesení hlasovalo dohromady, tak to už by bylo opravdu příliš.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Nyní nejprve pan předseda poslaneckého klubu ČSSD Roman Sklenák. Po něm pan předseda Kalousek, paní zpravodajka Němcová, pan předseda Černocho.

Poslanec Roman Sklenák: Ano, je to tak, jak říkal můj předřečník. Já si totiž myslím, že bychom měli respektovat, pokud předkladatel nějakého usnesení vyjádří přání, aby se o něm hlasovalo dohromady. A tak učinila právě paní kolegyně Chalánková. A myslím si, jak jsem říkal i na základě zkušeností, které zde máme, když se navrhne osm usnesení, pak se o nich hlasuje po jednotlivých větech, a když se potom podíváte, co vlastně schválíme jako Poslanecká sněmovna, tak to dohromady mnohdy nedává ani příliš velký smysl. Takže tady je přání předkladatelky, aby se hlasovalo en bloc. My toto přání chceme respektovat a podporovat a samozřejmě ty ostatní návrhy nemáme nic proti tomu, aby se hlasovalo třeba po jednotlivých slovech.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Jestli dovolíte, ještě dám slovo panu předsedovi Kalouskovi, panu předsedovi Černochovi, nicméně proceduru jako finále v takovém případě jako předsedající navrhu, aby navrhla zpravodajka. A buď s tou procedurou budeme souhlasit, nebo s ní nebudeme souhlasit a budou k ní protinávry. Prosim, pane předsedo.

Poslanec Miroslav Kalousek: Děkuji. Pokládám postoj ODS za zcela legitimní a v účtě ho respektuji. Jenom bych pokládal v té chvíli za potřebné připomenout, že stávající míru evropské integrace vymezené Lisabonskou smlouvou, že ratifikaci této smlouvy v této Sněmovně prosadil můj premiér a předseda ODS Mirek Topolánek a já byl na něj v tu chvíli velmi hrdý a velmi jsem ho v tom podporoval.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji a nyní s přednostním právem pan předseda Černoch. Prosím, pane předsedo.

Poslanec Marek Černoch: My také děkujeme a také znovu opakují, navrhujeme oddělené hlasování. Určitě se to týká našeho usnesení, ale samozřejmě si myslím, že by bylo dobré, abychom odděleně hlasovali všechna usnesení, která tady dnes zazní. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Poprosím paní zpravodajku o návrh procedury, pokud se už nikdo další s přednostním právem nehlásí. Prosím, paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Miroslava Němcová: Děkuji za slovo. Vážený pane místopředsedo, vážené dámy a pánové, jenom si dovolím upřesnit to, co zde řekl před chvílí předseda poslaneckého klubu ČSSD pan Sklenák ve smyslu, že když někdo navrhne, aby jeho usnesení bylo hlasováno jako celek, obvykle se tomu vyhová. Ten postup ve Sněmovně býval většinou obrácený. Jestliže někdo naopak rozhodl, že si přeje hlasování po jednotlivých bodech, Sněmovna to pochopila, aby umožnila některé body přijmout a některé body odmítnout, a respektovala tento protinávrh. Takže prosím neobracejme teď tady jenom proto, že se nám to hodí, to, co bylo zvyklostí, a domnívám se, že dobrou zvyklostí v Poslanecké sněmovně.

Druhá poznámka je, že tak jak jste si domluvili to usnesení, tak já jako zpravodaj musím říci, že to je taková obrovská otevřená náruč. V podstatě říká: Vládo, dělej, co chceš, co děláš, děláš dobře. A není kontrolovatelné. Tou obecností vláda může kdykoliv předstoupit před Poslaneckou sněmovnu a vždycky může říci: Já jsem se do tohoto usnesení, do těchto mantinelů vešla, nemůžete mě volat k žádné odpovědnosti. To je pravý rozdíl proti tomu, co já jsem se snažila, abychom dali jednotlivé konkrétní body k tomu, aby vláda skutečně jasný mandát měla, aby skutečně z tohoto mandátu se zpovídala jak Sněmovně, tak také občanům.

Respektuji teď s ohledem, vracím se k proceduře, jestliže zde zazněly návrhy, které bourají i ty dosavadní zvyky, například ten, že se hlasovalo o usneseních podle toho, v jakém pořadí byly podány, a já musím říci, že v zájmu toho, abychom se dobrali nějakého rozumného řešení, to byla Občanská demokratická strana, která poslala včera všechna usnesení jednotlivým klubům, a nepřekvapujeme vás tady ad hoc náhlými usneseními, o kterých potom vy říkáte, že ani nevíte, o čem hlasujete. Tak my jsme se k tomu postavili korektně, popsali jsme celou škálu problémů a vy teď – ale vím dobře, že máte sílu na to, abyste zvrátili tu normální zvyklost, která by řekla: Nejprve se hlasuje o prvním podaném návrhu, tedy Občanské demokratické strany, druhý je, odpusťte, že řeknu jenom jména, Jitka Chalánková, třetí Komunistická strana Čech a Moravy, čtvrtý Úsvit, pátý Tomio Okamura. Rozuměla jsem tady z té debaty to, že vy vyžadujete, aby tato zvyklost byla porušena, aby se nejprve hlasovalo o návrhu paní poslankyně Chalánkové. Zároveň ale musím připomenout slova předsedy poslaneckého klubu Občanské demokratické strany

Zbyňka Stanjura, který požádal, aby se i v tomto případě hlasovalo po jednotlivých bodech.

Čili domnívám se, že návrh procedury by měl znít takto:

Nejprve s respektem k tomu, že tlačíte to obecné usnesení, nic neřikající, nekontrolovatelné a nedávající českým občanům šanci k tomu, aby se zorientovali, co vlastně vláda má dělat a bude dělat, tak jestliže tlačíte toto usnesení, tak je zde návrh a můj návrh procedury zní v souladu s tím, co zde znělo jako protinávrh, po jednotlivých bodech, tedy bod I, II, III, IV, V, VI.

Druhým bodem, o kterém by se hlasovalo, by bylo usnesení Občanské demokratické strany po jednotlivých bodech, tedy body 1 až 10 jednotlivě.

Třetí návrh, Komunistická strana Čech a Moravy, dva body, každý z nich jednotlivě.

Čtvrtý návrh, Úsvit, čtyři návrhy, každý z nich jednotlivě.

A pátý návrh, Tomio Okamura, jeden návrh.

A závěrečné hlasování by bylo o usnesení jako celek. Toto je můj návrh procedury.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Ptám se, jestli má někdo protinávrh tohoto návrhu procedury. S protinávrem přichází pan předseda poslaneckého klubu ČSSD Roman Sklenák. Pardon, paní poslankyně Chalánková. Prosím paní poslankyně.

Poslankyně Jitka Chalánková: Já se vracím ke svému protinávru, když jsem žádala, aby se o mém návrhu usnesení hlasovalo jako o celku, en bloc.

Poslankyně Miroslava Němcová: Pane předsedo, prosím, dejte hlasovat tedy nejprve o protinávru, který se týká hlasování o návrhu paní poslankyně Jitky Chalánkové. Můj návrh zněl jako hlasování po jednotlivých bodech I až VI. Protinávrh zní hlasovat o tomto návrhu jako o celku.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Takže vlastně máme návrh paní zpravodajky, aby se o všech návrzích nejprve paní poslankyně Chalánkové, pak ODS, pak KDU, pak Úsvitu, pak Tomio Okamury hlasovalo po jednotlivých bodech. Protinávrh této proceduře je, aby se o prvním usnesení paní poslankyně Chalánkové hlasovalo en bloc, jako o celku. O ostatních návrzích ODS, KDU, Úsvitu a Tomio Okamury, KSČM po jednotlivých bodech. O tom teď dám hlasovat jako o protinávru. Nejprve vás všechny odhlašuji. Prosím, abyste se přihlásili svými hlasovacími kartami.

Zahajují hlasování o protinávru paní poslankyně Chalánkové, aby se o jejím návrhu hlasovalo jako o celku, o zbývajících návrzích po jednotlivých bodech. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 3. Přihlášeno je 143 poslankyň a poslanců, pro 88, proti 46. Návrh byl přijat. Prosím, paní zpravodajko.

Poslankyně Miroslava Němcová: Ano. Budeme tedy hlasovat, vážený pane místopředsedo, o návrhu usnesení jako celku. Já jsem povinná, se domnívám, z titulu zpravodaje toto usnesení přečíst, protože vzhledem k tomu, kdy nám bylo rozdáno a jaké okolnosti k tomu vedly, tak mám pochybnost o tom, že by všichni věděli, o čem přesně hlasují.

Tento návrh usnesení zní takto: Poslanecká sněmovna přijímá toto usnesení k aktuální situaci v oblasti migrace a k jejímu řešení v rámci Evropské unie.

Poslanecká sněmovna, znepokojena současnou vlnou migrantů do států Evropské unie, přejíc si pomoci uprchlíkům, zejména z oblastí, kde probíhá válka nebo kterým hrozí smrt nebo pronásledování z rasových, náboženských či národnostních důvodů nebo pro zastávání určitých politických názorů či pro příslušnost k určité sociální skupině, vnímajíc obavy části české veřejnosti, že značná část migrantů se za uprchlíky pouze vydává, a tudíž nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany a že masivní migrace může v dlouhodobějším výhledu podstatně změnit celkový charakter české společnosti, připomínajíc, že mezi migranty je i vysoké procento běženců ze zemí západního Balkánu, vycházejíc z toho, že ve společenství zemí, mezi kterými existuje svoboda usazování a volný pohyb osob bez hraniční kontroly, je třeba problematiku uprchlíků řešit společně a jednotně, přejíc si, aby byla zachována dosažená míra evropské integrace

I. konstatuje

a) že klíčová rozhodnutí, která mohou mít zásadní dopad na jednotlivé státy Evropské unie nebo kterými by se mohly jednotlivé státy cítit existenčně ohroženy, mají být přijímána jednomyslně a

b) že rozhodnutí týkající se řízení masivních migračních toků jsou takovými klíčovými rozhodnutími.

II. Vyjadřuje nesouhlas se zaváděním trvalých mechanismů k přemísťování uprchlíků do Evropské unie a v jejím rámci na základě povinného redistribučního klíče (tzv. kvóty).

III. Vyjadřuje podporu takovému přístupu vlády České republiky a komplexním řešením, která povedou

a) ke snížení celkového migračního tlaku na Evropskou unii,

b) k zachování spolupráce v rámci tzv. schengenského prostoru,

c) k zachování volného pohybu osob v jeho rámci.

Rozhodnutí států Evropské unie týkající se migrace se nyní musí zaměřit zejména na systémové příčiny selhávání Evropské unie při odhalování a eliminaci nelegální migrace. Orgány Evropské unie musejí mít ve výhledu promyšlenou dlouhodobě platnou koncepci, která bude vycházet z příčin migrace a bude se snažit jí předcházet a ji minimalizovat.

IV. Vyjadřuje podporu takovému přístupu vlády České republiky a obecně takovým opatřením, která bez zbytečného odkladu povedou k odstranění procedurálních nedostatků v místech prvního vstupu migrantů na území států Evropské unie, resp. tzv. schengenského prostoru. Tato opatření mají vést zejména

a) k efektivní ochraně vnější hranice států Evropské unie a lepší kontrole nelegálních migračních toků směřujících do států Evropské unie,

b) k zavedení záchytných zařízení pro migranty v tranzitních zemích, koncept tzv. hotspotů sloužících k včasné identifikaci a rozlišení osob, které by mohly získat mezinárodní ochranu v souladu s mezinárodním právem, a osob, které na takovou ochranu zjevně nemají nárok, a to ještě před jejich vstupem na území některého ze států Evropské unie,

c) k ustavení efektivního způsobu navrácení osob, které se nekvalifikují k udělení mezinárodní ochrany. Tyto nelegální migranty je třeba navracet co nejrychleji, pokud možno z míst prvního vstupu do schengenského prostoru.

V. Vyzývá vládu,

a) aby prosazovala takovou politiku, která by se důkladně zaměřila na objektivní příčiny migrace a zejména prostřednictvím zahraniční a rozvojové politiky a humanitární pomoci, a to jak v rámci opatření na národní úrovni, tak při prosazování společných postupů v rámci Evropské unie. V tomto smyslu by měla Česká republika usilovat o účelně prováděnou politiku evropského sousedství, která povede ke stabilizaci migračně relevantních regionů v těsné blízkosti Evropské unie,

b) aby dále omezovala nezákonné průvodní jevy migrace, jako je zejména pašování migrantů. Potlačování tohoto jevu musí být účinně posíleno, a to jak v rovině operativních opatření na národní úrovni, tak účelnými opatřeními na úrovni Evropské unie, která postihnou přeshraniční charakter tohoto organizovaného zločinu.

VI. Zdůrazňuje právo každé země zvolit si způsob a parametry pro tzv. ekonomickou, státem kontrolovanou a řízenou migraci a konstatuje, že ekonomická migrace nemůže být prostředkem k dorovnání demografického deficitu v České republice, a za hlavní nástroj pro udržení velikosti české populace považuje komplexní a aktivní prorodinnou politiku.

VII. Žádá vládu, aby postupovala v souladu s tímto usnesením.

Toto je návrh usnesení, který zcela jistě vám byl naprosto zřetelný, jasný, a proto o něm můžeme nechat hlasovat, pane místopředsedo. Prosím.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji. Děkuji paní poslankyni za přednesení toho usnesení. Prosím o vaše stanovisko.

Poslankyně Miroslava Němcová: Mé stanovisko je negativní, protože nevynechává vládě jasné mantinely k tomu, aby ve všech aspektech současného problému mohla být její aktivita kontrolována.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko pana ministra? (Pozitivní.) Je tu znovu žádost o odhlášení vás všech, takže vás všechny odhlašuji a budeme hlasovat o usnesení, tak jak jej navrhla paní poslankyně Chalánková pod body 1 až 6 jako celku.

Zahajují hlasování o tomto usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 4. Přihlášeno je 141 poslankyň a poslanců, pro 91, proti 20. Návrh byl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Můžeme tedy hlasovat o druhém usnesení. Toto usnesení předložila Občanská demokratická strana, má deset bodů a budeme hlasovat po jednotlivých bodech. (V sále je silný hluk.)

První bod: Poslanecká sněmovna trvá na odmítavém postoji k povinným kvótám pro rozdělení uprchlíků v jednotlivých –

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Já se velmi omlouvám, paní poslankyně. Já vás opravdu žádám o klid. Děkuji.

Poslankyně Miroslava Němcová: Mě též? (Smích v sále.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Vás ne, vy prosím pokračujte.

Poslankyně Miroslava Němcová: Takže bod jedna: "Poslanecká sněmovna trvá na odmítavém postoji k povinným kvótám pro rozdělení uprchlíků v jednotlivých členských zemích Evropské unie. Protože byla Česká republika v této otázce přehlasována na zasedání ministrů vnitra, žádá Poslanecká sněmovna vládu, aby se připojila k podání žaloby k soudu Evropské unie."

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko prosím?

Poslankyně Miroslava Němcová: Souhlasné. U všech deseti stanovisek bude dávat souhlas. (Neutrální.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Zahajují hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 5. Přihlášeno je 138 poslankyň a poslanců, pro 55, proti 4. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Druhý návrh usnesení: "Poslanecká sněmovna odmítá trvalý přerozdělovací mechanismus, který má zavést přerozdělování uprchlíků pomocí povinných kvót pro jednotlivé členské státy EU na neomezenou dobu."

Uvědomuji si, že v nějaké podobě byl tento návrh přijat v hlasování o usnesení paní poslankyně Jitky Chalánkové, tento můj je přeci jenom o pár slov jinak formulován, myslím si tedy, že je hlasovatelný.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko paní zpravodajky bylo řečeno. Stanovisko pana ministra? (Ministr: Neutrální vzhledem k duplicitě.)

Zahajuji hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 6, přihlášeno je 141 poslankyň a poslanců, pro 75, proti 3. Návrh byl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Třetí návrh: "Poslanecká sněmovna odmítá možnost sjednocení dávek pro běžence v zemích EU." Mluvila jsem o tom ve svém příspěvku, kdy tento návrh zaznívá od německého komisaře Oettingera, a domnívám se, že je potřeba, abychom pro případ, že to bude na programu dne na jednáních v zahraničí, měli mandát pro naši vládu.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko pana ministra? (Neutrální.)

Zahajuji hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 7, přihlášeno je 140 poslankyň a poslanců, pro 54, proti žádný. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Čtvrtý návrh: "Poslanecká sněmovna žádá vládu, aby se aktivně zasadila o právní změnu postavení ČR v EU, která nám umožní zachovat autonomii v zásadních otázkách státní suverenity. Poslanecká sněmovna žádá vládu, aby k tomu využila nejbližší možné příležitosti, kdy budou otevřeny smlouvy o fungování EU." Stanovisko kladné.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko pana ministra? (Negativní.)

Zahajuji hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 8, přihlášeno je 140 poslankyň a poslanců, pro 54, proti 27. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Pátý návrh: "Poslanecká sněmovna vyzývá vládu, aby předložila detailní postup prověřování uprchlíků, kteří mají být přijati na území ČR." Jedná se tedy o zajištění bezpečnosti českých občanů tak, aby sem nemohli proniknout ti, o kterých mluví například zpráva BIS ve své veřejné části.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko? (Ministr: Neutrální.)

Zahajuji hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 9, přihlášeno je 141 poslankyň a poslanců, pro 79, proti 1. Návrh byl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Šestý návrh zní takto: "Poslanecká sněmovna podporuje vládu v přípravě účinné ochrany státní hranice ČR v případě, že migrační krize bude eskalovat." Důvody jsem zmiňovala.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko pana ministra? (Pozitivní.)

Zahajují hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 10, přihlášeno je 141 poslankyň a poslanců, pro 130, proti žádný. Návrh byl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Návrh číslo sedm: "Poslanecká sněmovna podporuje zásahy proti pašeráckým lodím a vyzývá předsedu vlády a ministra zahraničních věcí ČR, aby využili veškerých možností k získání souhlasu OSN s tímto plánem."

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko pana ministra? (Neutrální.)

Zahajují hlasování. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 11, přihlášeno je 139 poslankyň a poslanců, pro 55, proti 2. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Osmý návrh: "Poslanecká sněmovna žádá vládu o podrobnou informaci o dosud poskytnuté přímé humanitární pomoci v uprchlických táborech mimo území Evropy z rozpočtu ČR." Tímto návrhem myslíme to, bude-li přijat, aby měla ČR, potažmo česká vláda argument ve chvíli, kdy je napadána z nedostatečné solidarity s rozmíst'ováním uprchlíků.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko pana ministra?

Ministr vnitra ČR Milan Chovanec: Pozitivní a Ministerstvo vnitra to dodá. To asi není problém.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Zahajují hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 12, přihlášeno je 142 poslankyň a poslanců, pro 133, proti žádný. Návrh byl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Návrh číslo devět: "Poslanecká sněmovna konstatuje, že je připravena na žádost vlády schválit nutné změny v příslušných kapitolách státního rozpočtu na rok 2015 tak, aby vynaložené peníze přispěly k zadržení migrantů mimo území ČR."

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko pana ministra? (Negativní.)

Zahajují hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 13, přihlášeno je 142 poslankyň a poslanců, pro 26, proti 30. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Návrh číslo deset, bod číslo deset: "Poslanecká sněmovna žádá předsedu vlády, aby na vrcholných jednáních EU vyvíjel tlak na urychlenou změnu rozpočtu EU s cílem posílit zdroje na zadržení migrantů v táborech mimo území EU." Mluvila jsem o tom, že některé členské země EU dosud věnují na tuto pomoc – ať už humanitární, nebo jakoukoliv jinou – daleko více, než dosud vyčlenila EU. Máme-li za cíl zastavit tyto lidi, tak proto navrhuje toto usnesení.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Stanovisko pana ministra? (Neutrální.)

Zahajují hlasování. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 14, přihlášeno je 143 poslankyň a poslanců, pro 88, proti 1.

Poslankyně Miroslava Němcová: Tím jsme se vyrovnali, vážený pane místopředsedo s návrhy Občanské demokratické strany –

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Pardon, já se velmi omlouvám. Je tady námitka k hlasování. Prosím pana poslance Benešíka. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Ondřej Benešík: Děkuji, pane místopředsedo. Jenom u hlasování u bodu číslo čtyři jsem hlasoval proti, nicméně ve stenu mám pro.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Uvádíte to pouze pro stenozáznam, nežádáte revokaci. Děkuji.

Poslankyně Miroslava Němcová: To byly tedy všechny návrhy, které předložila ODS, a dostáváme se k návrhům, které předložila KSČM. Mají dva body. Nejprve tedy bod číslo jedna:

"Poslanecká sněmovna vyslovuje velké znepokojení:

a) nad tím, že se nepodařilo ani po zasedání předsedů vlád Visegrádské skupiny zabránit v evropských institucích rozhodnutí o kvótách, které deformují základní pilíře výstavby integrující se Evropy;

b) že dohoda, která byla učiněna v Praze a která byla v rámci předsednictví České republiky ve V4 uzavřena, nebyla dodržena jak ze strany Polska, ale zejména ze strany České republiky na následujícím jednání předsedů vlád po neúspěšném jednání ministrů vnitra zemí Evropské unie."

Mé stanovisko je doporučující. (Ministr: Negativní.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Zahajuji hlasování o tomto návrhu. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 15, přihlášeno je 143 poslankyň a poslanců, pro 43, proti 52. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Bod číslo dvě: "Poslanecká sněmovna žádá vládu České republiky, aby:

a) všemi dostupnými právními a diplomatickými postupy zabránila uplatňování kvót na přidělení migrantů do České republiky;

b) uložila ministru zahraničních věcí, aby na půdě mezinárodních institucí, zejména OSN, EU, OBSE, ale i NATO usiloval o řešení příčin vzniku migrační vlny, tedy přispěl k mírovému urovnání bojů v Sýrii, ale i v celé oblasti Středního východu, včetně sporů v severní Africe;

c) uložila ministru zahraničí a ministru vnitra, aby při jednání v orgánech EU setrvali na plnění úkolů při ochraně vnější hranice podle Schengenské smlouvy;

d) dále pracovala na zajištění státní hranice České republiky, pokud selže ochrana vnějších hranic Evropské unie;

e) předložila Poslanecké sněmovně PČR zprávu, jaká je připravenost systémů sociálních, zdravotních a školských na vstup nezjištěného počtu osob bez znalosti českého jazyka a nezapojených do pojištění."

Stanovisko pozitivní. (Ministr: Neutrální.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Zahajuji hlasování. Kdo je pro, ať zvedne ruku a stiskne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 16, přihlášeno 142 poslankyň a poslanců, pro 61, proti 4. Návrh nebyl přijat.

Pan poslanec Černocho.

Poslanec Marek Černocho: Děkuji. Jenom pro stenozáznam. U bodu č. 1 jsem se hlasování zdržel a ve sjetině mám proti. Uvádím tuto změnu jenom pro stenozáznam.

Poslankyně Miroslava Němcová: Vyrovnali jsme se s návrhy, které předložila Komunistická strana Čech a Moravy. Čtvrtý dokument, o němž budeme hlasovat, předložilo hnutí Úsvit. Má čtyři body.

Bod č. 1 zní takto: "Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky, aby nerespektovala kvóty na přerozdělení imigrantů a nepřijímala dobrovolně nelegální ekonomické migranty."

Mé stanovisko je neutrální. (Ministr: Negativní.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Zahajuji hlasování. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 17, přihlášeno je 141 poslankyň a poslanců, pro 40, proti 48. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Bod č. 2: "Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky, aby se podobně jako Slovensko bránila proti kvótám u Evropského soudního dvora."

Mé stanovisko je kladné. (Ministr: Neutrální.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Zahajuji hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 18, přihlášeno je 140 poslankyň a poslanců, pro 58, proti 17. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Třetí návrh: "Poslanecká sněmovna vyzývá vládu rovněž k odmítnutí trvalých mechanismů přerozdělování migrantů."

Je to podobné, jak jsme hlasovali v případě paní poslankyně Chalánkové, tak v případě návrhu ODS. Je to jenom jinak formulováno a mohli bychom se donekonečna dohadovat. Prosím, pane předsedající, aby to vyřešila Sněmovna hlasováním. Mé stanovisko je kladné. (Ministr: Neutrální z důvodu duplicity.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Zahajuji hlasování. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 19, přihlášeno je 142 poslankyň a poslanců, pro 61, proti 3. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Posledním návrhem hnutí Úsvit je bod č. 4. Zní takto: "Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky v případě přehlasování České republiky v Evropském parlamentu při odmítnutí mechanismu trvalého přerozdělování migrantů, aby proti tomuto rozhodnutí Evropského parlamentu podala žalobu k Evropskému soudnímu dvoru."

Mé stanovisko je pozitivní, i když musím uznat, že formulace měla znít pravděpodobně jinak než k Evropskému parlamentu, ale dávám pozitivní stanovisko. (Ministr: Díky formulaci negativní.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Zahajuji hlasování o tomto návrhu usnesení. Kdo je pro, ať zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 20, přihlášeno je 141 poslankyň a poslanců, pro 22, proti 42. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: To byly návrhy, které předložilo hnutí Úsvit. A je před námi poslední návrh, ten předkládá pan poslanec Tomio Okamura.

Návrh usnesení zní takto: "Povinné kvóty pro přijímání ilegálních imigrantů jsou hrubým porušením suverénních práv České republiky. Povinností vlády bylo využít všech prostředků k obraně zájmů České republiky a jejích občanů. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo, Poslanecká sněmovna vyzývá vládu České republiky k podání demise."

Mé stanovisko k tomu je negativní. (Ministr: Taktéž negativní.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Zahajuji hlasování. Kdo je pro návrh příslušného usnesení, necht' zvedne ruku a zmáčkne tlačítko. Kdo je proti?

Je to hlasování číslo 21, přihlášeno je 142 poslankyň a poslanců, pro 3, proti 99. Návrh nebyl přijat.

Poslankyně Miroslava Němcová: Vážený pane místopředsedo, dámy a pánové, domnívám se, že o všech předložených návrzích Poslanecká sněmovna hlasovala. Zbývá nám tedy hlasovat o návrhu usnesení jako o celku.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Pan předseda Stanjura s přednostním právem. Prosim, pane předsedo.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Nevím, jak vy, pane místopředsedo, ale já nevím přesně, o čem teď máme hlasovat, protože v množství hlasování si opravdu nejsem schopen uvědomit, který pozměňovací návrh nebo které návrhy usnesení prošly a které ne. Nyní o tom máme hlasovat jako o celku. Nechci jednání nějak zdržovat, ale to, co navrhuje je hlasování naslepo. Nejsem si přesně jistý, jestli z našich návrhů jich prošlo pět nebo šest, nejsem schopen v tuto chvíli identifikovat, ale přitom je to docela důležité.

A když už jsem u mikrofonu, tak vaším prostřednictvím panu předsedovi Sklenákovi: 91 není žádná velká většina, po které jste volal. Není. A chci jenom připomenout, že Poslanecká sněmovna, a má na to plné právo, odmítla podporovat zásahy proti pašeráckým lodím svým hlasováním a odmítla také vystoupit proti

snahám sjednotit sociální dávky pro běžence a migranty – ne na naší úrovni, protože tak to určitě ti, co to navrhuji z Německa, nemyslí. Chtěl jsem jenom připomenout, že toto Poslanecká sněmovna většinou odmítla. Ale co je pro mě velmi překvapivé, že odmítla i podporovat zásahy proti pašeráckým lodím.

Ale chtěl bych vědět, o čem nyní budeme hlasovat, případně bych chtěl návrh usnesení, o kterém máme hlasovat ano, nebo ne, dostat v nějaké ucelené podobě. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Velmi se omlouvám, pane předsedo Stanjuro, ale byli jste to i vy, kteří vyžadovali, abychom návrhy hlasovali po jednom, takže teď si stěžovat, že nevíte, o čem budeme hlasovat, je jedna věc.

Druhá věc. Hlasovat o návrhu usnesení jako celku bohužel přednesla paní zpravodajka jako návrh procedury, že následně budeme hlasovat o návrhu usnesení jako celku. A tuto proceduru jsme si tady odhlasovali. Já musím dodržet proceduru. Pokud proti tomuto postupu máte námitku, prosím, podejte námitku a budeme hlasovat o námitce.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Pane místopředsedo, já jsem přece nenapadl schválenou proceduru. Nenavrhl jsem, ať se jí neřídíme. Tak mi prosím neprotestujte proti něčemu, co jsem neřekl. Víím, že je to oblíbená politická metoda. A hlasování, pokud se nepletu, bylo 17 nebo 18. Možná jsem to nezvládl, a tak vás poprosím, pane místopředsedo, abyste mi řekl, kolik z nich jsme přijali a kolik ne, když vy jste nyní připraven nechat hlasovat o celku, bez toho, že byste věděl, nebo někteří z nás nevěděli, který návrh prošel a který neprošel. Vůbec jsem nenapadl proceduru! Jenom jsem říkal, že než budeme hlasovat, chci vědět a mít před sebou, co prošlo a co neprošlo. To je všechno, děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Dobře. To není tedy úkol pro mě, ale pro paní zpravodajku. Poprosím paní zpravodajku, aby nás souhrnně informovala, který návrh prošel a který neprošel. Ale ještě předtím chce s přednostním právem místopředseda klubu TOP 09 a Starostové pan poslanec František Laudát vystoupit. Prosím, pane místopředsedo.

Poslanec František Laudát: Děkuji. Domnívám se, že sněmovní ansámbl přesně ví, co jsme schválili a co ne, a navrhl bych, abychom tím tento bod ukončili.

Beru samozřejmě to, že tady z úst paní zpravodajky zaznělo, že se má o návrhu usnesení hlasovat jako o celku. Domnívám se, že je to nadbytečné a není to potřeba. Navrhuji tudíž, abychom odhlasovali, že tím tento bod končí, anebo aby paní zpravodajka stáhla návrh na hlasování o návrhu usnesení jako o celku.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Já se omlouvám, ale nejde to. My jsme schválili proceduru. (Poslanec Koniček hovoří ze sálu mimo mikrofon

k předsedajícímu.) Přesně tak, je v jednacím řádu, takže ať se vám to líbí, nebo ne, nemohu vyhovět vaší námitce.

Poprosím paní zpravodajku, aby nás informovala o těch návrzích, které byly přijaty v usnesení a které nebyly přijaty, a pak budeme hlasovat o návrhu jako o celku.

Pardon, ještě pan předseda Stanjura.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Za prvé chci říci, že jsem pro tu proceduru nehlasoval. Hlasovala pro ni ta většina, která si vytvořila usnesení číslo jedna a vehnala nás do procedurální pasti. Opravdu jsme v procedurální pasti, aspoň někteří z nás. Já jsem proti části přijatých usnesení hlasoval a pro část jsem také hlasoval. A teď mám jedním hlasováním rozhodnout, že jsem byl u bodů 1, 2, 3 a 4 proti a u bodů 5, 6, 7 a 8 jsem byl pro, a teď mám hlasovat o všech bodech znovu v celku. A podotýkám, já jsem hlasoval proti této proceduře.

Já prosím o pětiminutovou přestávku, ať se procedurálně poradíme, jak z té pasti ven. Děkuji.

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Vyhláшуji pětiminutovou přestávku na jednání poslaneckého klubu ODS. Přerušuji jednání Sněmovny do 17.36 hodin.

(Jednání bylo přerušeno v 17.31 hodin. Během přestávky požádal poslanecký klub KSČM o přestávku do 18 hodin.)

Vzhledem k žádosti klubu KSČM o přestávku do 18 hodin přerušuji jednání Sněmovny do 18 hodin. Děkuji.

(Jednání bylo přerušeno v 17.36 hodin.)

(Jednání pokračovalo v 18.00 hodin.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Je 18 hodin, uplynula pauza na jednání poslaneckého klubu KSČM. Na základě konzultace s legislativou a dohody předsedů poslaneckých klubů a precedentů zminula u takovéhoto hlasování o usneseních k takovýmto věcem navrhuji, abychom již nehlasovali o usnesení jako celku. Pokud někdo má námitku proti mému postupu, prosím, ať ji podá.

Hlásí se pan poslanec Koníček. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Vladimír Koníček: Vážený pane předsedající, já nevznáším námitku vůči vašemu postupu, protože jsem si vědom, že Sněmovna se takto chovala i v minulosti, když jsem žádal hlasování např. o usnesení vyslání vojsk, kdy se hlasovalo také o jednotlivých vysláních jednotlivě a Sněmovna potom nehlasovala o celku. Ale jenom bych vás poprosil, abyste přečetl § 72 odst. 5, aby všichni měli jasno, jak jsme měli správně postupovat podle jednacního řádu. Děkuji. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Petr Gazdík: Děkuji panu poslanci Koníčkoví. Ano. Já jsem si vědom, a proto jsem to již dříve říkal, že § 72 odst. 5 říká, že Sněmovna se může usnést, že se budou projednávat jednotlivé části návrhu, o nichž se bude hlasovat odděleně. Po odděleném hlasování o částech návrhu nebo po přijetí a odmítnutí pozměňovacích návrhů se hlasuje na závěr o návrhu jako celku.

Ano, tak to skutečně v jednacím řádu je, nicméně týká se to především zákonů. Díky precedentnímu jednání v minulosti navrhuji toto. Pokud nikdo proti tomuto postupu nevznáší námitku, ani pan poslanec Koníček, tak děkuji paní zpravodajce i panu ministrovi a končím tuto schůzi Poslanecké sněmovny.

Za deset minut by měla pokračovat dle dohody předsedů poslaneckých klubů další mimořádná schůze Poslanecké sněmovny, takže přerušuji jednání Sněmovny do 18.13. hodin.

(Schůze skončila v 18.03 hodin.)